

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 11288

DI SHEYNKAYT FUN YOM TEV

Menahem Mendl

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

ל"ג בעומר

בעזרת השם יתברך

די שיינקייט
פון יום טוב
ל"ג בעומר

צוזאמענגעשטעלט און בעארבעט
פון

מנחם מנדל

ירושלים ה'תשמ"ט

די
שוינקייט פון יום טוב

כל הזכויות שמורות לעורך ומו"ל
מנחם מנדל

©

All rights reserved
Jervselem, Israel

נדפס בארץ ישראל
printed in Israel

אינהאלט

ה	אַריינפיהר
יא — ע	ערשטער קאפיטל: אַשרי יולדתך
ג	ביי זיין רבין רבי עקיבא
יח	נאר תורה !
כד	די גרויסקייט פון רבי שמעון
לו	אין דער מערה
מו	די חבריא פון רבי שמעון
נג	ניסים אויף ניסים
סב	די הסתלקות פון רבי שמעון
קח — עא	צווייטער קאפיטל: איש אלקים קדוש הוא
עג	צוויי יאהרצייטן אין איין טאג
פא	א סגולה צו ריינקייט
פה	די בעלזינונג פאר געטריישאפט
צב	די ברכה פון רבי שמעון
קג	א שליח פון הימל
קו	דריי שטיינדלאך

די
שױנקײט פון יום טוב

ד

קט — רסו	דריטער קאפיטל: ימליץ טוב בעדנו
קיא	א ישועה פאר די טבריה'ער קהילה
קלג	מיט קפיצת הדרך
קלט	זיך פארלאזט אויף רבי שמעון
קנז	תחית המתים
קסז	בוימל פון דעם גר תמיד
קעב	אויף די אייגענע פיסלאך
קצד	א ברכה פון קינד
רה	געטאנצט צוזאמען מיט אלעמען
רטו	א באגעגעניש ביי דער מערה
רכו	א תהלים פון מירון
רסז — שכ	פערטער קאפיטל: הילולא דרשב"י
רסט	דער טאנץ מיט רשב"י
ערב	לויטן סדר פון די אדרא
רעז	די רייזע פון "אור החיים" קיין מירון
רפד	דער מגיד פון קאזשניץ מיט רשב"י
רפט	דער מונקאטשער רב אין מירון
שא	א מחותן צו דער חתונה
שט	דער מחבר פון דעם "בר יוחאי"

אַרײַנפֿיהר

דער דארף מירון ליגט צווישן די הויכע גליל-
בערג, צופוסנס פון דעם הויכן בארג מירון, נעבן
דעם שאסיי וואס פיהרט קיין צפת.

יעדעס יאהר, אין י"ח אייר, ל"ג בעומר,
שטראמען אהין גרויסע מאסן מיט אידן פון גאנץ
ארץ ישראל און אויף פון גאר דער וועלט, צו
מתפלל זיין ביי דעם הייליגן ציון פון דעם הייליגן
גטליכן תנא רבי שמעון בר יוחאי און זיין זוהן
רבי אלעזר, וועלכער ליגט נעבן איהם.

ל"ג בעומר איז געווארן א יום טוב וועלכער
ווערט געפייערט מיט געוואלדיגע פרייד און
התלהבות, מיט גרויס געזאנג און פייערדיגע
טענץ, אנצינדנדיג פיהל ליכט און פייער לפבוד
דעם הייליגן תנא.

פיהל פיהרן זיך צו בריינגען אהער זייערע
דריי יעהריגע קינדערלאך און מען שערט אפ צום
ערשטן מאל די האר איבערלאזנדיג די פיאות אין
ביידע זייטן. בעגלייט מיט א גאנצן פארדא און
מיט גרויס פרייד, מיט געזאנג און טענץ.

אין אט דעם טאג, י"ח אייר, ל"ג בעומר, איז
נסתלק געווארן דער הייליגער ג-טליכער תנא רבי
שמעון בר יוחאי זי"ע. און דעריבער ווערט גערופן
דער טאג הילולא דרבי שמעון בר יוחאי, ווייל
ווען א צדיק קומט ארויף אין הימל, איז עס א
גרויסע שמחה און א הילולא אין די אויבערשטע
וועלטן. ווי עס ווערט געבריינגט אין זוהר הקדוש,
אז ווען מען איז ארויס מיט די בעט פון רבי
שמעון בר יוחאי נאך זיין הסתלקות, איז די בעט
געפלוין אין דער לופט און א פייער האט
געברענט ארום איהם. דאן איז ארויס א שטימע
פון הימל וואס האט אויסגערופן: גייט ארויף!
קומט, זאמלט זיך איין צו די הילולא פון רבי
שמעון בר יוחאי.

אין דעם טאג ל"ג בעומר, ווען רבי שמעון בר
יוחאי איז נסתלק געווארן, איז געקומען א גרויסע

ליכט אויף דער וועלט פון די פיהל טיפע סודות
פון דער תורה וואס דער הייליגער תנא האט דאן
אנטפלעקט. אט דער טאג איז געווען ליינגער און
גרעסער ווי די אנדערע טעג, ווייל די זון האט
נישט באקומען קיין ערלויבעניש צו אונטערגיין
איידער דער תנא האט געענדיגט צו אנטפלעקן
זיינע סודות פון דער תורה און נאר ערשט דאן איז
זי אונטערגעגאנגען. און דאמאלס האט די נשמה
פון דעם הייליגן תנא ארויפגעפלויגן צו די
הויכקייטן.

דעריבער קומען יעדעס יאהר אין ל"ג בעומר
קיין מירון פיהל צענדליגער טויזנטער אידן. זיי
גיסן אויס זייער הארץ ביים ציון פון דעם הייליגן
תנא מיט גרויסע בכיות און השתפכות הנפש, און
זיי פועלן אויס דאן מיט זייערע תפלות ישועות
און רפואות.

די אלע בעזוכער ביי דעם ציון ווערן דאן
בעהערשט פון די קדושה און פרייד וואס הערשט
אין יענעם טאג ביים הייליגן ציון פון ג-טליכן תנא
רבי שמעון בר יוחאי.

מען פייערט אט דעם טאג מיט

אויסערגעוויינליכע פרייד און געזאנג, כאטש וואס
מיתת צדיקים איז א תענית טאג, ווייל אזוי איז
געווען דער ווילן פון דעם צדיק, אז מען זאל אלע
יאהר, דעם טאג פון זיין פטירה באשטימען פאר א
יום טוב און זיך פרייען. און וויבאלד אט דער טאג
האט געבריינגט גרויס ליכט אויף דער וועלט, און
די זון האט דאן געלויכטן מער ווי אלע אנדערע
טעג, פיהרט מען זיך צו מערן ליכט, אנצינדן א
הדלקה פייער און מען לערנט די ליכטיגע תורה
פון הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי, דעם
הייליגן זוהר.

דער הייליגער גייסט וואס שוועבט אין יענעם
טאג ביים הייליגן ציון, בריינגט צו פיהל הרהורי
תשובה און פיהל מענטשן וועלכע זיינען שוין
געווען ווייט פארקראכן פון אידישקייט, האבן זיך
אין מירון צוריק ערוועקט אומצוקערן צו זייער
אידישער מקור.

פיהל וואונדערליכע ערציילונגען זיינען
באוואוסט וועגן מענטשן וועלכע זיינען געהאלפן
געווארן ביים הייליגן ציון פון רבי שמעון בר
יוחאי. מיר ווייסן פון פיהל אידן וואס נאכדעם

וואס זיי האבן צוגעזאגט אז אויב עס וועט ביי זיי
געבוירן ווערן א אינגל וועלן זיי איהם א נאמען
געבן שמעון, ווי דער נאמען פון דעם הייליגן תנא
און זיי זיינען געהאלפן געווארן מיט א בן זכר,
נאך פיהל יאהרן נאך זייער חתונה וואס זיי האבן
נישט געהאט קיין קינדער. עס איז אויף בעקאנט
פיהל פאקטן פון מענטשן וועלכע האבן נישט
געהאט קיין קינדער, האבן זיי מנדר געווען, דאס
אויב עס וועט זיי געבוירן ווערן א אינגל, וועלן זיי
איהם אפשערן דעם ערשטן מאל און מאכן די
חאלאקע אין מירון צו דריי יאהר און זיי זיינען
געהאלפן געווארן אויף א וואונדערליכן אופן.

אין אינזער ספר בריינגען מיר אראפ פון דאס
לעבן און שאפן פון הייליגן תנא רבי שמעון בר
יוחאי זי"ע, וועגן די וואונדערליכע מעשים וואס
ער האט באוויזן ביי זיין לעבן, און פון די גרויסע
מופתים וואס זיינען פארגעקומען צו די וואס
האבן מתפלל געווען און זיך אויסגעבעטן ביי זיין
ציון. דאס אלעס איז נאר א מעין פון א מעין פון די
גרויסקייט פון רבי שמעון בר יוחאי און פון אלעס
וואס קומט דארטן פאהר אלע יאהר.

דער זכות פון דעם הייליגן ג־טליכן תנא רבי
שמעון בר יוחאי זאל אונז ביישטיין צו געהאלפן
ווערן אין אלעס וואס מיר ברויכן. דער
אויבערשטער זאל ערפיהלן אונזערע געבעטן, מיר
זאלן זעהן אידיש נחת פון אונזערע קינדער,
לערנען און דינען דעם אויבערשטן בבריאות הגוף
והנפש בהרחבת הדעת, לראות בנים ובני בנים
עוסקים בתורה ובמצות מתוך נחת והרחבה און
זוכה זיין צו זעהן בהתגלות כבוד שמים בעולם
ובביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

מנחם מנדל

ירושלים תשמ"ט

ערשטער קאפיטל: אשרי יולדתך

ביי זיין רבין רבי עקיבא

נאר תורה !

די גרויסקייט פון רבי שמעון

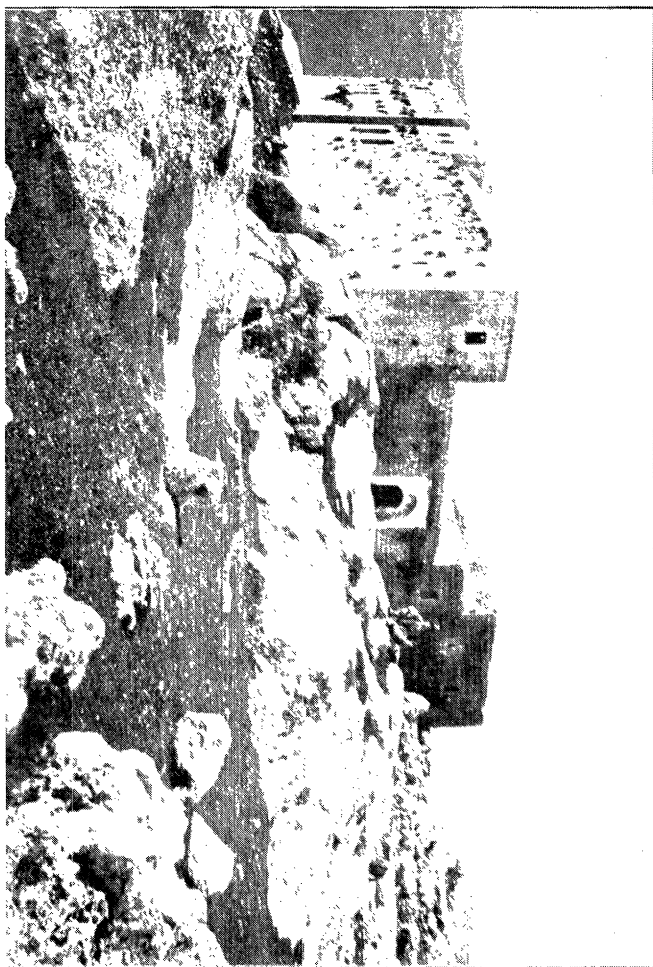
אין דער מערה

די חבריא פון רבי שמעון

ניסים אויף ניסים

די הסתלקות פון רבי שמעון

די
שיינקייט פון יום טוב

מירון

בײַ זײַן רבין רבי עקיבא

דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי, איז געווען איינער פון די תלמידים פון רבי עקיבא וואס זיי האבן אויפגעשטעלט די תורה נאך דעם וואס זי איז פארגעסן געווארן פון פאלק, ווען עס זיינען אויסגעשטארבן די פיר און צוואנציג טויזנט תלמידים פון רבי עקיבא. רבי שמעון איז געגאנגען צו רבי עקיבא אין זיין ישיבה וואס איז געווען אין בני ברק גלייך ווי עס האבן זיך געענדיגט די שבעת ימי המשתה פון זיין חופה, און ער איז דארטן געזעסן דרייצן יאהר נאכאנאנד. אין דער צייט פלעגט ער שיקן שלוחים צו זיך אין הויז צו וויסן וואס עס טהוט זיך דארט, אבער ער אליין איז קיינמאל נישט געגאנגען אהיים, ווייל ער האט נישט געוואלט פארלאזן זיין רבין אפילו אויף א קורצע צייט. ווען רבי שמעון איז געזעסן און געלערנט תורה ביי רבי עקיבא איז זיין

גרויסקייט נאך געווען באהאלטן און פארדעקט
אין איהם, און עס איז נישט געווען צו דערקענען
פון דרויסן. אבער רבי עקיבא האט איהם יא
דערקענט און געזעהן די אויסערגעוויינליכע
גרויסקייט וואס איז באהאלטן אין איהם, און ער
האט דאס ארויסגעוויזן פאר רבי שמעון. רבי
עקיבא האט איהם דאן געזאגט:

עס איז גענוג פאר דיר אז איך און דיין
באשעפער קענען דיין כוח.

אפשאצנדיג רבי שמעון'ס גרויסקייט און
וויסנדיג וואס די וועלט ערווארט פון איהם אלס
ענטפלעקער פון די סודות התורה, האט רבי
עקיבא זייער געזארגט אז רבי שמעון זאל דורכגיין
פרידליך די שווערע צייט וואס איז דאן געווען.

דאס איז געווען אין די לעצטע יאהרן פון רבי
עקיבא. די רוימער וועלנדיג אונטערבריינגען דאס
אידישע פאלק האבן גוזר געווען א גזירה מען זאל
נישט לערנען קיין תורה. רבי עקיבא האט נישט
געקוקט אויף די גזירה און ער האט געלערנט
תורה, און דוקא אין דער עפנטליכקייט, וועלנדיג

זיין א ביישפיל פארן פאלק, אז מען דארף זיך
מוסר נפש זיין צו לערנען תורה. די רוימער האבן
דאן געכאפט רבי עקיבא'ן און אריינגעזעצט איהם
אין תפיסה.

רבי שמעון איז געקומען צו איהם אין תפיסה
און געבעטן: לערן מיט מיר תורה! האט רבי
עקיבא איהם געענטפערט: ניין, איך וועל מיט דיר
נישט לערנען קיין תורה, ווייל דו וועסט זיך דורך
דעם בריינגען אין א געפאהר.

רבי שמעון האט אבער נישט געוואלט
פארציכטן אויף דער געלעגנהייט צו לערנען פון
רבי עקיבא'ן אפילו ווען דאס איז געווען פארבונדן
מיט א לעבנס-געפאהר. האט ער געזאגט דאן צו
רבי עקיבא:

— דו מוזט לערנען מיט מיר. איך בין דאך
אין סכנה און נישט דו — ווייל דו ביסט דאך סיי
ווי ארעסטירט — און איך וויל לערנען תורה פון
דיר.

רבי עקיבא, איינזעהענדיג דעם שטארקן ווילן
צו לערנען פון רבי שמעון האט מסכים געווען צו

לערנען מיט איהם.

רבי שמעון איז געגאנגען לערנען פון רבי
עקיבא'ן ווען ער איז געזעסן אין תפיסה, טראץ
דעם וואס דאס איז געווען פארבונדן מיט לעבנס-
געפאהר, און ער אליין פלעגט שטענדיג ווארענען
קעגן צו בריינגען זיך אין א געפאהר, אפילו כדי
צו מקיים זיין א מצוה, ווייל עס איז דאן געווען א
"גזירת-שם" נישט צו לערנען תורה, און אין אזא
צייט דארף מען זיך מוסר נפש זיין אויף יעדע
מצוה, און ווער רעדט נאך אויף דער מצוה פון
לערנען תורה, וואס דאס איז די גרעסטע מצוה און
דורך איהר איז דער עקזיסטענץ-קראפט פון
אידישן פאלק. אויסער דעם איז רבי שמעון געווען
זייער צוגעבונדן צו זיין רבין רבי עקיבא און ער
האט איהם געשאצט אלס דעם ריינסטן קוואל פון
תורה. זיין דאזיגע מיינונג האט ער געבראכט צום
שארפסטן אויסדרוק, ווען ער האט געזאגט צו
זיינע תלמידים:

— מיינע קינדער, לערנט, און חזרט גוט
איין די תורה וואס איך האב מיט אייך געלערנט,
ווייל מיין גאנצע תורה איז די תורה פון רבי

עקיבא'ן.

טראץ די שווערע גזירות פון מלכות רומי,
וואס זייער צוועק איז געווען אפצורייסן דאס
אידישע פאלק, וואס איז געווען אונטער זייער
הערשאפט, פון דער תורה, פון לערנען איהר און
פון היטן איהר — איז דאס אידישע פאלק
געבליבן פעסט צוגעבונדן צו די תורה, און זי איז
געלערנט געווארן און געהיט געווארן אין יענע
שווערע צייטן פיהל מעהר ווי אין רוהיגע און
פרידליכע צייטן. דער דור פון רבי שמעון בר
יוחאי האט דערגרייכט צו אזא הויכע שטופע אין
תורה, ביז ער איז באצייכנט געווארן אלס איינער
פון די אויסגעצייכנטסטע דורות אין דער אידישע
היסטאריע.

נָאָר תּוֹרָה !

רבי שמעון האט געפאדערט פון זיינע
תלמידים זיי זאלן דאס גלוסטעניש נאך רייכטום
און באקוועמליכקייט גענצליך אונטערדריקן.

עס איז געווען א תלמיד פון רבי שמעון'ען
וואס האט פארלאזט די ישיבה, געפארן קיין חוץ
לארץ האנדלען און ער איז צוריק געקומען א
גביר. קומענדיג צוריק פון זיין רייזע איז ער אריין
צו רבי שמעון'ען. האבן זיינע תלמידים געזעהן ווי
פארמעגליך ער איז, און עס האט זיך ביי זיי
דערוועקט פארדרוס געפיהלן אויף זיך צוליב
זייער ארימקייט, און דורך דעם איז דערוועקט
געווארן אין א טייל פון זיי דער ווילן נאכצוטהון
יענעם תלמיד און גיין קיין חוץ לארץ האנדלען.

רבי שמעון האט פון דעם געוואוסט, האט ער
זיי גענומען און ארויסגעפירט אויסער דער שטאט,

נעבן א טאל. דארטן האט ער מתפלל געווען און
נאכער געזאגט:

— טאל, טאל, ווער פול מיט גאלדענע
רענדלאך — איז דער טאל פול געווארן מיט
גאלדענע רענדלאך.

האט רבי שמעון געזאגט צו זיי:

— אויב איהר ווילט גאלד — אט איז גאלד
פאר אייך, נעמט. אבער זייט וויסן, אז דער וואס
נעמט יעצט — נעמט ער דאס פון דעם שׁכר וואס
איז באשטימט פאר איהם אויף יענער וועלט. ווייל
דער שׁכר פון תורה לערנען איז נישט אויף דער
וועלט נאר אויף יענער וועלט.

ווען די תלמידים האבן דאס געזעהן און
געהערט האבן זיי זיך צוריק געצויגן פון נעמען די
גאלד, און געזאגט דעם פסוק: "כי שמחתני ה'
בפעלך במעשי ידיך ארנן".

דאס איז געווען די שיטה פון רבי שמעון און
אזוי האט ער געלערנט מיט זיינע תלמידים און
מיט דעם גאנצן פאלק. די ווירקונג פון דער

דאזיגער לעהרע איז געווען גוט קענטיג אין פאלק,
און פיהל האבן געטהון ווי רבי שמעון בר יוחאי,
אינגאנצן אוועקגעלייגט די חיי שעה, און זיך
פערנומען נאר אין חיי עולם, אין לערנען די
הייליגע תורה.

און אזוי ווערט דערציילט אין זוהר: רבי
חזקיה האט געזאגט: איך בין געווען אמאל אין א
פלאץ וואו עס רוהען די אראבער, האב איך
געזעהן מענטשן וואס באהאלטן זיך אין היילן
צווישן די בערג, און דארט זיצן זיי א גאנצע וואך,
און בלויז פון שבת צו שבת קומען זיי אין זייערע
הייזער. האב איך זיי געפרעגט: פאר וואס טהוט
איהר אזוי? האבן זיי געענטפערט: מיר האבן זיך
פורש געווען פון דער וועלט און מיר זיינען זיך
עוסק נאר אין תורה. האב איך זיי געפרעגט: און
מיט וואס זיינט איהר זיך מתפרנס? האבן זיי
געזאגט אז טייל מאל געפינען זיי אין מדבר אזוינע
בוימער וואס אויף זיי וואקסן אזא מין פרוכט וואס
מען קען דאס עסן, און אז עס טרעפט א טאג וואס
די תורה וואס מיר לערנען איז אונז זייער קלאר,
איז די שמחה אונזערע זייער גרויס, גייט דאן ווער
פון אונז זוכן אזא בוימ און בריינגט די פרוכט,

מען קאכט עס און מיר עסן דאס — אזא טאג איז
 ביי אונז זייער חשוב. ווען עס איז נישטא די
 פרוכט — נעמען מיר געוויינליכע גראזן פון
 פעלד, מען קאכט עס און מיר עסן עס, און אזוי
 זיצן מיר דא א גאנצע וואך. האט זיי רבי חזקיה
 געזאגט: וואויל איז אייך אויף דער וועלט און גוט
 וועט אייך זיין אויף יענע וועלט. איהר וועט נישט
 פארשעמט ווערן ווען משה רבינו וועט קומען
 מאנען דעם עלבון-התורה.

ווער עס האט נישט געקענט צוקומען צו אזא
 מדרגה, אנוועקלאזן אין גאנצן די חיי שעה, האט
 זיך באמיהט ווי ווייט מעגליך צו פארקלענערן זיין
 עסק אין חיי שעה און ווידמענען זיך וואס מעהר
 אין די חיי עולם.

און אזוי דערציילט רבי חייא: איך האב זיך
 אמאל געפונען אין וועג, גייענדיג צו רבי
 שמעון'ען לערנען פון איהם די פרשה פון פסח,
 האב איך אויפן וועג געטראפן א בארג און אין
 איהם זיינען געווען שפאלטן, און א געשטאלט ווי
 פון צוויי מענטשן האט זיך מיר געזעהן פון דארט.
 ווען איך בין גענטער צוגעגאנגען האב איך

געהערט זייער קול און זיי האבן איבערגעזאגט
דברי תורה אין נאמען פון רבי שמעון'ען. בין איך
צו זיי צוגעגאנגען און זיי געפרעגט: וואס טהוט
איהר דא? האבן זיי געענטפערט: מיר זיינען
סחורה-פארקויפערס און יעדע וואך שיידן מיר זיך
אפ אויף א ארט וואו עס זיינען נישטא קיין
מענטשן, כדי צו לערנען אומגעשטערט די הייליגע
תורה.

דאס לערנען די הייליגע תורה איז אזוי
פארשפרייט און איינגעווארצלט געווארן אין
פאלק, ביז דער דור איז פוהל געווארן מיט חכמת
התורה. יעדער איד איז געווען אנגענומען אז ער
ווייס די תורה. אז תלמידי חכמים פלעגן טרעפן
אין וועג א אינבאקאנטן מענטשן, און ער האט זיי
געזאגט אז ער איז א איד, פלעגן זיי איהם באלד
זאגן: זאג אונז דברי תורה! אזוי זיכער זיינען זיי
געווען אז ער וועט זיי קענען זאגן און ער וועט
נישט פארשעמט ווערן. אפילו יונגע קינדער
פלעגן זיי פרעגן דברי תורה, און די קינדער האבן
געוואוסט צו ענטפערן. אזוי פוהל איז געווען דער
דור מיט חכמת התורה. רבי שמעון האט וועגן
דעם געזאגט:

— אַזא דור ווי דער היינטיגער דור, וועט
שוין נישט זיין ביז עס וועט קומען דער מלך
המשיח.

דער זוהן פון יוחאי

רבי שמעון בר יוחאי האט פארשפראכן אז די תורה
וועט קיינמאל נישט פארגעסן ווערן ביי אידן, ווי עס שטייט
אין פסוק "כי לא תשכח מפי ורעו (שרש קל"ח), און אזוי
שטייט אין זוהר, אז מיט אט דעם חבור, דער ספר הזוהר,
וועלן אידן ארויסגיין פון גלות. זאגט דערויף דער צדיק רבי
נחמן פון ברעסלאוו זצ"ל אז דעריבער האט רבי שמעון בר
יוחאי אראפגעבראכט דעם פסוק "כי לא תשכח מפי ורעו"
וואס די סופי תיבות דערפון זיינען "יוחאי", אז אין דעם
פסוק אליין מרומז אז דורך יוחאי'ס קינדער, דאס מיינט זיין
זוהן רבי שמעון וועט די תורה נישט פארגעסן ביי די אידן.

די גרויסקייט פון רבי שמעון

ווען רבי שמעון איז געזעסן און געלערנט ביי רבי עקיבא, איז זיין גרויסקייט נאך נישט דערקענט געווארן. ווען ער איז ארויס פון דער מערה וואו ער האט זיך באהאלטן דרייצן יאהר — ווי עס וועט ווייטער דערציילט ווערן — און אנגעהויבן מגלה זיין די סודות התורה, און עס האבן זיך ארום איהם צוזאמען געקליבן די הייליגע חבריא, איז זיין גרויסקייט באקאנט געווארן אויף דער וועלט, און אלע גרויסע חכמים פון דעם דור האבן דערהויבן רבי שמעון'ס לויב ביז צו דער גרעסטער מדרגה וואס א מענטש קען דערגרייכן.

רבי מאיר וואס איז געווען א חבר פון רבי שמעון נאך פון דער צייט וואס זיי האבן געלערנט ביי רבי עקיבא, איז געווען דער ראש החכמים אין זיין צייט.

אָט דער גרויסער רבי מאיר האט דערהויבן די
לויב פון רבי שמעון און איהם פארגלייכט צו
משה רבינו. דאס איז געווען דורך א פאל וואס
האט אנטפלעקט דעם כח פון רבי שמעון.

רבי שמעון איז געקומען קיין לוד. אין לוד
איז דאן געווען א עפידעמיע רח"ל. זיינען די
שטאט מענטשן געקומען צו רבי שמעון און איהם
געפרעגט: וואס זאלן מיר טהוין?

איז רבי שמעון דורכגעגאנגען אין שטאט און
געזעהן וואס עס טהוט זיך, און דאן האט ער
געזאגט:

— איך בין גוזר אז די מגיפה זאל אויפהערן.
האט ער געהערט א בת-קול פון הימל, וואס זאגט
צו די מלאכי-משחית:

— גייט ארויס פון דאנען, רבי שמעון איז
דא. ער האט כח צו מבטל זיין די גזירות פון
הקדוש ברוך הוא.

אין שטאט איז דאן אויך געווען רבי חנינא
האט ער דאס דערציילט פאר רבי מאיר'ן. האט

רבי מאיר געזאגט:

— ווער קען באגרייפן רבי שמעון'ס לויב.
איז ער דען נישט אנגענומען ביים רבונ' של עולם
אזוי ווי משה רבינו, וואס פלעגט מבטל זיין די
גזירות וואס הקדוש ברוך הוא האט גוזר געווען
אויף די אידן.

און רבי חייא האט געזאגט:

— רבי שמעון איז נישט גלייך צו אלע
אנדערע מענטשן. אלע מענטשן קעגן רבי שמעון
זיינען אזוי ווי אלע נביאים קעגן משה רבינו.

רבי שמעון בן גמליאל הנשיא, דער פאטער
פון רבינו הקדוש, האט געזאגט אויף זיך אז ער
איז קעגן רבי שמעון בר יוחאי, ווי א פוקס קעגן א
לייב. דאס איז געווען ווען רבינו הקדוש איז
געקומען צו זיין פאטער מיט א טענה אז רבי
אלעזר דער זוהן פון רבי שמעון בר יוחאי,
באציהט זיך צו איהם נישט מיט דעם געהעריגן
כבוד, און ער איז שטענדיג סותר זיינע רייד. האט
איהם זיין פאטער רבי שמעון געענטפערט:

— מיין קינד, זאל דיר די דאזיגע האנדלונג פון רבי אלעזר'ן נישט זיין שלעכט אין זיינע אויגן. דו דארפסט וויסן אז ער איז א לייב א זעהן פון א לייב, און דו ביזט אפֿשר אליין א לייב אפֿער א זעהן פון א פוקס.

אלע חכמים פון זיין דור האבן די גדלות פון רבי שמעון אזוי הויף געשעצט, ביז זיי האבן נישט געקענט אויסדריקן מיט ווערטער זיין לויב, זיין גרויסקייט, זיין הערשאפט אין אלע וועלטן. אזוי האט געזאגט רבן שמעון בן גמליאל:

— רבי שמעון דארף נישט גוזר זיין קיין תענית אויף דער וועלט ווען מען דארף מבטל זיין א שלעכטע גזירה, אדער ווען מען דארף בעטן פון הימל אויף רעגן. ער איז גוזר און הקדוש ברוך הוא איז מקיים; הקדוש ברוך הוא איז גוזר און רבי שמעון איז מבטל די גזירה.

אין זוהר הקדוש ווערט זייער פיהל גערעדט וועגן די גרויסקייט פון רבי שמעון'ס תורה-לערנען און די אויסערגעוויינליכע ווירקונג וואס דאס האט אויף אלע וועלטן. ווען רבי שמעון

עפֿנט אויף זיין מויל אַנצופאַנגען לערנען תּוֹרָה,
הערן זיך צו, צו זיין קול אַלע הימלען און אַלע
מלאַכים, און אַלע וואס זאָגן שְׂבַח צום בּוֹרֵא עוֹלָם
ווערן שטיל. ווען רבי שמעון ענדיגט זיין לערנען
— ווער קען הערן און זעהן דאס געזאגט און
פֿרייד וואס צושפּרייט זיך אין אַלע וועלטן, און די
גן-עֵדֶן ריחות וואס גייען אַרויף ביז צום כּסֵּא
הַכּבוֹד, און דאס אַלץ אין זכות פון רבי שמעון.

רבי שמעון אליין האט געזאגט:

— איך האב געזען בְּנֵי עֲלִיָּה (מענטשן
וועלכע גייען אַריין אין גן-עֵדֶן מִקְבֵּל זיין פֿני
הַשְּׂכִינָה) און זיי זיינען זייער ווינציג. אויב טויזנט
אזעלכע זיינען דא אויף דער וועלט — בין איך
און מיין זוהן צווישן זיי; אויב דרייסיג, צוואנציג,
צעהן, אָדער פינף זיינען פֿאַראַן אויף דער וועלט
— בין איך און מיין זוהן צווישן זיי. אויב מער
פון צוויי זיינען נישטא אויף דער וועלט — זיינען
דאס איך און מיין זוהן. אויב איינער איז דא —
איך בין דאס!

און נאך האט רבי שמעון געזאגט:

— איך קען פֿטר'ן די גאנצע וועלט פון איהר
דין ד. ה. אין מיין זכות וועט די וועלט האבן א
קיום, און דער רבונ'ו של עולם וועט איהר נישט
חרוב מאכן אפילו עס וועט נישט זיין קיין צדיקים
אויף דער וועלט. און אויב מיין זוהן אלעזר וועט
זיין מיט מיר — קען עס זיין פון דעם טאג וואס
די וועלט איז באשאפן ביז היינטיגן טאג.

די דאזיגע רייד האט רבי שמעון געזאגט דורך
א פאל וואס רבי שמעון האט געזען אז זיין זכות
איז טאקע נויטיג אין יענע מינוט צו דערהאלטן די
וועלט.

רבי שמעון איז אמאל ארויס געגאנגען און
האט געזען אז א פנסטערניש האט באהערשט די
וועלט און די ליכט-קוואלן זיינען פארשטאפט.
האט ער געזאגט צו זיין זוהן רבי אלעזר:

— קום לאמיר זעהן וואס וויל הקדוש ברוך
הוא מאכן אויף דער וועלט.

זיינען זיי געגאנגען און געטראפן א מלאך
וואס האט אויסגעזען ווי א ריזיגער הויכער פארג
און דרייסיג פייערדיגע וועגעלאך גייען ארויס פון

זיין מויל. האט רבי שמעון איהם געפֿרעגט:

— וואס ווילסטו מאכן?

האט דער מלאך געענטפֿערט:

— חרוב מאכן די וועלט, ווייל עס געפינען
זיך נישט אויף איהר קיין דרייסיג צדיקים, און דער
רבנו של עולם האט אזוי גוזר געווען אויף
אברהם אבינו אז נאר ווען צווישן זיינע קינדער
וועלן זיך געפינען דרייסיג צדיקים, וועלן זיי מיט
זייער זכות פאשיצן די וועלט זי זאל האבן א קיום.

האט רבי שמעון געזאגט צו איהם:

— איך בעט דיר גיי צו הקדוש ברוך הוא און
זאג איהם: בר יוחאי איז דא אויף דער וועלט.

איז דער מלאך געגאנגען צו הקדוש ברוך הוא
און געזאגט:

— האר פון דער וועלט, דו ווייסט דאך וואס
בר יוחאי האט מיר געזאגט.

האט הקדוש ברוך הוא געזאגט צום מלאך:

— גיי און מאך חרוב די וועלט, און לייג
נישט קיין אַכט אויף בר יוחאי.

ווען דער מלאך איז צוריק געקומען האט רבי
שמעון בר יוחאי איהם געזעהן און אזוי געזאגט:

— איך וויל דיר שיקן צו הקדוש ברוך הוא,
און אויב דו וועסט נישט וועלן גיין, וועל איך
אויף דיר גוזר זיין דו זאלסט מער נישט קענען
ארויף אויפן הימל, און אויב דו וועסט גיין צו
הקדוש ברוך הוא, זאלסטו אזוי זאגן: אויב עס
זיינען נישטא קיין צוואנציג — זיינען דא צעהן;
און אויב עס איז נישטא קיין צעהן זיינען דא
צוויי; איך און מיין זוהן, און אויב קיין צוויי
זיינען אויף נישטא — איז דא איינער און איך בין
דאס. און איך זאג אז די וועלט זאל נישט חרוב
ווערן.

איז דאן ארויס א בת קול פון הימל און
געזאגט:

— וואויל איז דיין חלק רבי שמעון, הקדוש
ברוך הוא איז גוזר אין הימל און דו ביסט דאס
מבטל אויף דער ערד. אויף דיר איז געזאגט

געווארן: "רצון יראיו יעשה", דער רבוננו של עולם
טהוט דעם רצון פון די צדיקים וואס האבן מורא
פאר איהם.

דער זכות פון רבי שמעון האט באשיצט דעם
דור, און אין זיין צייט האט זיך נישט באוויזן דער
צייכן פון א רעגן בויגן, ווייל עס איז נישט געווען
נויטיג. דען זיין זכות האט געשיצט און אין זיין
צייט איז די וועלט נישט געשטראפט געווארן מיט
קיין שווערע דינים. ווען עס איז נאר נגזר געווארן
א גזירה האט ער עס מבטל געווען.

*

און דאס גרעסטע איז וואס עס איז איהם
געגעבן געווארן דאס ערלויבעניש צו מגלה זיין
פון די סודות התורה. די הייליגע תורה ענטהאלט
אויסער דעם אפענעם פשט אויך זייער טיפע
סודות, וואס אין זיי איז איינגעהילט די
פארבארגנהייט פון דער וועלט באשאפונג, פון
דער צוקונפט, און פון אלע וועלטן. רבי שמעון'ען
איז געגעבן געווארן דער ערלויבעניש צו
אנטפלעקן פון די דאזיגע סודות, און א נייע ליכט

האט פארפלייצט די וועלט, ווען ער האט
אנגעהויבן דאס מגלה צו זיין.

דאס מגלה זיין די סודות התורה, האט רבי
שמעון אנגעפאנגען, ווען ער איז ארויס פון דער
מערה, וואו ער איז געזעסן דרייצן יאהר נאכאנאנד
און געלערנט אן אויפקער, מיט דער גרעסטער
הייליגקייט, די תורה און איהרע סודות. מיטן
ארויסגיין פון דער מערה האט זיך אנגעהויבן א
נייע ליכטיגע תקופה אין דער תורה-וועלט.

איינער פון די חכמים פון יענער צייט, רבי
רחומאי, האט געזעהן דורך רוח הקודש, רבי
שמעון'ס ארויסגיין פון דער מערה, ווי א גרויסע
ליכט פארשפרייט זיך אויף דער וועלט.

און אזוי ווערט דערציילט:

רבי פנחס בן יאיר דער שווער פון רבי שמעון
בן יוחאי, פלעגט זייער אפט זיין ביי רחומאי'ן,
וואס איז געזעסן אויפן ברעג ים פון גינוסר. רבי
רחומאי איז געווען א גרויסער מענטש. ער איז
שוין געווען זייער אלט און זיינע אויגן האבן שוין
אויפגעהערט צו זעהן. איינמאל זאגט ער צו רבי

פֿנֿחס'ן:

— אונזער חֿבר יוחאי האט א דימאנט, און
איך קוק אין די ליכט פון דעם דימאנט און עס
לייכט ווי די ליכט פון די זון ווען זי ווערט
ארויסגענומען פון איהר שייד. די ליכט צושפרייט
זיך פון הימל ביז צו דער ערד, און די גאנצע
וועלט ווערט פול מיט ליכט, ביז דער בורא עולם
זעצט זיך אויפן כסא הכבוד. די דאזיגע ליכט גייט
ארויס אינגאנצן פון זיין הויז — וואויל איז זיין
חלק. גיי ארויס מיין זוהן, גיי ארויס, און גיי נאך
דעם דאזיגן דימאנט וואס פארלייכט די וועלט.

איז רבי פֿנחס געגאנגען און זיך געזעצט אויף
א שיף, האט ער געזעהן ווי צוויי פויגל פליען
איבערן ים. האט רבי פֿנחס אויפגעהויבן זיין קול
און געזאגט צו זיי:

— פויגל, פויגל, האט איהר געזעהן דעם
פלאץ וואו פֿר יוחאי געפינט זיך? האבן זיך די
פויגלען א וויילע פארהאלטן. האט רבי פֿנחס
געזאגט:

— גייט און בריינגט מיר א ענטפער וואו

געפינט זיך יעצט בר יוחאי.

זיינען די פויגלען אַוועק געפֿלויגן. ווען רבי פנחס האט געדארפֿט אַרויסשטייגן פון שיף, האט ער געזעהן אז די פויגלען זיינען אַנגעקומען. אין מויל פון איינע פון זיי איז געווען אַ צעטאלע, און אין איהם איז געווען געשריבן אז רבי שמעון און זיין זוהן רבי אלעזר זיינען אַרויס פון דער מַעֲרָה.

דאס גרויסע שטראלנדיגע ליכט וואס רבי רחומאי האט געזעהן, דאס איז געווען די ליכט פון די סודות התורה וואס האט זיך גענומען יעצט פארשפרייטן אויף דער וועלט.

די נשמה פון משה רבינו

ל"ג בעומר איז גימטריא משה (345), ווייל אין דעם טאג איז נסתלק געווארן רבי שמעון בר יוחאי וועמענס שורש נשמה איז געווען פון משה רבינו, און דעריבער, איז דער טאג אין וואך וואס פאלט אויס ל"ג בעומר אין יענעם טאג פאלט אויס דער פערטער טאג פון קומענדיגן סוכות יאהר וועלכע איז די אושפיזא פון משה רבינו.

(שער יששכר, סוכות)

אין דער מערה

רבי שמעון איז פיהל יאהרן פארפאלגט
געווארן פון די רוימער. זיי האבן ארויסגעגעבן
אויף איהם א טויט אורטייל, און צוליב דעם איז
ער אנטלאפן און זיך אויסבעהאלטן אין א הייל
דרייצן יאהר. די אורזאך פון דעם איז געווען, ווייל
די רוימער האבן זיך דערוואוסט, אז רבי שמעון
האט וועגן זיי זייער א שלעכטע מיינונג. עס איז
דערגאנגען צו זיי דאס וואס רבי שמעון האט
געזאגט אין א איינגן צוזאמענטרעף פון די
חכמים, וואו עס איז באהאנדלט געווארן די
פיהרונג פון די רוימער און זייער הערשאפט.

געשעהן איז דאס ביי פאלגענדן פאל:

עס זיינען געזעסן רבי יהודה, רבי יוסי און
רבי שמעון, און נעבן זיי איז אויף געזעסן רבי
יהודה בן גרים (רבי יהודה א זוהן פון גרים). האט

רבי יהודה אנגעפאנגען צו זאגן:

— די דאזיגע אומה, די רוימער, טהוען א סאך שיינע און נוצלאכע זאכן. זיי האבן איינגעפיהרט מארק פלעצער אין יעדער שטאט, זיי האבן געבויעט בריקן, זיי האבן איינגעריכטעט בעדער אין יעדן פלאץ.

רבי יוסי האט געשוויגן און נישט רעאגירט אויף די דאזיגע אפשאצונג. דאגעגן רבי שמעון האט ארויסגעזאגט זיין מיינונג. ער האט געזאגט:

— דאס אלץ וואס זיי טהוען איז נאר פאר זייער אייגענעם פארגעניגן און גלוסטיקייט. זיי האבן געמאכט מארק פלעצער כדי צו מאכן פארגעניגן פלעצער, זיי האבן געבויעט בעדער פאר זייער באקוועמליכקייט און גענוס, זיי האבן געבויעט בריקן — כדי צו נעמען אפצאל פון יעדן איינעם וואס פיהרט דורך דארט זיין סחורה.

רבי יהודה פן גרים האט אין קרייזן פון זיינע באקאנטע איבערגעגעבן די מיינונג פון רבי שמעון וועגן די רוימער. צווישן זיי האבן זיך אויף געפונען אזוינע וואס האבן נישט פארשטאנען אז

די דאזיגע רייד דארפן געהאלטן ווערן אין
שטריינגער פארטרויליכקייט, און זיי האבן דאס
באקאנט געמאכט אין ברייטע קרייזן ביז דאס איז
דערגאנגען צו די רוימער. האבן זיי אויף דעם
רעאגירט אויפן שטריינגסטן אופן. זיי האבן דאן
ארויסגעגעבן פאלגענדן אורטייל:

רבי יהודה וואס האט געלויבט די רוימער,
זאל דערהויבן ווערן און ביי יעדן צוזאמענטרעף
פון די חכמים, זאל ער זיין דער הויפט ווארט-
זאגער (ראש המדברים). רבי יוסי וואס האט
געשוויגן און נישט אויסגעדריקט זיין צושטימונג
צו רבי יהודה'ס לויב ווערטער, זאל באשטראפט
ווערן מיט גלות, און זאל פארטריבן ווערן פון זיין
שטענדיגן וואוינ פלאץ. רבי שמעון וואס האט
אויסגעדריקט א קריטיק מיינונג וועט באשטראפט
ווערן מיט טויט.

רבי שמעון האט זיך דערוואוסט פון דעם
דאזיגן אורטייל נאך איידער די רוימער האבן
באוויזן איהם צו כאפן און ער מיט זיין זוהן
אלעזר זיינען אנטלאפן און זיך אויסבאהאלטן אין
בית המדרש. יעדן טאג האט איהם זיין פרוי

געבראכט א ברויט און א טאפ וואסער, און זיי
האבן דארט געזעסן און געלערנט.

אבער נישט לאנג האט רבי שמעון זיך
באהאלטן אין בית המדרש. די רוימער האבן
שטריינג גענומען איהם זוכן, און ער האט מורא
געהאט אז זיי וועלן כאפן זיין פרוי און איהר
פייניגן, ביז זי וועט אויסזאגן זייער באהאלטעניש.
דאן איז ער מיט זיין זוהן אנטלאפן פון בית
המדרש און זיך אויסבאהאלטן אין א הייל, נעבן
דעם דארף פקיעין. די הייל איז געווען א פוסטע,
און א נס איז זיי געשעהן, עס איז דארטן באשאפן
געווארן א באקסער-בוים און א קוואל וואסער.
אין דער גאנצע צייט וואס זיי זיינען געזעסן אין
דער מערה, האבן זיי זיך געשפייזט מיט די פרוכט
פון דעם באקסער-בוים און געטרונקען די וואסער
פון דעם קוואל. און פארשטעלנדיג זיך אז עס איז
מעגליך דאס זיי זאלן דארפן גאנץ לאנג זיצן אין
דער מערה, האבן זיי זיך געזארגט וועגן זייערע
קליידער זיי זאלן נישט צופוילט ווערן, דעריבער
פלעגן זיי די קליידער ניצן נאר אין דער צייט פון
דאוונען, און נאכן דאוונען פלעגן זיי אויסטהון די
קליידער און זיך זעצן אין טיפן זאמד וואס האט

זיי פארדעקט ביזן האלז — און אזוי האבן זיי
געלערנט תורה א גאנצן טאג.

דארטן, אין דער מערה, פלעגט קומען צו זיי
אליהו הנביא צוויי מאל א טאג און געלערנט מיט
זיי. אין דער דאזיגער צייט האט רבי שמעון
דערגרייכט זיינע הויכע מדריגות, און דארטן איז
איהם נתגלה געווארן די סודות התורה. ווען ער
איז ארויס פון דער מערה, האט ער זיי געלערנט
מיט די הייליגע חבריא, ("חבריא" מיינט די
תלמידים פון רבי שמעון וועלכע האבן ביי איהם
געלערנט די סודות התורה). ווי עס ווערט
דערציילט אין זוהר הקדוש:

— פון דעם טאג וואס רבי שמעון איז ארויס
פון דער מערה, איז קיין נאך נישט געווען
פארדעקט פון די חבריא. די העכסטע סודות
התורה איז פאר זיי אויפגעדעקט געווארן מיט אזא
קלארקייט ווי זיי וואלטן אין דער צייט געגעבן
געווארן אויפן בארג סיני.

די גאנצע צייט וואס רבי שמעון איז געזעסן
אין דער מערה, האט קיינער נישט געוואוסט וואו

ער געפינט זיך. אפילו די חכמים, זיינע חברים און
תלמידים האבן אויך נישט געוואוסט, און
דעריבער האבן זיי געהאט פיהל צער וואס מען
קען נישט פרעגן רבי שמעון'ען און הערן זיין
מיינונג אין די אלע ספיקות וואס ערוועקן זיך
לערנענדיג אין בית המדרש.

עס האט אמאל געטראפן אז מען האט נישט
געקענט צוקומען צו דער אויפקלערונג פון דער
הלכה נישט הערנדיג רבי שמעון'ס מיינונג, האט
מען זיך דאן מיט איהם פארשטענדיגט אויף א
איבערנאטירליכן וועג.

מען איז אמאל געזעסן אין בית המדרש און
די חכמים האבן ערוועקט א פראגע און קיינער
האט נישט געוואוסט דאס צו פארענטפערן. האט
רבי יהודה בר אילעי זיך אויפגעשטעלט און
געזאגט:

— א שאד, א שאד וואס עס פעלט אונז דער
בר יוחאי, און קיינער ווייסט נישט פון איהם וואו
ער געפינט זיך, און אויב איינער ווייסט טאר ער
אויך נישט אויסזאגן. מען דארף דאך אבער פארט

וויסן וואס ער זאגט אויף דעם?

האט מען אויפגעשריבן א בריוו און
צוגעבונדן צום פיסל פון א טויב און געזאגט צו
איהר, זי זאל דאס בריינגען צו רבי שמעון'ען.

די טויב איז אַוועקגעפֿלויגן און געקומען צו
רבי שמעון'ען אין מערה. רבי שמעון האט
גענומען דעם בריוו, עס איבערגעלייענט און צוריק
געשיקט דורך דער זעלבער טויב זיין ענטפער.

אזוי זיינען רבי שמעון און זיין זוהן רבי
אלעזר געזעסן צוועלף יאהר אין דער מערה. דורך
דער צייט איז דער רוימישער קייסער געשטארבן
און דער נייער קייסער האט מבטל געווען די
געזעצן און אורטיילן פון דעם פריערדיגן קייסער,
צווישן זיי אויף דעם אורטייל פון רבי שמעון'ען.
עס האט אבער קיינער נישט געוואוסט וואו רבי
שמעון געפינט זיך איהם אַנצוזאגן די בשורה אז
די גזירה איז בטל געווארן.

איז געקומען אליהו הנביא, זיך געשטעלט ביי
דער טהיר פון די מערה און געזאגט:

— ווער וועט אַנזאָגן צו בר־יוחאי אז דער
קייסער איז שוין טויט, און זיינע גזירות זיינען
שוין בטל?

האט רבי שמעון דאס געהערט — און ער
מיט זיין זוהן זיינען ארויס פון דער מערה.

ארויסגייענדיג פון דער מערה, האט ער
געזעהן אז די וועלט פון וועלכע ער איז געווען
אפגעשיידט צוועלף יאהר, פיהרט זיך ווי
געוויינליך. מענטשן זיינען, אקערן, און טהוען
אַנדערע אַרבעטן. האט ער זיך זייער
געוואונדערט: ווי נאריש זיינען מענטשן! מען
ניצט אויס די צייט אויף טהון באדערפענישן פון
חיי שעה, און מען פארלאזט דעם אייביגקייטס-
לעבן, וואס מען קען זיך ערווערפן דורך עוסק זיין
אין תורה.

און זיי האבן געווארפן זייער בליק, מיט
פארוואנדערונג און פארדרוס, פארוואס מען
פארלאזט דעם עסק התורה צוליב חיי שעה, איז
עס באלד פארברענט געווארן. דאן איז ארויס א
בת קול פון הימל:

— איר זיינט ארויס פון אייער הייל פֿדי חרוב
צו מאכן מיין וועלט?! גייט צוריק אין אייער
הייל.

זיינען זיי צוריק געגאנגען אין דער מערה און
געזעסן דארטן נאך צוועלף מאנאטן.

האט רבי שמעון דאן געזאגט:

— מיר מעגן שוין ארויסגיין פון דער מערה,
ווייל דער משפט פון רשעים אין גהנום איז נישט
מער ווי צוועלף מאנאטן — און אויב מיר זיינען
באשטראפט געווארן פארן ערוועקן דעם מדת
הדין, זיינען מיר דאך שוין געזעסן אין דער מערה
נייַע צוועלף מאנאטן.

דאן האבן זיי געהערט א בת קול: גייט ארויס
פון אייער הייל — און זיי זיינען ארויסגעגאנגען.

פון זיצן אזא לאנגע צייט אין זאמד איז די
הויט פון זייער קערפער צושפאלטן געווארן, און
זייער גאנצער קערפער איז באדעקט געווארן מיט
טיפע וואונדן. זיינען זיי געגאנגען אין בית-
המרחץ אין טבריה זיך צו היילן.

ל"ג בעומר

מה

רבי פנחס בן יאיר, דער שווער פון רבי שמעון
איז דאן אנגעקומען. זעהענדיג רבי שמעון'ען
פאדעקט מיט וואונדן האט ער געוויינט און
געזאגט צו איהם:

— וויי איז מיר וואס איך זעה דיר אזוי.
אויף דעם האט רבי שמעון איהם
געענטפערט:

— גליקליך דארפסטו זיך פיהלן, וואס דו
זעסט מיר אין אזא צושטאנד, ווייל ווען דו
וואלסט מיר נישט געזעהן אין אזא צושטאנד,
וואלסטו געוויס נישט געפונען אין מיר דאס וואס
דו געפינסט אין מיר היינט.

די חז"ל דערציילן אונז, אז פריער, איידער
רבי שמעון איז געזעסן אין די מערה פלעגט רבי
פנחס בן יאיר פארענטפערן אלע קושיות פון רבי
שמעון, און אויף יעדן קושיא, האט ער געזאגט
צוועלף תירוצים. נאכן ארויסגיין פון דער מערה,
איז געווארן פארקערט: רבי שמעון פלעגט
פארענטפערן דאס וואס רבי פנחס האט געפרעגט,
און אויף יעדן קושיא האט ער געזאגט פיר און
צוואנציג תירוצים.

די חבריא פון רבי שמעון

ווען רבי שמעון איז ארויס פון דער מערה, האבן צו איהם גענומען שטראמען תלמידים פון נאהנט און ווייט. אבער נישט אלע האבן געקענט זוכה זיין צו הערן תורה פון רבי שמעון'ס מויל, ווייל רבי שמעון'ס תורה איז יעצט פול געווען מיט אנטפלעקונגען פון די טיפע סודות התורה, וואס זיינען געגעבן געווארן צו משה רבינו אויפן בארג סיני, און משה רבינו האט זיי איבערגעגעבן בסוד צו יהושע און די זקני הדור. און אזוי זיינען זיי געגאנגען בקבלה פון איין דור צום צווייטן, דורך די איינציגע פון דור וואס זיינען אויסגעוויילט געווארן צו דעם, ווייל זיי זיינען געפונען געווארן דערהויבן צו פערשטיין די סודות התורה און צו זיי באהאלטן אז זיי זאלן נישט דערגרייכן צו די אויערן פון אזעלכע וואס זיינען נאך נישט ווערד זיי צו פארשטיין.

די חכמים פון אלע דורות האבן זיך זייער געהיט נישט אויסצוזאגן די סודות התורה וואס זיי האבן מקבל געווען פון זייערע רביים, ווייל זיי האבן זייער מורא געהאט, עס זאלן דאס נישט הערן אזעלכע וואס זיינען נישט גענוג גרויס צו פארשטיין זייער אמתע כוונה, און זיי וועלן זיך טועה זיין, און פון א טעות אין דעם קען ארויסקומען די גרעסטע קלקולים ח"ו.

רבי שמעון אליין וואס האט זיך עוסק געווען בקביעות מיט זיין חבריא אין די סודות התורה, האט אויך שטענדיג געווארנט, און אנגעזאגט פאר זיינע תלמידים, זיי זאלן זיך היטן און נישט אויסזאגן די סודות התורה, נאר צו אזעלכע וואס זיינען געוויס ראוי דאס צו וויסן, און זיי וועלן נישט האבן קיין טעות.

וויבאלד רבי שמעון'ס תורה לערנען האט פארמאגט אין זיך א גרויסן טייל פון די סודות התורה, וואס ער האט זיי אויסגעזאגט, דעריבער האבן נישט אלע וואס האבן געוואלט לערנען פון רבי שמעון, געקענט צוקומען צו איהם. פון די פיהל תלמידים וואס האבן געוואלט לערנען פון

איהם תורה, האבן נאר אכט זוכה געווען, דאס זיינען געווען: רבי אבא, רבי יהודא, רבי יוסי בר יעקב, רבי יצחק, רבי יחזקיה בר רב, רבי חייא, רבי יוסי, רבי ייסא, און צוזאמען מיט רבי שמעון און זיין זוהן רבי אלעזר, זיינען זיי געווען צעהן.

אריינגענומען ווערן אין רבי שמעון'ס חבריא און הערן כסדר תורה פון זיין מויל — דאס איז געווען די שטרעבונג פון א סאך חכמים אין יענע צייט, אבער ווי געזאגט, האבן נאר איינציגע געציילטע זוכה געווען צו דעם. און אפילו די איינציגע וואס זיינען געפונען געווארן גענוג דערהויבן צו פארשטיין רבי שמעון'ס תורה, און זיך מתדבק זיין צו איהם, האבן דאס דערגרייכט ערשט נאך גרויסע שוועריקייטן.

אין זוהר הקדוש ווערט דערציילט ווי אזוי רבי חייא רבא (דער גרויסער רבי חייא) איז אריינגענומען געווארן אין דער הייליגער חבריא:

— רבי חייא רבא איז געגאנגען לערנען תורה ביי די חכמי המשנה. איז ער געקומען צו רבי שמעון בר יוחאי. האט ער געזעהן ווי א

פֿייער־דיגער פֿארהאנג איז אויסגעשפּרייט אין זיין
הויז. האט רבי חייא זיך אַ וויילע פֿארטראכט און
פֿאשלאסן נישט פֿרוכן אַריינגיין. ער האט געזאגט
צו זיך: איך וועל שטיין דא אין דרויסן, און הערן
די תּוֹרָה־רייד וואס גייען אַרויס פון זיין מויל.

הערנדיג פון דרויסן די רייד פון רבי שמעון
האט זיך אין איהם דערוועקט אַ שטאַרקער ווילן
צו זיין אינווייניג, און ער האט געוויינט, פֿארוואס
ער דארף זיצן אין דרויסן.

האט רבי שמעון דערהערט די וויינענדיגע
שטים, און ער האט געזאגט:

— ווער וויל דורכגיין דעם פֿארהאנג פון
פֿייער איהם אַריינצופֿריינגען.

האט געזאגט זיין זוהן רבי אלעזר:

— איך וועל זיך מוסר נפֿש זיין און
אַריינפֿריינגען איהם אינווייניג.

האט ער דערהערט אַ בת קול:

— דער איז נאך נישט פון די גרויסע — איז

רבי אלעזר נישט ארויס געגאנגען איהם
אריינבריינגען.

האט רבי חייא געוויינט און שטארק
געקײַכצט פון גרויס צער, און דורך דעם האט
זיך געעפנט דער פייער-פארהאנג, אבער רבי חייא
איז נישט אריין.

האט רבי שמעון אויפגעהויבן די אויגן און
געזאגט:

— דאס צועפענען זיך פון פייער פארהאנג
איז א באווייז אז עס איז געגעבן געווארן
עלויבעניש צו דעם וואס געפינט זיך אין דרויסן,
ער זאל אריינגיין אינווייניג — דאן איז רבי חייא
אריינגעגאנגען.

די חבריא האבן זיך מתדבק געווען צו רבי
שמעון'ען, און נישט אפגעטראטן פון איהם. און
נישט נאר ווען ער איז געזעסן ביי זיך אין בית-
המדרש און געלערנט תורה, נאר אפילו ווען ער
איז געגאנגען אין וועג, אדער ווען ער פלעגט
אוועקגיין אויף א צייט אין מדבר זיך מתבודד צו
זיין, פלעגן זיינע תלמידים, די הייליגע חבריא

איהם נאכגיין.

רבי שמעון איז אמאל געגאנגען אין מדבר, און די הייליגע חבריא זיינען מיטגעגאנגען. האט רבי אבא געזאגט צו רבי שמעון'ען דעם פסוק: "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי", עס איז דארשטיג נאך דיר מיין נפש, מיין לייב גארט צו דיר, אזוי ווי א מענטש איז הונגעריג צו עסן און צו טרינקען, אזוי זיינען מיר הונגעריג צום האר.

זייער התדבקות אין רבי שמעון איז געווען אזוי גרויס ביז זיי האבן זיך געוואונדערט וואס עס געפינען זיך חכמים, וועלכע האבן זיך נישט באהעפט צו רבי שמעון'ען. אזוי האט געזאגט רבי יוסי:

— איך וואונדער זיך אויף די חכמים וואס געפינען זיך אין דעם דור, ווי קענען זיי אפלאזן רבי שמעון'ען אפילו איין מינוט נישט צו שטיין פאר איהם און לערנען תורה פון איהם פל זמן ער געפינט זיך אויף דער וועלט.

ווי גרויס עס איז געווען די דביקות פון די חבריא צו רבי שמעון, אזוי גרויס איז געווען די

אָהבָה פון רבי שמעון צו זיי. די אַלע סודות התורה
האט ער זיי אנטפלעקט. טראץ דעם וואס עס איז
געווען זייער שווער, און רבי שמעון האט
געצווייפלט צום אנפאנג, צו ער מעג דאס
אויסזאגן. אבער נאר צוליב די גרויסע ליבע וואס
ער האט ליב געהאט די הייליגע חבֿריא האט ער
דאס געטהון.

מבשרי אחזה

דער קארלינער רבי, דער בית אהרן זצ"ל האט געזאגט,
אויפן פסוק "מבשרי אחזה אלוך", דאס דער ווארט
"מבשרי" איז די ראשי תיבות "מתורת רבי שמעון בר
יוחאי".

פון באקסער בוים א — טייטלבוים

עס איז מקובל פון אלטע לייט, איש מפי איש, ביז רבי
שמעון בר יוחאי, אז דער באקסער בוים וואס האט געוואקסן
אין דער מערה, פלעגט יעדן שבת ווערן אויף א טייטלבוים.
(מדרש תלפיות אות ח' ערך חרוב)

ניסים אויף ניסים

רבי שמעון איז געוואוינט אין ניסים ("מלומד
בניסים") האבן געזאגט די חכמים. ווייל זייער
פיהל נסים זיינען מיט איהם געטהון געווארן. א
טייל פון די נסים ווערן דערציילט אין די גמרא און
אין זוהר.

עס איז שוין דא דערמאנט געווארן וואס עס
איז באשאפן געווארן א טייטל-בוים, און עס איז
געעפנט געווארן א קוואל מיט וואסער, אין דער
מערה, וואס ער און זיין זוהן האבן זיך באהאלטן
אנטלויפנדיג פון די רוימער. וועגן א ענליכן נס
ווערט דערציילט אין זוהר הקדוש:

רבי פנחס בן יאיר איז אמאל געגאנגען
באזוכן זיין טאכטער, די פרוי פון רבי שמעון,
וועלכע איז געווען קראנק. מיט איהם זיינען דאן
מיטגעגאנגען זיינע תלמידים און ער האט געריטן

אויף אַ אייזל.

גייענדיג אויפן וועג האט ער אנגעטראפן
צוויי ישמעאלים. האט ער זיי געפרעגט: אין דעם
דאזיגן פעלד הערט זיך א בת קול, דאס איז שוין
פון א לאנגע צייט?

האבן די ישמעאלים איהם געענטפערט:

— פון אלטע צייטן ווייסן מיר נישט, אבער
פון אונזערע טעג ווייסן מיר יא, אז עס האט זיך
פלוצלונג געהערט א קול און דורכדעם זיינען אידן
געראטעוועט געווארן פון די הענט פון רויבער.

די מעשה איז אזוי געווען: אין א געוויסן טאג
האבן זיך דא געפונען רויבער וואס פלעגן בארויבן
אלע דורכגייער. האבן זיי אנגעטראפן אידן און זיי
געוואלט בארויבן. פלוצלונג האט זיך געהערט אין
פעלד ווי א געשריי פון א אייזל, וואס האט
געשריגן צוויי מאל. א פלאם פייער איז ערשיינען
און פארברענט די רויבער — און די אידן זיינען
געראטעוועט געווארן.

ווען רבי פנחס בן יאיר האט דאס געהערט

האט ער געזאגט צו די ישמעאליים:

— וויבאלד איהר האט מיר דאס דערציילט,
זאלט איהר דעם טאג געראטעוועט ווערן פון
רויבער, וואס ווארטן אויף אייך אין וועג.

רבי פנחס האט דאן געזאגט צו זיינע
תלמידים מיט א געוויין:

— דער האר פון די וועלט האט געטהון דעם
נס צוליב מיר, און איך האב גארנישט געוואוסט.
אזוי שטייט אין פסוק "לעושה נפלאות גדולות
לבדו" (תהלים קל"ו). וויפל טובות טהוט הקדוש
ברוך הוא מיט מענטשן, וויפל נסים מאכט ער פאר
זיי — און קיינער ווייסט נישט פון דעם נאר
הקדוש ברוך הוא אליין. א מענטש שטייט אויף
אין דער פריה און א שלאנג גייט איהם אנטקעגן
צו טויטן, און דער מענטש נישט האבנדיג קיין
אהנינג פון קיין זאך, שטעלט ארויף זיין פוס אויפן
שלאנג און טויט איהם און קיינער, אויסער הקדוש
ברוך הוא, ווייסט נישט פון דעם גרויסן נס וואס
דא איז געשעהן. אדער א מענטש גייט אויפן וועג
און רויבער ווארטן אויף איהם, צו טויטן און צו

בארױבן זיין פארמעגן, קומט אונטער א צווייטער
און די רויבער כאפן איהם און דער ערשטער
ווערט געראטעוועט. ווער ווייסט פון דעם?
קיינער נישט אויסער הקדוש ברוך הוא. דעריבער
זאגט דער פסוק: "לעושה נפלאות גדולות לבדו",
דאס מיינט, הקדוש ברוך הוא טהוט גרויסע
וואונדער און קיינער אויסער איהם ווייסט נישט
פון זיי.

נאכער האט רבי פנחס געזאגט צו זיינע
תלמידים:

— דאס וואס איך האב געפרעגט די
ישמעאלים צו זיי האבן געהערט א קול אין דעם
פעלד, האב איך געמיינט צו זיי האבן געהערט א
קול פון רבי שמעון און זיין חבריא ווי זיי לערנען
תורה. רבי שמעון מיט זיין חבריא זיינען אוועק
אין פעלד לערנען תורה, און מיר ווייסן נישט וואו
זיי זיינען. דעריבער האב איך געפרעגט די
ישמעאלים וואס געפינען זיך שטענדיג אויפן
פעלד, צו זיי האבן נישט געהערט דא דעם קול,
ווייל דער קול פון רבי שמעון ווען ער לערנט
תורה טרייסלט אויף פעלזן און בערג. איך האב

געמיינט אז זיי האבן געהערט אט דעם קול, און
דורך זיי וועלן מיר וויסן וואו רבי שמעון געפינט
זיך.

ווען די ישמעאלים האבן גענומען אוועקגיין,
האבן זיי זיך אויסגעדרייט און האבן געזאגט צו
רבי פנחסין:

— אלטער מאן. דו האסט אונז געפרעגט
וועגן אלטע צייטן, און האסט אונז נישט געפרעגט
וועגן זאכן וואס מיר האבן געזעהן היינט. מיר
האבן היינט געזעהן וואונדער איבער וואונדער.
מיר האבן געזעהן פינף מענטשן זיינען געזעסן
צוזאמען, און מיט זיי איז געווען איינער א אלטער
מאן. א סאך פויגל זיינען דארטן געווען
צוזאמענגעזאמלט און זיי האבן פארשפרייט די
פליגל כדי צו מאכן א שאטן איבער זייער קאפ.
ווען די פויגל האבן געדארפט אוועקגיין, זיינען
געקומען אנדערע פויגל, און דער שאטן איז
געווען די גאנצע צייט איבער זייערע קעפ.

ווען רבי פנחס האט דאס געהערט האט ער
געזאגט:

— וועגן דעם האב איך דאך איך געפֿרעגט
און דאס האב איך געוואלט וויסן.

האבן די תלמידים געפֿרעגט רבי פֿנחס'ן:

— פון וואנען וועלן מיר וויסן דעם אָרט וואו
רבי שמעון געפינט זיך יעצט?

האט ער זיי געזאגט:

— מיין אייזל וועט שוין פיהרן צום ריכטיגן
פֿלאץ.

איז דער אייזל אַראפֿ פון וועג און איז אַוועק
אין אַ זייטיגן וועג. נאכדעם וואס ער איז
אפֿגעגאנגען צוויי מייל, האט ער זיך אפֿגעשטעלט
און דריי מאל געשריגן. איז רבי פֿנחס אַראפֿ פון
אייזל און געזאגט:

— לאמיר זיך גרייטן מקבל פֿנים זיין רבי
שמעון'ען:

ווען רבי שמעון האט דערהערט דעם געשריי
פון דעם אייזל, האט ער געזאגט צו די חבריא:

— לאמיר זיך אויפֿשטעלן צו מקבל זיין רבי

פֿנֿחס'ן. אײַך האב געהערט דאס געשריי פון דאס
אײַזל פון דעם סבא חסידא.

האט רבי שמעון זיך אויפֿגעשטעלט און אויף
די חבֿריא האבן זיך אויפֿגעשטעלט.

ווען רבי פֿנחס איז אָנגעקומען האבן זיי זיך
געזעצט צוזאמען. דערווייל האבן די פויגל וואס
האבן פֿריער געמאכט דעם שאטן אויף רבי שמעון
מיט זיין חבֿריא, זיך גענומען פונאנדערשפֿרייטן.

האט רבי שמעון געזאגט צו זיי מיט אַ הויכע
שטים:

— פויגל פון הימל! פֿארנואס גיט איהר
נישט אַכטונג אויפֿן כבוד פון אייער האר וואס
געפינט זיך דא?

זיינען אלע פויגל געבליבן שטיין אויפֿן
פלאץ, נישט אוועקגעלאפֿן און נישט
דערנענטערט זיך צוריק צו מאכן דעם שאטן אויף
רבי שמעון'ען.

האט רבי פֿנחס געזאגט צו רבי שמעון'ען:

— זאג זיי, זיי זאלן גיין צו זייער וועג.

האט רבי שמעון געזאגט:

— איך ווייס אז הקדוש ברוך הוא וויל אונז
טהון א נס. גייט פויגל צו אייער וועג! — האבן
זיך די פויגל צושפרייט און אַוועקגעלאפן.

פֿלוצלונג זיינען ערשיינען פֿאר זייערע אויגן
דריי גרויסע בוימער און זייערע צווייגן האבן זיך
צושפרייט אין דריי זייטן, און אונטער די בוימער
האט גענומען שטראמען א פליסנדיגער קנואל.
האבן זיך אלע געפרייט מיט דעם, און רבי פֿנחס
האט געזאגט:

— די פויגל וואס זיינען דא פריער
געשטאנען צו מאכן א שאטן, האבן דערביי
געהאט גרויס מיה און איך וויל נישט די טרחה
אפילו פון פויגל. אין פסוק שטייט דאך: "ורחמיו
על כל מעשיו" (די רחמים פון בורא עולם זיינען
אויף אלע זיינע באשעפענישן).

אויף דעם האט רבי שמעון געענטפערט:

— איך האב זיי נישט באמיהט, אפער אויב

דער רבונז של עולם האט אויף אונז רחמנות
געהאט און געשיקט די פויגל צו שיצן איבער אונז
פון די זוהן — קענען מיר נישט אפוארפן די
מתנה.

זיינען זיי געזעסן אונטער די בוימער און
געטרונקען פון די וואסער פון דעם קנואל וואס
אונטער זיי. רבי פנחס האט געזאגט דברי תורה,
און נאכער האט ער אזוי געזאגט:

— זעהט די מעשים פון הקדוש ברוך הוא, די
בוימער מיט דעם קנואל וועלן דא שוין בלייבן
אויף שטענדיג.

און ווירקליך זיינען נאך ביז היינטיגן טאג
פארהאן אויף דעם פלאץ דריי בוימער מיטן קנואל
וואסער, און מענטשן רופן דאס די פלאנצינגען
פון רבי פנחס בן יאיר.

די הסתלקות פון רבי שמעון

ווען רבי שמעון בן יוחאי איז שוואך געווארן, זיינען איהם געקומען מבקר חולה זיין רבי פנחס, רבי חייא און רבי אבא. זיי האבן געפונען רבי אלעזר, באדינענדיג זיין פאטער רבי שמעון. זיי האבן געזעהן, אז זייער רבי און פאטער איז געפערליך קראנק און זיינע טעג זיינען געציילטע. מיט גרויס צער האבן זיי אויסגערופן: — ווי קען די זוהן פון דער וועלט פארלאזן די וועלט?

רבי שמעון בן יוחאי האט זיי בארוהיגט און האט געזאגט צו זיי:

— איך גיי זיך שטעלן צום משפט, אבער נאר פאר דעם רבונא של עולם אליין. בין איך זיכער, אז עס וועט זיין א גוטער משפט, ווייל דער אויבערשטער האט פיהל רחמים, און ער קען דאך פארגעבן זינד.

אין מיטן רעדן, איז רבי שמעון בר יוחאי
פלוץלונג אנטשוויגן געווארן.

אויף די אנוועזנדע איז אנגעפאלן א גרויסער
שרעק. אבער באלד האבן זיי דערפילט א
וואונדערליכן ריח אין צימער, וואס האט אלעמען
ווי אויפגעלעבט. זיי האבן דערהערט, ווי רבי
שמעון פיהרט מיט איימיצן א שמועס, אבער זיי
האבן נישט געוואוסט מיט וועמען.

ווען די חברים און תלמידים האבן זיך
בארוהיגט, האבן זיי געפרעגט רבי שמעון'ען וואס
עס איז פארגעקומען אין יענע שרעקליכע מינוטן.

— מען האט מיר געוויזן מיין ארט אין גן-
עדן, אבער איך בין נישט געווען צופרידן — האט
זיי רבי שמעון ערקלערט — האב איך זיך
אויסגעקליבן א ארט נעבן דעם נביא אחיה
השילוני. צוריק קומענדיג האב איך מיטגעבראכט
אביסל גן עדן לופט, וואס האט אייך אזוי מחיה
געווען.

עס איז געקומען דער טאג וואס די גרויסע
ליכט האט געדארפט צוגענומען ווערן פון דער

וועלט און ארויפגיין אין דער מתיבתא דרקיע.
געווען איז דאס ל"ג בעומר. רבי שמעון האט
געוואוסט אז דאס איז דער לעצטער טאג פון זיין
לעבן אויף דער וועלט, האט ער אנגעהויבן אנזאגן
זיינע בני בית, ווי זיי זאלן זיך פיהרן נאך זיין
פטירה. עס זיינען דאן געווען מיט איהם זיין זוהן
רבי אלעזר, רבי אבא און די איבעריגע חכמים.

ווען עס איז באוואוסט געווארן אין שטאט אז
רבי שמעון זאגט אן זיין צוואה, האבן אלע שטאט-
לייט זיך צונויפגעזאמלט ביי איהם אין הויז, צו
זיין מיט איהם אין די לעצטע מינוטן פון זיין
לעבן. רבי שמעון האט אויפגעהויבן די אויגן און
געזען אז דאס הויז איז פוהל מיט מענטשן. האט
ער געזאגט מיט א געוויין:

— פון ווען איך בין דאס לעצטע מאל קראנק
געווען ביז היינט, האט א פייער אונז
ארוםגערינגלט, און עס האט קיינעם נישט געלאזט
אריינקומען צו מיר נישט נעמענדיג פריער קיין
ערלויבעניש ביי מיר, און יעצט זעה איך אז דאס
פייער איז שוין פארשוואונדן און יעדער וואס וויל
קען אריינקומען צו מיר.

דאן איז א פייער אראפ פון דער הויף און
ארוםגענומען דאס הויז, און אלע וואס זיינען
דארטן געווען זיינען ארויסגעגאנגען, ווייל זיי
האבן נישט געקענט פארטראגן דאס גרויסע ליכט
וואס האט געשטראלט פון דעם פייער. ארויס
זיינען אלע אפילו די חבריא, פארבליבן זיינען נאר
זיין זוהן רבי אלעזר און רבי אבא.

רבי שמעון האט זיך דאן אויפגעזעצט, און
מיט א צופרידנהייט אויף זיין געזיכט האט ער
געפרעגט פון רבי אלעזר:

— אוואו זיינען די חבריא?

איז רבי אלעזר ארויס און זיי אריינגעבראכט.
עס זיינען דארטן געווען: רבי אלעזר, רבי אבא,
רבי יהודה, רבי יוסי און רבי חייא.

דאן האט רבי שמעון געזאגט:

— יעצט איז א עת־רצון, און איך וויל מגלה
זיין סודות וואס ביז יעצט האב איך נישט מגלה
געווען. זיי זיינען געווען באהאלטן ביי מיר אין
הארצן. און דאס וואס איך וועל זאגן זאל רבי אבא

פארשרייבן, רבי אלעזר מיין זוהן זאל דאס לערנען
און די איבעריגע חברים זאלן דאס טראכטן אין
הארצן.

האט זיך אויפגעשטעלט רבי אבא וואס איז
געזעסן פריער א ביסל דערווייטערט פון רבי
שמעון'ען, און זיך דערנענטערט צו איהם.

רבי שמעון האט זיך דאן איינגעוויקלט אין
זיין טלית, זיך אנידער געזעצט און אנגעפאנגען צו
זאגן דברי תורה, מיט גרויס צופרידנהייט. דאס
ליכט האט איהם ארומגערינגלט אזוי שטארק אז
מען האט אפילו אויף דעם אָרט וואו ער איז
געזעסן נישט געקענט קוקן, צוליב די גרויסע
שטראלן פון די ליכט. אזוי האט זיך פארצויגן א
ליינגערע צייט און רבי אבא האט פארשריבן אלץ
וואס ער האט געהערט. געענדיגט האט רבי שמעון
מיטן פסוק "כי שם צוה ה' את הברכה חיים עד
העולם".

האט רבי אבא געזאגט:

— ביז דאס ווארט "ברכה" האב איך
געהערט פון איהם און נאכדעם איז שטיל

געווארן. איך האב געמיינט ווייטער שרייבן אָבער
איך האב גארנישט געהערט. איך האב נישט
אויפֿגעהויבן דעם קאפּ אַ קוק צו טהון, פֿאַרװאָס
רבי שמעון איז שטיל געוואָרן, ווייל גרויס איז
געווען די ליכט אַרום איהם, און איך האב דאָס
נישט געקענט פֿאַרנעמען. אַ גאַנצן טאָג איז געווען
דער פייער אַרום דאָס הויז, און קיינער האט דאָרט
נישט געקענט אַריינגיין. אויף די װעלכע זיינען
געווען אינווייניג זיינען נישט צוגעגאַנגען צו
איהם, ווייל פייער און ליכט איז געווען אַרום
איהם. איך בין געפֿאלן אויף דער ערד און
געוויינט. ווען דאָס פייער האט זיך אָפֿגעטהון
האב איך געזעהן אַז רבי שמעון איז נסתלק
געוואָרן פֿון דער װעלט. ער ליגט איינגעוויקלט
אין זיין טלית, אַנגעלענט אויף די רעכטע זייט, און
זיין געזיכט איז צושמייכלט.

רבי אלעזר איז דאן צוגעגאַנגען, אַנגענומען
זיינען הענט און זיי געקושט. איך האב געלעקט די
שטויב אונטער זיינע פֿיס. די חבֿריא ליט האָבן
געוואלט אַנפֿאַנגען זאָגן עפֿעס װאָס — אָבער זיי
האָבן נישט געקענט — צוליב גרויס צער —
עפֿענען דאָס מויל.

האט זיך רבי חזקיה אויפגעשטעלט און
געזאגט:

— ביז יעצט האט רבי שמעון דער הייליגער
ליכט פאר אונז זיך געמיהט, יעצט איז די צייט
וואס מיר דארפן טהון פאר איהם, זיך מיהען אין
זיין כבוד.

רבי אלעזר און רבי אבא האבן איהם דאן
גענומען און זיך מתעסק געווען אין זיין כבוד.

דער ווייל איז באוואוסט געווארן אין שטאט
און אויף אין די ארומיגע פלעצער, אז רבי שמעון
איז נסתלק געווארן. זיינען אנגעקומען קיין מירון
די חשובע לייט פון כפר ציפורי, און מיט זיי אלע
שטארקע לייט פון דארטן, און זיי האבן געוואלט
נעמען דעם ארון פון רבי שמעון צו באהאלטן
איהם אין כפר ציפורי. ווייל זיי האבן נישט
געוואוסט אז רבי שמעון האט זיך ביי זיין לעבן
אויסגעוויילט די מערה אין מירון דארטן
באהאלטן צו ווערן.

ווען די שטאט-לייט פון מירון האבן
דערהערט אז די כפר ציפורי לייט ווילן צונעמען

פון זיי דעם אַרֹן פון רבי שִׁמְעוֹן, האבן זיי זיך
צונויפֿגעזאַמלט און געשריגן אויף זיי.

ווען מען האט אַרויסגעטראָגן זיין מטה פון
הויז, איז געשעהן אַ נס. די מטה האט זיך
אויפֿגעהויבן אין דער הויף, און אַ פֿייער האט
איהר אַרומגענומען. אַלע זיינען נאכגעגאַנגען די
מטה ביז זי איז אַריין אין דער מערה פון דאָרף
מירון.

ווען די מטה איז אַריין אין די מערה, האט זיך
דאָרט דערהערט אַ בת־קול:

— "זֶה הָאִישׁ מִרְעִישׁ הָאָרֶץ מִרְגִּיז מִמְּלָכוֹת".
וויפֿל קטרוגים וואס זיינען דא אויף אידן, ווערן
דעם טאג אַיינגעשטילט אין דיין זכות. דאס איז
רבי שִׁמְעוֹן וואס דער רבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם לויבט זיך
מיט איהם. וואויל איז זיין חלק.

*

וואונדערליך גרויס ביי זיין לעבן —
וואונדערליך גרויס ביי זיין איבערגאַנג אין דער
מתיבתא דרקיע. צוגענומען געווארן איז דאס

גרויסע שטראלנדע ליכט, וואס האט באלויכטן די
גאנצע וועלט מיט די סודות התורה, און א
פינסטערניש האט באהערשט די וועלט. פארמאכט
זיינען געווארן די טויערן פון חכמה, וואס רבי
שמעון האט אזוי ברייט צועפנט, אבער פונקען פון
זיין גרויסע ליכט זיינען געבליבן, און אזוי לייכטן
זיי און ווארעמען, און וועלן לייכטן און
ווארעמען, ביז עס וועט קומען דער ערווארטעטער
מאמענט פון תחיית המתים, און אויפשטיין וועלן
אלע גרויסע צדיקים, און פוהל וועט ווערן די
וועלט מיט חכמת האמת און מיט גטליך וויסן,
ווי פוהל עס איז דער ים מיט וואסער, במהרה
במינו אמן.

ל"ג בעומר

עא

צווייטער קאפיטל: איש אלקים קדוש הוא

צוויי יאהרצייטן אין איין טאג

א סגולה צו ריינקייט

די בעלזינונג פאר געטריישאפט

די ברכה פון רבי שמעון

א שליח פון הימל

דריי שטיינדלאך

די
שוינקייט פון יום טוב

מירון

צוויי יאהרצייטן אין איין טאג

רבי יצחק איז אמאל געקומען צו רבי יהודה
און ער איז געזעסן נעבן די טהיר פון רבי יהודה
זייער טרויעריג. ווען רבי יהודה איז
ארויסגעקומען און איהם געטראפן טרויעריג, האט
ער איהם געפרעגט וואס איז געשעהן? זאגט צו
איהם רבי יצחק:

— איך בין געקומען צו דיר כדי צו בעטן
דריי זאכן. ערשטנס, אז ווען דו וועסט נאכזאגן א
ווארט אדער א חידוש פון תורה וואס איך האב
מחדש געווען, זאלסטו עס זאגן אין מיין נאמען.
צווייטנס, זאלסטו מיין זוהן יוסף מחנה זיין צו
תורה, און דריטנס זאלסטו קומען צו מיין קבר די
ערשטע זיבן טעג נאך מיין פטירה און מתפלל זיין
אויף מיר.

— אבער פון וואנען נעמסטו דאס אז דו

וועסט שטארבן? — האט זיך רבי יהודה
געוואונדערט.

— איך וועל דיר זאגן — האט רבי יצחק
געענטפערט — יעדע נאכט גייט פון מיר אַוועק
די נשמה אָבער זי שיינט מיר מער נישט אין חלום
ווי ביז איצט. און נאך אַ סיבה, אז ביים דאוונען,
ווען איך קום צו שומע תפלה, זעה איך מעהר
נישט מיין שאטן אויפן וואנט, איז עס אַ צייכן אז
איך בין שוין מעהר נישט אויף דעם עולם.

האט רבי יהודה צו איהם געזאגט:

— אלעס וואס דו בעטסט פון מיר וועל איך
דיר צוליב טהון, אָבער איך בעט אויך פון דיר אז
אויף יענע וועלט זאלסטו אויסקלייבן אַ אָרט פאר
מיר נעבן דיר אזוי ווי אויף די וועלט.

האט רבי יצחק זיך צוויינט און געזאגט:

— איך בעט דיר דו זאלסט זיך פון מיר נישט
אָפשיידן אַט די אלע טעג.

זיינען זיי אַוועק צו רבי שמעון בר יוחאי און

זיי האבן איהם געטראפן ווי ער זיצט און לערנט
תורה. האט רבי שמעון אויפגעהויבן זיינע אויגן
און געזעהן רבי יצחק'ן. ער האט אויף געזעהן ווי
דער מלאך המות לויפט איהם נאך און טאנצט
ארום איהם. איז רבי שמעון אויפגעשטאנען און
אנגענומען רבי יצחק'ן ביים האנד און געזאגט:

— איך בין גוֹזֵר אַז דער ווער עס קומט
שטענדיג אריין צו מיר זאל אויף יעצט
אריינקומען און דער וואס קומט נישט אריין זאל
יעצט אויף נישט אריינקומען!

זיינען רבי יצחק מיט רבי יהודה
אריינגעקומען און דער מלאך המות איז געבליבן
אין דרויסן און נישט געקענט נאכגיין רבי יצחק'ן.

האט רבי שמעון זיך בעטראכט און געזעהן
אז די צייט איז נאך נישט געקומען ווייל עס דארף
קומען ביז אכט שעה אויפן טאג, האט רבי שמעון
איהם אוועק געזעצט פאר איהם און געלערנט מיט
איהם תורה.

דערנאך האט רבי שמעון צוגערופן זיין זוהן
רבי אלעזר און צו איהם געזאגט:

— דו זעץ זיך דא נעבן די טהיר און דו
זאלסט מיט קיינעם נישט רעדן, און טאמער
איינער וועט וועלן צו אונז אריינקומען זאלסטו
איהם נישט אריינלאזן (ער האט געוואוסט אז דער
שטן קען זיך פארשטעלן און אזוי ארום זיך
אריינבאקומען).

דערנאך האט רבי שמעון געפֿרעגט צו רבי
יצחק'ן:

— האסטו היינט געזעהן די צורה פון זיין
פאטער? ווייל מיר האבן בקבלה אז דעם טאג וואס
א מענטש דארף שטארבן, געפינען זיך ביי איהם
זיין פאטער מיט זיינע קרובים און די אלע וועלכע
זיינען געווען מיט איהם אויף דער וועלט, אויף
אין מדרגה, קומען זיך ביי איהם צוזאמען און זיי
באגלייטן זיין נשמה ביז צו זיין ארט.

האט איהם רבי יצחק געענטפערט, אז ביז
יעצט האט ער נאך קיינעם נישט געזעהן.

האט זיך רבי שמעון אויפגעשטעלט און
געזאגט:

— רבוננו של עולם! רבי יצחק איז דאך

איינער פון אונזערע חשובסטע לייט, זאל ער נאך
בלייבן ביי מיר!

איז ארויס אַ פת קול און אויסגערופן:

— אלעס וואס דו פארלאנגסט גיבן מיר דיר
נאך. זאל ער בלייבן מיט דיר, און אין דער צייט
וואס דו וועסט קומען צו דיין אָרט וועסטו איהם
מיט דיר מיטבריינגען.

האט רבי שמעון געענטפערט:

— געוויס וועל איך אזוי טהון!

דערנױל האט רבי אלעזר באמערקט ווי דער
מלאך המות גייט אַוועק פון דארטן און ער זאגט:

— וואס קען איך טהון, אז אין דעם אָרט
וואו רבי שמעון בר יוחאי געפינט זיך האב איך
נישט קיין שליטה.

דערנאך האט רבי שמעון זיך אנגערופן צו זיין
זוהן רבי אלעזר:

— קום אריין אינווייניג און זיי דא מיט רבי

יצחק'ן, ווייל איך זעה אז ער איז נאך
איבערגעשראקן.

איז רבי אלעזר אריינגעקומען און רבי שמעון
האט אויסגעדרייט זיין פנים און געלערנט תורה.

דער ווייל איז רבי יצחק אנטשלאפן געווארן
און געזעהן זיין פאטער. רופט זיך אן צו איהם זיין
פאטער:

— וואויל איז דיר, מיין קינד, וואויל איז זיין
חלק אויף די וועלט און אויף יענע וועלט, ווייל דו
האלטסט זיך אן אין די צווייגן פון דעם גרויסן און
שטארקן בוים, דאס איז רבי שמעון בר יוחאי,
וואס זיין כח איז גרויס אין ביידע וועלטן. וואויל
איז זיין חלק, מיין קינד!

דערנאך האט רבי יצחק געפרעגט זיין
פאטער, ווי עס זעהט אויס זיין חלק אויף יענע
וועלט, און זיין פאטער האט איהם פארגעשטעלט
די גרויסקייט פון זיין עולם הבא און ווי וואויל עס
וועט איהם זיין.

פרעגט איהם ווייטער רבי יצחק:

— זאג מיר, טאטע, וויפל צייט האט מען
מיר נאך געגעבן אויף דער וועלט?

האט איהם זיין פאטער געענטפערט:

— איך האב נישט קיין רשות דיר
אויסצוזאגן, אבער דאס קען איך דיר זאגן, אז ביי
די גרויסע שמחה וואס וועט זיין ביי רבי שמעון
ווען ער וועט ארויפקומען אויף יענע וועלט,
וועסטו צוגרייטן דעם טיש.

און עס ווערט געבריינגט אין "אור החמה"
אין נאמען פון דעם מקובל רבי משה קורדובירו
זי"ע, אז מען האט מוסיף געווען רבי יצחק'ן נאך
צוואנציג יאהר ביז דעם טאג וואס רבי שמעון בר
יוחאי אין נסתלק געווארן.

עס איז זייער אינטרעסאנט אז אין מירון
געפינען זיך אלע דריי, רבי שמעון בר יוחאי, רבי
אלעזר בן רבי שמעון און רבי יצחק אויף איין
ארט. ביים אריינגאנג צום הויף פון רבי שמעון בר
יוחאי געפינט זיך אויך די מערה פון רבי יצחק.
(דאס איז נישט רבי יצחק נפחא ווי טייל האבן
געוואלט זאגן, ווייל יענער ליגט אין טבריה נעבן

רבי נחוניא בן הקנה אויפן וועג צו צפת).

אלנפאלס איז אינטרעסאנט אז דער יארצייט
פון רבי יצחק איז אויף ל"ג בעומר, אין דעם
זעלבן טאג וואס רבי שמעון בר יוחאי איז נסתלק
געווארן, און עס איז א גרויסער וואונדער וואס
דאס מערהייט וואס פאהרן אין מירון אויף ל"ג
בעומר, צו מתפלל זיין און זיך באטייליגן אין דער
הילולא פון רבי שמעון בר יוחאי, ווייסן נישט אויף
איינוועגס צו מתפלל זיין ביי זיין חשוכן תלמיד
און פון די "שבועה עינים" (ווי דער זוהר רופט
איהם אן) וועלכער גרייט צו די הילולא דרשב"י
און עס איז דעם זעלבן טאג אויף פון זיין
הסתלקות. זי"ע.

א סגולה צו רייכקייט

דער תנא רבי אלעזר דער זוהן פון רבי שמעון איז אמאל געגאנגען אויפן וועג צו זיין שווער. צוזאמען מיט איהם זיינען געגאנגען נאך עטליכע חכמים. גייענדיג האבן זיי געטראפן רבי ייסא וועלכער איז געגאנגען מיט נאך א אידן, דער בעגלייטער פון רבי ייסא'ן האט געזאגט פאר רבי ייסא חידושי תורה.

— לויט ווי איך זעה — האט רבי אלעזר זיך אנגערופן צו רבי ייסא — איז דיין באגלייטער א גרויסער תלמיד חכם.

— עס איז ריכטיג — האט רבי ייסא געזאגט — איך אליין האב אויך דערפון נישט געוואוסט. איך האב איהם געדונגען ער זאל מיר בעגלייטן אויפן וועג, און דא האב איך גאר געזעהן דאס ער איז א ליכטיגער שיינ.

— און ווי איז דיין נאָמען — האט רבי
אַלעזר געפֿרעגט דעם פֿרעמדן.

— יועזר!

— אזוי?! — האט רבי אַלעזר געזאָגט —
אונזערע נעמען זיינען ענליך ווייל איך הייס
אַלעזר. לאמיר טאקע צוזאמען רעדן אין לערנען.

זיי האבן זיך אַוועקגעזעצט נעבן אַ שטיין און
רבי יועזר האט גענומען זאגן תורה.

— וואויל, וואויל — האט רבי אַלעזר
אויסגערופן מיט התפעלות, נאכדעם וואס רבי
יועזר האט געענדיגט זיין חדוש. ער האט דערפון
שטארק הנאה געהאט.

— אין וואס בעשעפטיגסטו זיך — האט
איהם רבי אַלעזר געפֿרעגט.

— איך בין געווען אַ מלמד דרדקי ביי מיר
אין שטאט. איז אָבער געקומען וואוינען ביי אונז
אַ גרויסער תלמיד חכם, מען רופט איהם רבי יוסי
פון דארף חנין, און די עלטערן האבן אָפֿגעגעבן
זייערע קינדער צו איהם, און האטש וואס די

מַעֲנֵטְשֵׁן פֿון אונזער שטאט האבן מיר געוואלט
ווייטער געבן א געהאלט, האב איך זיך בערעכנט
דאס אומזיסט וועל איך פון זיי קיין געלד נישט
נעמען. דעריבער בין איך אוועק פון שטאט, און
זיך פערדונגען צו בעגלייטן רבי ייסאן.

— נו, אויב אזוי — האט רבי אלעזר געזאגט
— וואלט דא געפאדערט דעם טאטנס ברכה.

די אלע חכמים זיינען דערנאך אוועק צו רבי
שמעון בר יוחאי. אויך יועזר איז מיט זיי געגאנגען
און געבליבן לערנען ביי רבי שמעון'ען. יענעם
טאג האט רבי שמעון געלערנט וועגן דעם ענין פון
נטילת ידים, און ער האט אזוי געזאגט:

— דער וואס איז נישט זהיר אין נטילת ידים,
איז אויסער זיין שטראף וואס ער וועט בעקומען
אויף יענער וועלט, וועט ער אויך אויף דער וועלט
בעשטראפט ווערן מיט ארעמקייט, און "מדה
טובה מרובה", דער וואס איז יא פארזיכטיג און
איז מדקדק אין נטילת ידים, ווערט געבענטשט פון
הימל, און די ברכות קומען אויף זיינע הענט איהם
צו בריינגען ריינקייט.

שפּעטער בשעת מען איז געגאנגען זיך וואשן
צום עסן, האט רבי שמעון בעמערקט ווי יועזר
וואשט זיך די הענט מיט אלע דקדוקים און מיט א
גרויסע מאס וואסער. האט רבי שמעון זיך
אויסגעדריקט:

— דיר קומט דאס דער אויבערשטער זאל
משפיע זיין אויף דיר א ברכה.

די ברכה איז טאקע גלייך מקוים געווארן.
יועזר האט געפונען א אוצר פון גאלד און איז רייך
געווארן. פון דאמאלס אן איז ער געזעסן כסדר און
געלערנט. די טהירן ביי איהם אין הויז זיינען
געווען אפן פאר ארעמעלייט וועמען ער פלעגט
אויפנעמען מיטן גרעסטן פריינדשאפט.

די בעלוינונג פאר געטריישאפט

אין דער שטאט צידון האבן געוואוינט א מאן מיט א פרוי און האבן געהאט צווישן זיך א גליקליכן לעבן. צוליב איין זאך אבער איז זייער גליק געווען געשטערט: אין פערלויף פון צען יאהר נאך זייער חתונה זיינען זיי נישט געבענטשט געווארן מיט דער ברכה פון "זרעא חיא וקמא" — זיי האבן קיין קינדער נישט געהאט. ווי צופרידן און גליקלאך דאס פאר פאלק האט געלעבט אין אלע אנדערע הינזיכטן, האט אבער דער מאן, אלס א איד, געפילט זיך זייער דערשלאגן פארוואס ער איז נישט זוכה צו בריינגען קיין קינד אויף דער וועלט.

ער האט זיך זייער אפט דורכגערעדט מיט זיין פרוי וועגן דער זאך, ביז איין מאל, בשעת זיי האבן געהאט אזא געשפרעך צווישן זיך, האט דער מאן פארגעשלאגן אז זיי זאלן זיך גטן. אפשר —

האט ער מיט איר גע'טענה'עט, — וועט זיי ג'ט
העלפן ווען זיי וועלן זיך שידדן.

נאטירליך האט די פרוי אויסגעהערט דעם
פארשלאג מיט גרויס צובראכנקייט. אבער אזוי
ערליך און געטריי איז די פרוי געווען פאר איהר
מאן, אז זי האט מוחל געווען אויף איהר אייגן
גליק, כדי זי זאל דעם אומגליקליכן מאן איהרן,
גליקלאך מאכן. זיי האבן אלזא באשלאסן צו גיין
צו דעם גרויסן הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי,
און איהם בעטן אז ער זאל זיי גט'ן לויטן אידישן
דין.

אריינקומענדיג צו דעם תנא, האבן זיי איהם
פארגעלייגט, אז ער זאל זיי דעם גט דורכפירן.

דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי,
באטראכטנדיג דעם גרויסן צער פון דער
אומגליקליכע פרוי, איר ערליכקייט און
געטריישאפט צו דעם מאן מיט וועלכן זי האט
געוואוינט צען יאהר אלס א גליקליכע פרוי, האט
זיך צו איר אנגערופן:

— מיין טאכטער! איך בעשווער דיר, אז

אזוי ווי דו האסט געמאכט א סעודה ווען דו
ביסט מיט דיין מאן געווארן איין פאר פאלק, אזוי
זאלסטו מאכן א סעודה אויף ווען איהר גייט זיך
גט'ן.

די ווערטער פון רבי שמעון זיינען זיי ביידן
זייער גוט געפעלן געווארן, און די פרוי האט
טאקע צוגעגרייט א סעודה כיד המלך, מיט די
פעסטע עסנווארג און פיינסטע געטראנקען.

דעם מאן איז נאטירליך איצט שוין געווען
לייכטער אויפן הארץ, און ער האט זיך ביי דער
דאזיגע סעודה טאקע געלאזט וואויל גיין. ווען ער
האט זיך געהאט א ביסל אנגעטרונקען, האט ער
געזאגט צו דער פרוי, מיט וועלכער ער איז זיך
געגאנגען גט'ן גלייך נאך דער מאלצייט:

— הער אויס מיין טייערע! איך ווייס באַמט
נישט ווי אזוי איך זאל דיר באווייזן מיין
דאנקבארקייט פאר דיין געטריישאפט, גוטסקייט
און ליבליכקייט, וואס דו האסט מיר באוויזן אין
די צען יאהר וואס מיר האבן צוזאמען געוואוינט:
איך קען דיר נאר זאגן איין זאך, אז איצט ווען דו

האלטסט ביים פערלאזן מיין הויז, און גיין צוריק
צו דיין פאטער'ס הויז, זאלסטו דיר פון דאנען
מיטגעמען די בעסטע, שענסטע און טייערסטע
זאכן וואס עס געפינט זיך דא אין הויז.

ארויסרעדנדיג די ווערטער איז דער מאן פון
מידקייט גלייך ארויף אויף זיין בעט, און איז
באלד אנטשלאפן געווארן. אין דער פריה האט ער
זיך אויפגעכאפט, און אויפמאכנדיג זיינע אויגן
האט ער זיך זייער דערשראקן, דערזעהענדיג אז
זיין פרוי שטייט ביי זיין בעט אין א פרעמדע
שטוב.

— הא, וואס איז דאס? — האט ער
אויסגעשריגן — אוואו געפין איך זיך, ווער האט
מיר דא אהער געבראכט, און ווי קומסטו דא?

די פרוי האט איהם זייער מילד אנגעקוקט,
און האט איהם מיט א שמייכל געענטפערט:

— הער זיך איין, מיין טייערער מאן, וועל
איך דיר אלעס ערקלערן. דו געדיינקסט געוויס אז
באלד נאך אונזער אפשידס סעודה, נעכטן ביי
נאכט, האסטו מיר געזאגט, אז איידער איך

פארלאז דיין הויז זאל איך מיר אויסקלייבן דאס
שענסטע, דאס בעסטע און טייערסטע חפץ פון
הויז, און מיט מיר מיטנעמען. ארומקוקנדיג א
וויילע איז מיין אויג גלייך געפאלן אויפן דאזיגן
חפץ. (אויף איהר מאן). אזוי ווי אבער עס איז
געווען צו שווער פאר מיר אליין די זאך
אנועקצוטראגן, האב איך געהייסן צוויי דינערס אז
זיי זאלן עס אהערטראגן, און דו, מיין טייערע און
בעסטע און שענסטע זאך אין דער וועלט,
געפינסטו זיך טאקע איצט אין דיין אייגענע בעט,
אין מיין פאטער'ס הויז.

מיט א מאדנעם געפיל, געמישט פון טרויער
און פרייד, געלעכטער און געוויין, האט ער אויף
איהר געקוקט, ווען זי האט געענדיגט די דאזיגע
זייער רירנדע ווערטער. זיין גאנצע פארגאנגנהייט
איז איהם אויף א איינציגע מינוט
ארויפגעשוואומען. די צען גליקליכע יאהרן וואס
ער האט מיט איהר געלעבט זיינען אין זיין קאפ
אדורך אין איין אויגנבליק. פלוצלונג האט ער זיך
אבער א כאפ געטהון: די צוקונפט! יא, די
צוקונפט, דאס איז יעצט דער עיקר! ער איז צוריק
געפאלן אויף זיין בעט, און האט געטראכט,

— — — געטראכט

ער האט דאן זיין צייטווייליגע שטילקייט
איבערגעשלאגן מיט די דאזיגע ווערטער:

— מיין טייערע פרוי! איך מוז דיר זאגן, אז
איך געפין נישט קיין ווערטער מיט וועלכע
אויסצודריקן מינע איצטיגע געפילן. נאר איין זאך
קען איך דיר זאגן, אז דיין לעצטע מעשה, וועלכע
דו האסט דורכגעפירט מיט אזוי פיהל חכמה, מיט
געפילן פון געטריישאפט און איבערגעבנהייט,
האט מיר אויף אזוי פיהל געריירט, אז איך וועל
מוזן ענדערן מינע פלענער בנוגע מיין —
ריכטיגער געזאגט, — אונזער צוקונפט. איך בין
געקומען צום באשלוס, אז אזא איבערגעבנהייט
מוז זיין געגנזייטיג, אז אויך איך מוז אלעס מוחל
זיין צוליב מיין געטריישאפט צו דיר...

און איצט מיין טייערע פרוי, מוזן מיר גיין צו
רבי שמעון בר יוחאי, און איהם דערציילן וואס דא
איז איצט פארגעקומען צווישן אונז.

נאכדעם וואס דער הייליגער תנא האט
געהערט די ווערטער, האט ער זיך צו זיי

אָנגערופֿן:

— איצט מיינע קינדער, בלייבט פאר מיר
נישט מער צו טהון, נאר מתפלל זיין צו השם
יתברך אז ער זאל אייך בענטשן מיט גוטע, פֿרומע
און ערליכע קינדער, אזוי ווי איהר ביידע פֿערדינט
זיך.

דאס פֿאר פֿאלק איז נאכער באגליקט געווארן
מיט גרויס עשירות, פיינע פֿרומע קינדער גרויסע
תלמידי חכמים, און מיט אריכות ימים.

די ברכה פון רבי שמעון

די צוויי הייליגע צדיקים רבי חניא און רבי יוסי זיינען אמאל געגאנגען צוליב דעם צוועק פון פדיון שבויים. אויפן וועג האבן זיי זיך אפגעשטעלט אין א קרעטשמע און דארטן געבליבן נעכטיגן. ווען עס איז געווארן האלבע נאכט, האבן זיי זיך אויפגעהויבן כדי צו לערנען תורה. דעם קרעטשמערס טאכטער האט פאר זיי אנגעצונדן א ליכט זיי זאלן זעהן צו לערנען, און זי האט זיך אוועקגעשטעלט אין א זייט כדי איינצוהערן און זיך אנזאפן מיט די תורה וואס די צוויי גרויסע חכמים וועלן לערנען.

אין מיטן לערנען האבן זיי באמערקט די פרוי ווי זי שטייט אין א זייט און הערט צו זייער לערנען. רופט זיך אן רבי יוסי צו רבי חניא:

— עס שטייט אין פסוק "כי נר מצוה ותורה

אור", דער נר מיינט מען דעם ליכט פון שבת וואס די ווייבער גרייטן עס אנצוצינדן, און די תורה איז וואס מיר די מענער לערנען, דערמיט ווערט בעלויכטן די ליכט.

ווען די פרוי האט געהערט זייערע רייד, האט זי אנגעהויבן שטארק צו וויינען. דערווייל איז אריינגעקומען איהר פאטער דער קרעטשמער און געטראפן זיין טאכטער וויינענדיג.

— פארוואס וויינסטו, מיין קינד! — האט דער פאטער געפרעגט א דערשראקענער פאר די טאכטער.

האט זי איהם איבערגעזאגט די ווערטער וואס די חכמים האבן צווישן זיך גערעדט. הערנדיג די ווערטער האט אויך דער פאטער אנגעהויבן זייער צו וויינען.

די חכמים האבן געקוקט וואונדערליך אויף דער מאדנע סצענע. דער טאטע מיט די טאכטער זיצן ביידע און וויינען. ווער ווייס, אפשר איז א אומגליק זיי געשעהן.

— פארוואס וויינט איהר אזוי ביטער —
האט זיך רבי יוסי אנגערופן — אפֿשר איז די
סיפֿה וואס איהר האט נישט זוכה געווען צו א
איידיס א תלמיד חכם?

— יא, הייליגער רבי — האט דער
קרעטשמער געזאגט — איהר רעדט ממש ווי א
נביא. איהר האט ריכטיג געטראפֿן. דאס איז טאקע
די אמתע אורזאך פון אינזער ביידנס וויינען.

— ווער זשע האט אייך געהייסן טהון אזא
שידוך, מיט א עם האַרץ? — האט זיי רבי יוסי
געפרעגט — ווידער האט איהר נאך יעצט אויף א
עצה, איהם בעטן ער זאל זיך אפֿשיידן און גטן
אין נעמען א צווייטן איידיס א תלמיד חכם?

— מיר האבן געהאט אין איהם א גרויסן
טעות — האט דער קרעטשמער געזאגט — מיר
זיינען פשוט דורכגעפאלן מיטן שידוך. די מעשה
איז אזוי געווען. איך בין אמאל געגאנגען אין
שוהל, האב איך געזעהן ווי דער בחור שפּרינגט
אראפ פון א דאך און איז געלאפֿן אין שוהל כּדי
צו הערן קדושה בצבור, בין איך ארויס פון

התפעלות צו זעהן פאר מיר אזא גרויסן ירא
שמים. איך האב קיין סאך נישט געטראכט און
נישט נאכגעפרעגט אויף איהם, נאר באלד נאכן
דאוונען האב איך איהם געפרעגט צו ער וויל
ווערן ביי מיר א איידים, ער האט צוגעשטימט און
מען האט געשטעלט חופה. איך האב ביי זיך
געטראכט, איינער וואס איז אזוי פוהל מיט יראת
שמים אז ער קען שפרינגען פון דאך כדי צו הערן
קדושה און ענטפערן אמן, געוויס איז ער אויך א
גרויסער תלמיד חכם און וועט אויסוואקסן א גדול
בתורה. צו האבן אזא איידים האב איך זיך
שטענדיג געוואונטשן. אויך מיין טאכטער האט
שטענדיג געשטרעבט צו א מאן א תלמיד חכם.
בעזונדערס ווען דער בחור'ל איז נאך אזוי יונג,
קוים צוועלף יאהר אלט.

— צו מיין אומגליק — האט דער
קרעטשמער געענדיגט זיין טרויעריגע ערציילונג
— האב איך שוין אויף מארגן בעמערקט דאס
מיין איידים קען אפילו קיין קריאת שמע נישט
לייענען. ער קען נישט בענטשן קיין ברפת המזון,
ער איז ממש א פראסטער עם הארץ, וויפל איך
פרוב איהם צו לערנען, איך בעט זיך ביי איהם ער

זאל זיצן אין שוהל אָדער אין ישיבה און זיך
אויסלערנען אַ אידיש ווארט, אָבער זיין קאפּ נעמט
נישט. ער איז דערנוייל דער זעלבער עס האָרץ.
דאס איז ביי אונז אַ ריס אין האַרץ, דעריבער
וויינען מיר דערויף.

דערנוייל איז אויפגעשטאנען דער יונגער
אידימל, ער איז אַראפּגעשפרונגען פון בעט און
אַריין אין צימער וואו די חכמים זיינען געזעסן און
זיך אויף געזעצט נעבן זיי. רבי יוסי האט איהם
שטאַרק אנגעקוקט.

— איך זעה אויף דעם יונגיטשקן — האט
רבי יוסי געזאגט — אז עס שיינט פון איהם אַ
תורה ליכט. איך ווייס אָבער נישט צו ער אליין
וועט אַמאל זיין אַ גדול בתורה, אָדער ער וועט
האבן אַ קינד וואס וועט בעלייכטן די וועלט מיט
תורה.

הערנדיג די ווערטער האט דער יונגערמאן
אנגעהויבן צו שמייכלען.

— רבותי — האט ער זיך אנגערופן — גיט
מיר ערלויבעניש צו רעדן פאר אייך א פאר

ווערטער.

— עס שטייט אין פסוק — האט ער
אנגעהויבן נאכדעם ווי די חכמים האבן איהם
ערלויבט — "צער אני לימים ואתם ישישים על
כן זחלתי ואירא מחות דעי אתכם" (איוב ל"ב ו),
איך בין נאך זייער יונג און איהר זיינט עלטערע,
דעריבער האב איך מורא און איך ציטער צו רעדן
פאר אייך א ווארט. ביי מיר איז אויך דאס זעלבע,
איך בין נאך זייער יונג האב איך ביי מיר
אפגעמאכט נישט צו רעדן אין לערנען ביז צוויי
מאנאטן. היינטיגן טאג האבן זיך געענדיגט די
צוויי מאנאטן. יעצט אז דער אויבערשטער האט
אייך, רבותי, צוגעשיקט אהער, לאמיר טאקע רעדן
צוזאמען אין לערנען.

דער יונגערמאן האט געזאגט פאר זיי א
גאנצע שטיק תורה. ווען ער האט געענדיגט, האט
ער צו זיי אזוי געזאגט:

— וויסן זאלט איהר, רבותי, אז איך בין פון
בבל, א זוהן פון רב ספרא. איך האב ליידער נישט
זוכה געווען צו קענען א סאך מיין פאטער ווייל

איך בין געווארן א יתום. קומענדיג דא אין ארץ
ישראל האב איך מורא געהאט צו רעדן א ווארט
ווייל דא וואוינען גדולים און גרויסע גאונים,
דעריבער האב איך אפגעמאכט נישט צו רעדן אין
לערנען ביז צוויי מאנאטן. היינט וואס די צוויי
מאנאטן האבן זיך געענדיגט בין איך זייער
צופרידן וואס איהר האט דא גענעכטיגט און עס
איז דא מיט וועמען צו רעדן אין לערנען.

רבי יוסי איז געריהרט געווארן פון דעם
יונגערמאנס ווערטער. טרערן האבן איהם גערוגען
פון די אויגן. ער איז אויפגעשטאנען און געגעבן
דעם יונגערמאן א קוש אין שטערן.

— וואויל איז צו אונז — האט רבי יוסי
אויסגערופן — וואס מיר האבן זוכה געווען צו
הערן דא אויפן וועג אזעלכע חשובע תורה,
וועלכע מיר האבן נאך ביז אהער קיינמאל נישט
געהערט.

אויף זיין שווער, דער קרעטשמער, און די
טאכטער, די פרוי פון דעם יונגערמאן האבן
געוויינט פון גרויס פרייד, זעהענדיג דאס זיי האבן

ל"ג בעומר

צט

ביז יעצט געהאט א גרויסן טעות, און אז ער איז
אזא גדול בתורה.

— איך בעט דיר — האט רבי יוסי געזאגט
צום יונגערמאן — זאג אונז איבער נאך חידושי
תורה, נאכדעם וואס מיר האבן זוכה געווען דיר צו
בעגעגענען.

דער יונגערמאן האט גענומען ארומרעדן דעם
ענין פון ברכת המזון, ווי אזוי א מענטש דארף
וויסן בשעת ער זעצט זיך עסן, אז די שכינה
געפינט זיך ביים טיש ווי עס שטייט אין פסוק:
"ואכלת לפני ה' אלקיך", ער זאל בשעת דעם עסן
לערנען תורה און נישט רעדן קיין דברים בטלים,
און ווי ווייט מען דארף אכטונג געבן דאס
בענטשן זאל זיין מיט פונה, מען זאל דאנקען דעם
באשעפער און זיך פרייען וואס ער האט איהם
געגעבן שפייז. ער האט ארומגערעדט גאר גרויסע
ענינים, אזוי לאנג, דאס מען האט כמעט נישט
בעמערקט ווי עס האט שוין אנגעהויבן צו טאגן
און די זעהן האט גענומען שיינען איבער דער
וועלט.

רבי יוסי האט זיך זייער געפרייט און ארויס

פון התפעלות צו הערן פון דעם יונגערמאן
אזעלכע גרויסע סודות אין דער תורה.

— ביז יעצט — האט רבי יוסי זיך אנגערופן
צום בעל הבית מיט זיין טאכטער — האט איהר
געהאט א טעות און געמיינט אז איהר זיינט
אריינגעפאלן מיט א איידים א עם הארץ. איהר
זעהט דאך שוין דאס איהר האט געהאט א טעות,
דעריבער דארף מען איבערמאכן די חתונה. מיר
וועלן פון דאנען נישט אוועקגיין ביז די גאנצע
שטאט וועט זיך פרייען צוזאמען מיט אונז און
מיט אייך.

מען האט געדונגען א זאל, און צוזאמען
גערופן די שטאט לייט. דעם יונגערמאן האט מען
גערופן חתן, און זיין פרוי, כלה. די גאנצע שטאט
האט זיך זייער געפרייט אויף די נייע חתונה. דער
חתן האט געזאגט תורה, און דער עולם איז געווען
אויסער זיך פון התפעלות, זעהענדיג פאר זיך אז
יונגער מאן און דאך אזא גרויסער גאון. מען האט
באלד בעשלאסן אין שטאט איהם אויפנעמען פאר
דעם רב פון שטאט. די שמחה איז דארט געווען
אויסערגעוויינליך.

ל"ג בעומר

קא

אויף מארגן האבן די חכמים זיך געזעגנט פון
דעם יונגן רב און געגאנגען זייער וועג, ווען זיי
זיינען דערנאך געקומען צו רבי שמעון בר יוחאי
און ער האט זיי דערזעהן, האט ער באלד
אויסגערופן:

— ווען איך קוק אויף אייך יעצט, זעה איך
דאס איהר האט אויף אייער וועג איינגעשטאנען
ביי א יונגן גאון און געהערט פון איהם הויכע
סודות אין דער תורה. וואויל צו אייך, מיינע
קינדער, וואס איהר האט דערצו זוכה געווען.

די חכמים האבן איהם דערציילט אלעס וואס
מיט זיי האט פאסירט אויפן וועג, און
איבערגעזאגט די אלע תורות, וואס זיי האבן זיך
אנגעהערט.

— אה, איך דערמאן זיך יעצט — האט רבי
שמעון בר יוחאי צו זיי געזאגט — אין בין אמאל
געגאנגען אויפן וועג צוזאמען מיט זיין טאטן רב
ספרא. ווען מיר האבן זיך געזעגנט האב איך איהם
געוואונטשן און געבענטשט ער זאל זוכה זיין צו
האבן א זוהן וואס זאל זיין ווי א לייב אין דער

תורה. א שאד וואס איך האב איהם דאן נישט
געוואונטשן ער זאל אויך זוכה זיין איהם
אויפצוהאדעווען. ווי איך זעה איז מיין ברכה
אינגאנצן מקוים געווארן. וואויל איז אייער חלק
וואס איהר האט זוכה געווען איהם צו זעהן און
הערן פון איהם חידושי תורה.

מלמד זכות אויף אידן

דעריבער פיהרט מען זיך צו מאכן א הילולא אין ל"ג
בעומר וואס דאס איז דער טאג פון דעם הסתלקות פון רבי
שמעון בר יוחאי, מער ווי ביי דעם יאהרצייט פון אנדערע
צדיקים, ווייל ער איז געווען דער איינציגער וואס האט
צוגעזאגט פארן כלל ישראל זיי צו ראטעווען און פטרן פון
דעם יום הדין, און וויבאלד אין דעם טאג איז ער ממליץ
גוטס פארן כלל ישראל און ער איז ממתיק דינים פון זיי.
דורך די סניגוריא וואס ער שיצט אויף זיי, מאכן מיר
דעריבער אין דעם יום טוב טאג פון זיין פטירה סעודות און
א שמחה של מצוה.

(שיח יצחק, לרבי יצחק אלפיה)

א שליח פון הימל

רבי שמעון איז אמאל געגאנגען אין וועג און מיט איהם זיינען מיטגעגאנגען זיינע תלמידים. זיינען זיי צוגעקומען צו א קליין טייכעלע, און רבי יוסי, וועלנדיג אננעמען פון איהם וואסער, האט זיך נאס געמאכט זיינע קליידער. האט ער זיך אנגערופן:

— הלואי וואלט דער קליינער טייכאלע אינגאנצן נישט באשאפן געווארן אויף דער וועלט.

האט רבי שמעון צו איהם געזאגט:

— מען טאר נישט אזוי רעדן. מען טאר נישט מבזה זיין קיין נאך וואס איז באשאפן געווארן צו באדינען די מענטשן אויף דער וועלט. אין פסוק שטייט דאך: "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד" — דער רבונז של עולם האט געזעהן

אז אלעס וואס ער האט באשאפן איז זייער גוט.
אפילו שלאנגען און עקרבֿים און יתושים זיינען
אויף מזיקים, דאך זיינען זיי אויף זייער גוט. זיי
באדינען די מענטשן, זיי טהוען פאר די מענטשן
— נאר מענטשן ווייסן נישט פון דעם.

אזוי רעדנדיג, האבן זיי דערזעהן ווי עס
קריכט פאראויס א שלאנג. האט רבי שמעון
געזאגט:

— געוויס גייט ער יעצט כּדי צו טהון פאר
אונז א גס.

דער שלאנג איז געלאפן פאראויס פון זיי,
האט ער אנגעטראפן אויפן וועג זייער א גיפטיגן
שלאנג (וואס רופט זיך אפּעה). דער שלאנג האט
זיך אנגעהויבן מיט איהם צו שלאגן, און ביידע
שלאנגען זיינען געבליבן טויט.

ווען רבי שמעון איז אנגעקומען אויף דעם
ארט, און דאס דערזעהן, האט ער געזאגט:

— געלויבט און געבענטשט איז דער בורא
עולם, וואס ער האט אונז געטהון אַזא גרויסן גס.

ל"ג בעומר

קה

דער אפּעך איז דאך אזא געפערליכער שלאנג,
וואס אפילו דער וואס קוקט נאר איינמאל אריין
אין זיינע אויגן, קען שוין פון איהם נישט
געראטעוועט ווערן — און אט זיינען מיר
געראטעוועט געווארן פון איהם. און דוקא א
שלאנג איז געווען דער שליח אונז צו ראטעווען.

דריי שטיינדלאך

איינער פון די תלמידים פון רבי שמעון בר
יוחאי האט פארגעסן זיין לערנען. איז ער
געגאנגען צו דער מערה פון זיין רבין און דארטן
געוויינט אויף זיין צרה.

אזוי וויינענדיג איז ער אנטשלאפן געווארן.
זיין רבי, רבי שמעון בר יוחאי, האט זיך
אנטפלעקט פאר איהם און געזאגט:

— ווען דו ווארפסט אין מיר דריי
שטיינדלאך — וועל איך קומען!

אויפֿשטייענדיג איז דער תלמיד געגאנגען צו
א פוֹתֶר חלומות און איהם געבעטן ער זאל איהם
ענטשיידן דעם חלום. האט איהם יענער געזאגט:

— וואס דו לערנסט, זאלסטו איבער'חזרן
דריי מאל, וועט דאס לערנען בלייבן ביי דיר, און

ל"ג בעומר

קז

דו וועסט מער נישט פארגעסן דאס לערנען.

האט דער תלמיד זיך אזוי געפירט, און דאס
לערנען איז געבליבן ביי איהם, אזוי ווי זיין רבי,
דער תנא רבי שמעון האט איהם מרמז געווען אין
חלום.

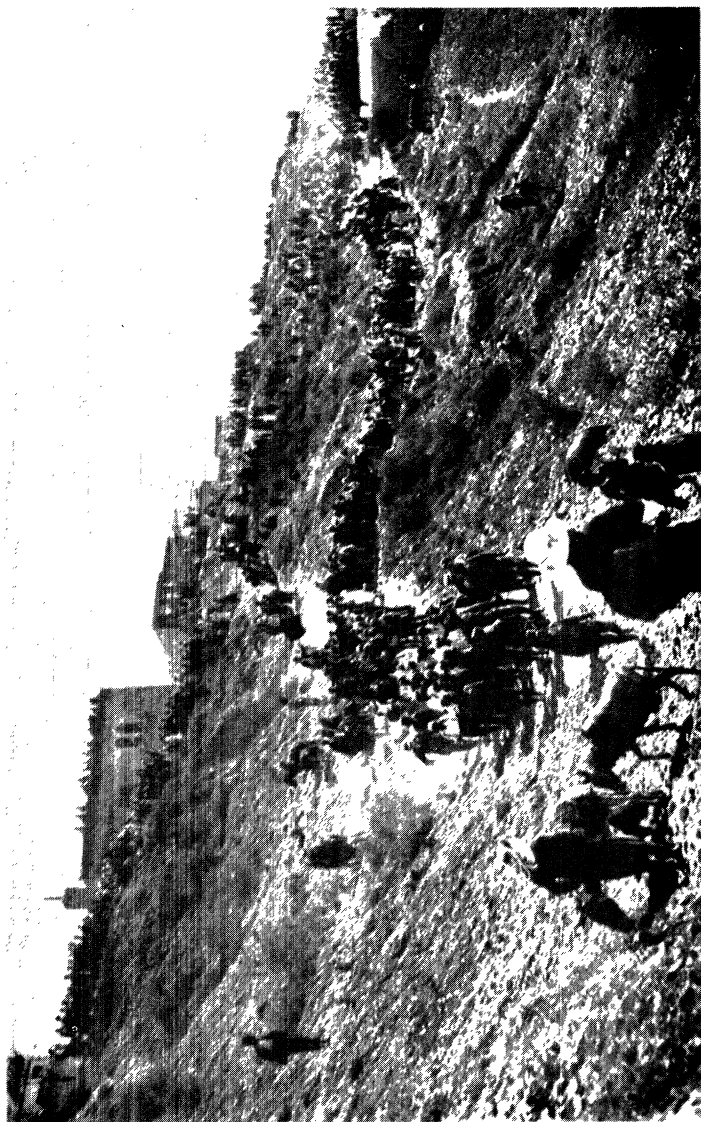
הקפות ביים ציון פון רשב"י

איינמאל איז סוכות אראפגעגאנגען רעגנס און דער בית
יוסף זצ"ל האט זיך דערפון געערגערט. האט דער "מגיד"
זיך צו איהם אנטפלעקט און צו איהם געזאגט:

— די רעגנס וואס זיינען אראפ סוכות איז נישט אלס
קיין שלעכטער צייכן, פארקערט, אייערע תפלות זיינען
אנגענומען געווארן, און רבי שמעון בר יוחאי מיט זיין זוהן
רבי אלעזר האבן זיך זייער געפריידט ווען איהר האט
געלערנט זוהר ביי זייער מערה. נאר וויבאלד איהר האט
דארטן געמאכט הקפות מיט די ארבעה מינים וועלכע זיינען
מרמז אויף וואסער, האבן זיך די וואסער ערוועקט און
געקומען. ווען איהר וואלט געמאכט נאך איינמאל א הקפה,
וואלט אראפגעגאנגען אזוי פיהל רעגן ווי אין דער צייט פון
חוני המעגל.

(מגיד מישרים)

די
שוינקייט פון יום טוב

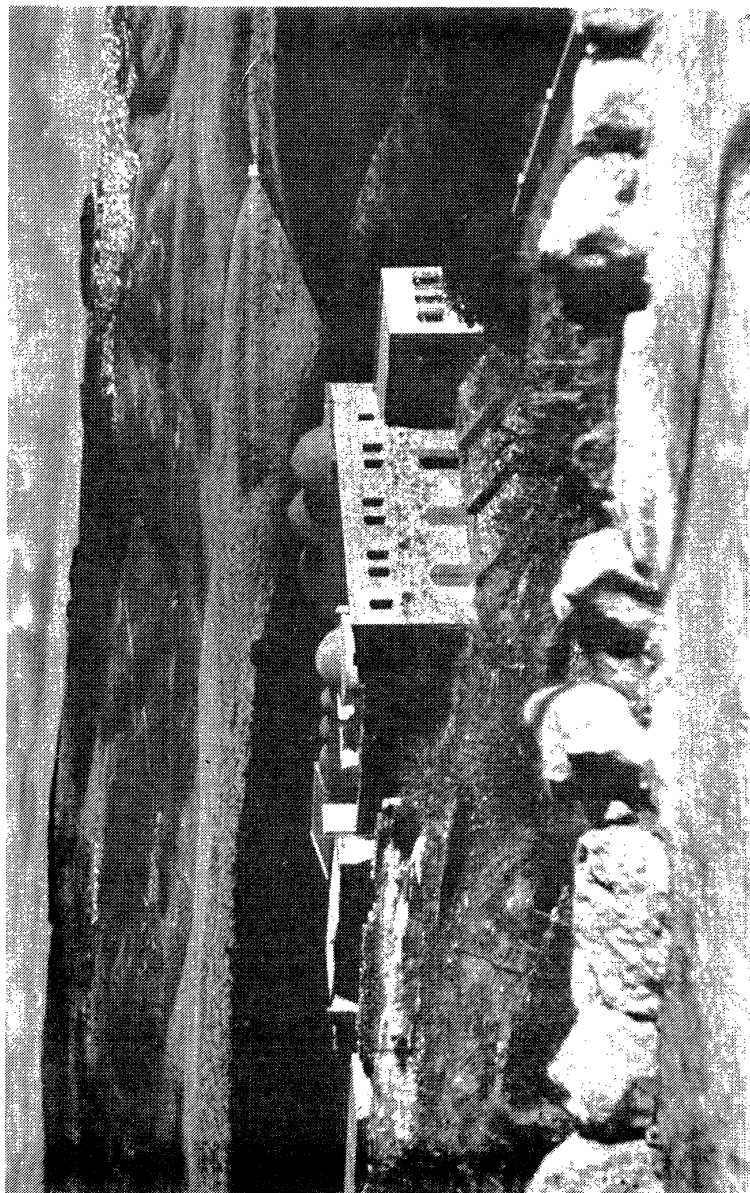

ל"ג בעומר

קט

דריטער קאפיטל: ימליץ טוב בעדנו
א ישועה פאר די טבריה'ער קהילה
מיט קפיצת הדרך
זיך פארלאזט אויף רבי שמעון
תחנת המתים
בוימל פון דעם גר תמיד
אויף די אייגענע פיסלאך
א ברכה פון קינד
געטאנצט צוזאמען מיט אלעמען
א באגעגעניש ביי דער מערה
א תהלים פון מירון

די
שוינקייט פון יום טוב

א ישועה פאר די טבריה'ער קהילה

דער הייליגער צדיק רבי יעקב שמשון פון שיפטיווקע זצ"ל איז געווען א תלמיד מובהק פון דעם בעל שם טוב'ס תלמיד רבי יעקב יוסף פון פולנאה זצ"ל, דער מחבר פון "תולדות יעקב יוסף". און נאך דעם פולנאה'ער צדיק'ס פטירה, איז דער שיפטיווקער געווארן א תלמיד מובהק צום הייליגן צדיק רבי פנחס פון קארעץ זצ"ל.

די רדיפות מצד די מתנגדים בכלל, בעזונדערס אין ליטא, האבן זיך דעם צדיק פון שיפטיווקע אזוי צוגעגעסן, אז ער האט באשלאסן צו פארלאזן חוץ לארץ, און זיך אוועקלאזן קיין ארץ ישראל, דארט צו דינען דעם באשעפער מיט תורה און עבודה.

ער האט זיך באזעצט אין דער שטאט טבריה, נאכדעם וואס ער האט זוכה געווען נאך פיהל

שווערע טלטולים צו דערגרייכן דאס הייליגע
לאנד. דארט האט ער זיך פורש געווען פון דער
וועלט, זיצנדיג פארשלאסן יומם ולילה על התורה
ועל העבודה.

די הייליגע קהלה פון טבריה האט אין איהם
שטארק נוהג כבוד געווען, ווייל זיי האבן
געוואוסט וואס פאר א הייליגער צדיק דאס איז,
און איהם אויסגעהאלטן מיט זיינע קליינע
הצטרכות.

*

צו יענע צייט האט דער פאשא פון עכו, א
גרויסער רשע און שונא ישראל, געהאט די
ממשלה איבער דער שטאט טבריה. די טערקישע
צענטראל רעגירונג האט איהם איבערגעגעבן
איבער יענער פראווינץ א פולשטענדיגע ממשלה
און ער האט דארט געקענט טהון אלצדינג וואס
ער האט נאר געוואלט. א אמתער זעלבסט
הערשער.

זייענדיג א אכזר און א גרויסער געלד-ליב-
האבער, האט ער שטענדיג געזוכט וועגן ווי אזוי

ל"ג בעומר

קיג

צו דריקן בעזונדערס די ביי איהם פֿעוהאסטע
אידן. האט ער אמאל געשיקט א באפעל צו דער
אידישע קהלה פון טבריה, אז זי זאל באצאלן א
געוואלדיגן גרויסן שטייער צו דער רעגירונג. דער
שטייער איז געווען א הון רב, מער פון וויפל דאס
גאנצע אידישע פארמעגן פון יענער שטאט האט
באטראפן. אבער דער שונא ישראל האט עס
געמאכט קורץ און שארף. אויב מען וועט איהם
נישט צושטעלן דעם פערלאנגטן בעטראג ביז א
געוויסע צייט, וועט ער, אן רחמנות, פערטרייבן
אלע אידן פון דער שטאט טבריה, אנשים נשים
וטף, זאלן זיי זיך גיין וואוהין די אויגן וועלן זיי
פיהרן און די פיס וועלן זיי טראגן.

האט די אידישע קהלה גוט געוואוסט, אז ביי
דעם אכזר וועלן זיי נישט געפינען קיין רחמים.
האט מען זיך פערזאמלט, אנגעהויבן צו האלטן
עצות, פון וואנען צו בעקומען אזא גרויסע סומע
געלד, וואס זיי אליין זיינען נישט אימ־שטאנד צו
בעצאהלן, אויף מיט די גרעסטע אנשטרינגונגען.

נאך פיהל בעראטונגען, האט מען בעשלאסן
ארויסצושיקן א משולח צו די לענדער, וואו די

איין זיינען אין א פיהל בעסערן מטעריאלישן
צושטאנד, פרי ביי זיי צו זאמלען נדבות פאר
"פדיון שבויים". איין זיינען דאך בני רחמנים,
וועלן זיי נישט לאזן, אז די הייליגע קהלה פון
טבריה זאל פערטריבן ווערן און מוזן אפריכטן
גלות.

אבער וועמען שיקט מען אלס א משולח? צו
אזא שליחות מוז מען דאך האבן עפעס איינעם
וואס איז ראוי דורך זיינע גרויסע מעלות צו זיין א
משולח און א פארטרעטער פון אזא חשובע קהלה
ווי טבריה.

נמנו וגמרו פה אחד, האבן זיי אלע
איינשטימיג באשלאסן, אז דער צדיק רבי יעקב
שמשון איז דער איינציגער וועלכער איז ראוי צו
אזא שליחות-הקודש, און וועלכער קען זיי געבן
די האפנונג אז די נסיעה וועט נושא פירות זיין.

שווער, זייער שווער איז עס געווען פאר דעם
שיפטיווקער צדיק זיך אפצורייסן פון זיין אוהל-
תורה און זיך פארנעמען מיט אזא ווייטע נסיעה,
וועלכע איז פארבונדן נישט נאר מיט סכנות

ל"ג בעומר

קטו

נפשות, נאר מיט נאך ערגערס, מיט א בטול תורה.
אבער די צרה איז צו גרויס, ער זאל זיך קענען
אפזאגן. א גאנצע קהלה שטייט אין א סכנה, מוז
מען זעהן ראטעווען, וואס עס זאל נישט קאסטן.

דאס איז דער כח פון א צדיק. צוליב דעם כלל
ישראל איז ער גרייט מפקיר צו זיין נישט נאר זיין
גוף נאר אויך זיין נפש. דער כלל איז ביי איהם
חשובער ווי דער פרט, אפילו ווי דער גאר
חשובסטער פרט.

האט דער צדיק רבי יעקב שמשון
צוזאמענגעפאקט זיינע זאכן און זיך אוועק
געלאזט צו די ארצות-המערב.

די ערשטע סטאנציע האט ער געמאכט אין
ביירות, וואו עס איז געווען א בעדייטענדע
אידישע קהלה. ער איז אהין אנגעקומען אין א
פרייטאג אינדערפרי.

ער האט נישט געמאכט קיין לאנגע שהיות,
תיכף זיך פארגעשטעלט פאר דעם רב און די ראשי
הקהלה, זיי געבעטן צו לאזן דעם שמש מודיע זיין
דער גאנצער שטאט, אז אלע זאלן מארגן קומען

אין שוהל אריין הערן זיין דרשה.

פון דעם שמועס, האט דער רב, ווי אויף די ראשי הקהל, פארשטאנען אז דאס איז נישט קיין פשוט'ער בעל דרשן, נאר א גדול הדור. זיי האבן תיכף געלאזט דעם שמש מודיע זיין דער גאנצער אידישער קהילה, וואס פאר א חשוב'ן גאסט זיי האבן אויף שבת. און צומארגנס, שבת ביים דאוונען, זיינען קינד און קייט, גרויס און קליין, פערזאמלט געווען אין דער שוהל, צו הערן די דרשה פון דעם ארץ ישראל גאסט.

און די דרשה איז געווען וואונדערבאר. אזעלכעס האבן זיי נאך קיינמאל נישט געהערט. זי איז געווען א צוזאמען וועבאכץ פון הלכה און אגדה, געזאגט אין א אופן יעדער זאל עס קענען פארשטיין און עס זאל זיך גלוסטן ווייטער צו הערן. אלע מחות פון די צוהערער זיינען געווען באשעפטיגט מיט דעם געזאגטן און אויסגעהערט מיט גרויס התפעלות, זייענדיג נייגעריג ווי אזוי ער וועט די תורה-פעדים צוזאמענבינדן און שליסן דעם דרוש. ער האט אבער דעם דרוש נישט געשלאסן. אין מיטן דעם דרוש, ווען אלע האבן

ל"ג בעומר

קיז

געשוויגן כדי נישט צו פערלירן אפילו איין
איינציג ווארט וואס גייט ארויס פון זיין פה קדוש,
האט ער פלוצים מפסיק געווען, אויסגעבראכן אין
א ביטער געוויין, זאגנדיג:

— רבותי, איהר זאלט וויסן אז איך בין נישט
קיין דרשן, איך האב נישט אפילו בדעה זיך צו
באשעפטיגן מיט דרשנות. מיין אהער קומען צו
איך איז גאר צוליב א אנדער תכלית. איהר זאלט
וויסן אז דער אידישער ישוב פון דער הייליגער
שטאט טבריה, וועלכער איז געגרינדעט געווארן
מיט זייער שווערע קרבנות, שטייט איצט אין א
סכנה חרוב צו ווערן, וויבאלד מיר וועלן נישט
האבן א גענוגענדע סומע פון געלד דעם ישוב
אויסצולייזן. דעריבער בין איך געקומען צו אייך,
איהר זאלט אונז דערצו העלפן. האט רחמנות,
ווייל די צייט איז קורץ. איך האב אפילו נישט מער
גענוג צייט, צו פאהרן אין אנדערע שטעט, דארט
צו זוכן הילף. וויבאלד איהר וועט אונז נישט
העלפן, זיינען מיר פערלוירן.

האט דער גאנצער עולם אנגעהויבן מיט איהם
מיטצוויינען. און דער רב מיט די ראשי הקהל

די
שיינקייט פון יום טוב

קיח

האבן זיך אנגערופן:

— מיר זיינען אַרים, אַרים ווי די נאַכט. מיר
זיינען נישט אימ־שטאַנד אויסצוהאַלטן אַפילו די
הוצאות פון אונזער קהילה. מיר זיינען גרייט אייך
מיטצוהעלפן. אבער די סומע וואס איהר דארפֿט
האבן זיינען מיר נישט אימ־שטאַנד צו געבן, אויך
ווען מיר זאלן דערצו מקדיש זיין אונזערע גאנצע
פארמעגנס.

די שמחת-שבת וואס מען האט געהאט אין
אנהויב צוליב דעם גרויסן חשובן אורח, איז איצט
אינגאנצן צושטערט געווארן. מיט געבראכענע
הערצער איז דער עולם דאן אהיים געגאנגען,
וויסנדיג אז די קהלה קדושה פון טבריה, שטייט
אין א גרויסע סכנה.

*

רבי יעקב שמשון, וועלכער איז געווען דעם
רב'ס אורח, האט זיך נאכן עסן צוגעלייגט זיך
אביסל אפרוהען, ווייל ער איז געווען צו פיהל
אויפֿגערעגט. קוים וואס ער האט געהאט
צוגעמאכט די אויגן, נאך נישט אפילו געדרימלט,

ל"ג בעומר

קיט

און דא דאכט זיך איהם פלוצים אז זיין רבי רבי
פנחס קאריצער שטייט פאר איהם און דערלאנגט
איהם א ברייטן היימישן שלום מיט א פנים
שוחקות.

אז דער רבי זיינער איז שוין נישט מער דא
אויף דעם עולם, דאס האט רבי יעקב שמשון נאך
געוואר געווארן אין טבריה דורך א משונה דיגן
חלום.

געחלומ'ט האט זיך איהם אמאל, אז ער איז
אין דער שטאט ירושלים און שטייט פאר דעם
כותל מערבי דארטן מתפלל צו זיין. אין מיטן פון
זיין תפלה, האט ער געהאט התגלות השכינה. און
בעוויזן האט זיך די שכינה צו איהם אין דער
געשטאלט פון א פרוי, וועלכע וויינט און קלאגט
ביטער אויף דער טויט פון איהר יוגנד-מאן.

באותו רגע האט זיך דער צדיק אויפגעכאפט
פון זיין געלעגער מיט גרויס שרעק, עס איז געווען
פונקט חצות הלילה. איז ער געגאנגען אין בית
המדרש און געזאגט צו זיינע חברים:

— רבותי, מיר זיינען אבלים. אזא און אזא

חלום האב איך געהאט. און דער צדיק הדור
במינו איז דער רבי פון קארעץ. וויבאלד די
שכינה הקדושה טרויערט און וויינט איז ביי מיר
קיין ספק נישט אז דער רבי פון קארעץ איז נסתלק
געווארן.

ער האט זיך דאן קריעה געריסן, ביטער
באוויינט דעם גרויסן רבין, גלייך ווי עס וואלט
געווען "מתו מוטל לפניו". אזוי זיכער איז ער
געווען מיטן חלום.

שפעטער מיט א צייט האט מען זיך טאקע
דערוואוסט פון בריוו און ידיעות אז רבי פנחס'ל
קאריצער איז נסתלק געווארן פונקט אין יענע
נאכט וואס ער האט געהאט יענעם חלום.

דערזעהנדיג איצט דעם צדיק, האט ער
טאקע געהאט א גרויסע הנאה. אבער די הנאה
האט נישט געקענט פערטרייבן דאס עצבות'דיגע
אויסזעהן פון זיין פנים.

— פארוואס ביזטו עפעס אזוי מרה-
שחורה'דיג? — האט איהם דער צדיק געפרעגט
— עס איז דאך שבת-קודש, דער טאג פון מנוחה

ושמחה!

דער צדיק רבי יעקב שמשון האט דערציילט
דעם רבין די צרה אין וועלכע די קהלה פון טבריה
געפינט זיך איצט. אז די גאנצע האפנונג געהאלפן
צו ווערן היינגט נאר אפ פון זיין איצטיגע נסיעה.
ער האט אבער גארנישט גע'פועל'ט, און מוז
אהיים פארן מיט לייד'גע הענד, ווייל די צייט
וואס דער פאשא האט בעשטימט איז שוין נאהנט.

— נישט געזארגט — האט צו איהם דער
רבי געזאגט — "שבת היא מלזעוק". הרבה
דרכים למקום, השם יתברך האט א סאך וועגן
דורך וועלכע צו שיקן זיין ישועה. הער זיך צו
וועל איך דיר לערנען וואס דו זאלסט טהון און
דיין קהלה וועט האבן א הילף, קיין האר וועט
איהר אפילו נישט געקומערט ווערן אויב דו וועסט
פאלגן וואס איך וועל דיר איצט זאגן.

און דער צדיק רבי פנחס'ל האט צום תלמיד
רבי יעקב שמשון אזוי געזאגט:

— מארגן אין דערפרי זאלסטו אפדאוונען
בהשכמה, גאנץ פריה, פעלות הבקר. באלד נאכן

דאוונען, זאלסטו זיך אליין, אן קיין שום
בעגלייטער, לאזן גיין אין גאס. דארט זאלסטו זיך
אנידערשטעלן אין א ווינקל און בעטראכטן אלע
פערבייגייענדע.

קוים וועסטו דערזעהן דורכגיין אין א
שטארקער איילעניש, א פארוועסן מאן וועלכער
איז ארומגעגארטלט מיט א שטריק, זאלסטו איהם
גיך נאכלויפן, אריינשטעקן דיין האנד אין דעם
שטריק-גארטל, איהם פעסט האלטן, נישט
נאכלאזן, ביז ער וועט דיר זאגן ווי אזוי די קהלה
פון טבריה קען האבן א ישועה.

באותו רגע האט דער צדיק רבי יעקב שמשון
אויפגעוואכט. זיין עצבות דיגער פנים האט צוריק
געלויכטן פון דער שמחת-שבת. ער האט אויך
געטרייסט די מענטשן וואס האבן זיך געפונען
דארט אין חדר, אז ער האפט אז עס וועט אלצדינג
איבערגעקערט ווערן צום גוטן. כי לא יזנח לעולם
ה', ווייל ג-ט וועט אויף זיי רחמנות האבן און
נישט דערלאזן צו מאכן, חלילה וחס, א חורבן פון
דער הייליגע קהלה.

ל"ג בעומר

קכג

דער רב און די ראשי הקהל האבן זיך שטארק
געוואונדערט איבער דער פלוצלונגדיגער
ענדערונג וואס האט אריינגעטראטן אין דעם
געמיט פון דעם אורח, וועלכער איז ערשט מיט
עטליכע שעה פריהער געווען גאנץ פארצווייפלט.
מען האט איהם אבער קיין שאלות נישט
געפרעגט. וויבאלד עס איז איהם רעכט, איז זיי
שוין געוויס רעכט.

זונטאג אינדערפרי, נאך פאר דעם נץ-החמה
(זון אויפגאנג), איז שוין דער צדיק געשטאנען
אנגעטהון אין טלית-ותפילין, געדאוונט מיט כונה
ווי זיין שטייגער פלעגט זיין, אבער נישט מאריך
געווען, כדי צו קענען אויספאלגן דעם באפעל פון
זיין רבין בשלמות.

נישט צו ווערן באמערקט פון איימיצן האט
ער זיך ארויסגעכאפט אין דער גאס, שפאצירט א
שטיקל וועג און זיך דאן אפגעשטעלט אין א
וינקל און געקוקט.

אריבער זיינען געגאנגען אראבער, טייל צו
דער ארבעט און טייל אין דער מאשעע (בעט

הויז). ער האט אלעמען גוט בעטראכט, אבער
נישט זיי האט דער רבי געמיינט. נאך א היבשן
ווארטן, האט ער פלוצים דערזעהן א מענטש לויפן
אין גרויס איילעניש גלייך ווי איימיצער וואלט
איהם נאכגעיאגט. לויט די צייכנס האט ער באלד
דערקענט, אז דאס איז ער טאקע אויף וועמען ער
ווארט. איז ער איהם אקעגן געלאפן, איהם א כאפ
געטהון ביים שטריק-גארטל, נישט לאזנדיג איהם
ווייטער גיין.

— וואס ווילט איהר עפעס פון מיר? —
האט איהם דער מאן געפרעגט אין אויפֿרעגונג —
איהר זעהט דאך אז איך האב נישט קיין צייט, און
פארן וואס שטייט איהר מיר אין מיין וועג?

— איך רעד צו אייך אין דעם נאמען פון א
גאנצע אידישע קהלה — האט רבי יעקב שמשון
צו איהם געזאגט — עס שוועבט אויף אונז אלע א
סכנה, און איהר קענט אונז העלפן.

— איך העלפן? — האט דער מאן
איבערגע'חזרט די ווערטער פון רבי יעקב שמשון
מיט א וואונדער און מיט א מינע פון חוזק-

ל"ג בעומר

קבה

מאכעריי — איך בין א גאר פראסטער מענטש, א
מענטש וואס קען אפילו זיך אליין נישט העלפן.
לאזט מיר צונוה, איך קען אייך מיט גארנישט
העלפן. איך האב מער קיין צייט נישט.

אבער רבי יעקב שמשון האלט איהם פעסט
ביים שטריק און לאזט איהם נישט ווייטער גיין.

— אום ג'ט"ס ווילן, וואס האט איהר אייך
היינט אין מיר אנגעטשעפעט! — האט דער
פרעמדער אויסגערופן שוין א ביסל מיט פֿעס.

אבער רבי יעקב שמשון איז פאר איהם נישט
בטל געווארן. אויב ער וויל נישט מיט גוטן וועט
מען איהם צווינגען צו טהון וואס ער קען — האט
ער זיך געטראכט און זיך דאן אנגערופן:

— איך בין אויף דיר גוזר מיטן כח פון דער
הייליגער תורה און מיטן כח פון קדושת ארץ
ישראל, אז דו זאלסט דיר פאר מיר ארויסווייזן
ווער דו ביזט, און אז דו מוזט מיר העלפן. איך
קום צו דיר דורך דער עצה פון מיין רבין, דער
צדיק רבי פנחס פון קארעץ זצ"ל.

דערהערנדיג די ווערטער איז דער פרעמדער

ווייכער געווארן. ער האט דאן געענדערט זיין
פענעהמען, אנגעהויבן צו רעדן מיט ווייכע רייד,
זיך כמעט געפעטן רחמים, ער זאל איהם נאכלאזן.

— כאטש אויף איין איינציגע שעה לאזט
מיר אָפּ — האט ער זיך געפעטן — איך בין איצט
זייער טרוד. איך האב פאר מיר זייער א נויטיגן
וועג. איך פארזיכער אייך אז אין א שעה ארום
וועל איך צוריק קומען און טהון וואס איהר וועט
מיר הייסן.

— אפילו אויף איין מינוט וועל איך דיר
נישט אפלאזן — האט צו איהם רבי יעקב שמשון
געזאגט מיט דרייסט — וואו דו וועסט גיין וועל
איך אויך גיין. אבער נאכלאזן וועל איך דיר מעהר
נישט בשום אופן שפעולם ביז דו וועסט אונז
נישט פערשאפן א ישועה.

— אויב איהר זיינט אזוי איינגעשפארט —
האט דאן צו איהם דער מענטש געזאגט — טא
האלט אייך פעסט אן אין מיין גארטל, אבער גאר
פעסט, און איהר זאלט אייך גארנישט שרעקן וואס
עס זאל פארקומען. עס וועט אייך קיין שום
שלעכטס חלילה נישט געשעהן.

ל"ג בעומר

קכז

רבי יעקב שמשון האט דאן נאך פֿעסטער זיך
אָנגעהאַלטן ביים גארטל פון דעם פֿרעמדן, און
אין אזא שטאנד זיינען זיי ביידע צוזאַמען
געגאַנגען, שוין נישט מער לויפֿנדיג, ביז זיי זיינען
געווען אויסער האלב דער שטאט בירות.

אַבער ווי וואונדערליך איז דאס עפֿעס! מיט
איינמאל איז פון די אויגן פון רבי יעקב שמשון'ען
אינגאַנצן פֿערשוואונדן געווארן דער ישוב פון
מענטשן. ער זעהט מער נישט קיין צייכן פון דער
שטאט און נישט קיין שפור פון עפֿעס א דארף
אדער אפֿילו א פֿעלד, נאר וויסטענישן און ווידער
וויסטענישן. ער האט אַבער נישט קיין צייט
געהאט אפֿילו צו דיינקען איפֿער דער
חידוש'ליכער ערשיינונג, ווייל איידער ער האט זיך
רעכט אומגעקוקט, זיינען זיי ביידע שוין געווען
אין דעם דארף "מירון", אין ארץ ישראל, אין דעם
חצר פון רבי שמעון בר יוחאיס קבר.

דאס דאזיגע הייליגע אָרט, איז צום צדיק רבי
יעקב שמשון זייער גוט בעקאנט געווען, ווייל ער
האט דאס קבר פון דעם גרויסן תנא בעזוכט תיפֿף
ווי ער איז נאר אָנגעקומען קיין ארץ ישראל, און

אויף שפּעטער אין ל"ג בעומר, אין יאהרצײט פון דעם דאזיגן גרויסן תנא, דער בעל מחבר פון דעם הייליגן ספר "הזוהר".

אונגעהויער גרויס איז געווען די בעוואונדערונג פון רבי יעקב שמשון איבער דעם פלאים'דיגן פאל. ער האט אבער געשוויגן, נישט געפרעגט קיין שאלות, געווארט מיט גרויס נייגעריגקייט, צו זעהן וואס דא וועט עפעס פארקומען.

— איצט מוזטו מיר פריי לאזן — האט דער פרעמדער געזאגט צו רבי יעקב שמשון — איך מוז דא אריינגיין אליין אין דער הייליגער מערה פון רבי שמשון בר יוחאי. דו טארסט נישט מיטגיין. שטיי דו דא אין דרויסן א וויילע און ווארט ביז איך וועל צוריק ארויסקומען. איך וועל זיך נישט זאמען קיין לאנגע צייט.

מיט גרויס אומגעדולד האט דער צדיק רבי יעקב שמשון געווארט אין דעם חצר. יעדער מינוט האט ביי איהם אויסגעזעהן ווי א גאנץ יאהר. ער האט איצט גוט פערשטאנען, אז ער האט דא פאר

ל"ג בעומר

קכט

זיך א גרויסן פערבארגענעם צדיק, געוויס איינעם
פון די ל"ו צדיקים, ער איז אויך זיכער געווען ביי
זיך, אז דער צדיק וועט שוין בריינגען די ישועה
פאר דער טבריה'ער קהלה. אבער אויך וואס פאר
א אופן וועט די דאזיגע ישועה קומען?

נאך א היבשע צייט פון אומגעדולדיגער
ווארטן, איז דער פארבארגענער צדיק
ארויסגעקומען פון דער מערה מיט פארוויינטע
אויגן. א צייכן אז ער האט דארטן שטארק עוסק
געווען אין תפלה ותחנונים. אבער דאך האט זיין
פנים געשטראלט מיט שמחה. די תפלה זיינע איז
נתקבל געווארן.

— דו מעגסט שוין אהיימפאהרן בשלום —
האט דאן געזאגט צו איהם דער פארבארגענער
צדיק — די גזרה איז שוין בטל געווארן. דער
פאשא איז איצט געשטארבן א מיתה משונה, און
ווי דו ווייסט, ווערן מיט דעם אפשטארבן פון א
מושל בטל אלע זיינע גזרות.

ערשט איצט האט רבי יעקב שמשון
באמערקט, אז דער פרעמדער טראגט עפעס א ספר

אונטער דעם אָרעם.

— וואס פאר אַ ספּר טראַגט איהר דא? —
האט ער איצט געוואגט צו פּרעגן דעם פּרעמדן
פאַרבארגענעם צדיק.

— דאס איז דער ספּר "הזוהר", וואס דער
צדיק וואס ליגט דא אין דער מערה האט מחבר
געווען — האט איהם דער פּרעמדער געענטפערט
— איך בין אַ פלייסיגער לערנער אין דעם דאזיגן
הייליגן ספּר. טאמער איז מיר נישט קלאהר עפעס
א ענין פון דעם סודות'דיגן ספּר, קום איך אהער,
כדי צו פּרעגן דעם מחבר גופא די כּוונה פון זיינע
ווערטער, און ער איז מיר זיי תמיד מפרש, אזוי אז
איך זאל זיי קענען משיג זיין. אויך איצט בין איך
אהער געקומען צוליב אַ ערקלעהרונג פון עפעס אַ
שווערע שטעלע אין זוהר. נאכדעם ווי ער האט
מיר אלעס דייטליך ערקלערט, האב איך איהם
דערציילט מיט טרערן אין די אויגן, אז דא אין
חצר שטייט אַ איד פון טבריה כדי צו זוכן אַ הילף
פאר דער אידישער קהלה אין זיין שטאט, וועלכע
שטייט אין אַ ספּנה חרוב צו ווערן, צוליב די
אכזריות פון דעם רשעות'דיגן פאשא.

ל"ג בעומר

קלא

דערויף האב איך געהערט ווי רבי שמעון בן
יוחאי זאגט:

— יהא רעוא, עס זאל זיין דער ווילן פון דעם
בורא עולם, אז דער פאשא זאל אייננעמען א מיתה
משונה און די גזרה זאל בטל ווערן!

— איך בין זיכער אז זיין תפלה איז תיכף
נתקבל געווארן.

— איצט מוזט איהר מיט מיר צוריק גיין צום
זעלבן ארט פון וואנען איך האב אייך מיטגענומען
— האט דער פרעמדער געזאגט צום שיפטיווקער
צדיק. — שטעקט אריין די האנד אין מיין גארטל
און האלט אייך פעסט אן, פונקט ווי איהר האט
געטהון ביי דער נסיעה אהערצו.

רבי יעקב שמשון האט איהם געפאלגט, און
נאך א גאנץ קורצע צייט, זיינען זיי ביידע
געשטאנען אין מיטן א גאס פון דער שטאט בירות,
פונקט אויף דעם זעלבן ארט וואו זיי האבן זיך
בעגעגנט.

ווען רבי יעקב שמשון איז שפעטער צוריק

געקומען קיין טבריה, האט ער זיך דערוואוסט אז
ווינקליך פונקט אין יענעם טאג איז טאקע
געשעהן דאס וואס דער צדיק נסתר האט איהם
דאן געזאגט. דער פאשא האט טאקע
איינגענומען א מיתה משונה און די גזירה איז
בטל געווארן אין זכות פון די תפלה פון רבי
שמעון בן יוחאי.

הקפות ביים ציון

דעם כלל זאלט איהר שטענדיג געדיינקען — זאגט אן
דער "מגיד" צום בית יוסף זצ"ל — אז ווען פאר די וועלט
וועט זיך פאדערן רעגן זאלט איהר מאכן הקפות ארום די
ציונים פון רשב"י מיט זיין זוהן און איהר וועט געהאלפן
ווערן. אויף אויף יעדע צרה וואס וועט קומען אויפן ציבור
זאלט איהר דארטן מאכן זיבן מאל הקפות און איהר וועט
געהאלפן ווערן.

(מגיד מישרים)

מיט קפיצת הדרך

יאהרן לאנג פלעגט רבי שמואל ארויפגיין אלע פרייטאג פון צפת קיין מירון אנצינדן דארטן זיין ליכטל, לכבוד דעם הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי. קיין זאך אין דער וועלט איז נישט געווען וואס זאל איהם קענען אפהאלטן פון דעם דאזיגן מנהג וואס ער האט אויף זיך גענומען.

שוין יאהרן וואס רבי שמואל מאכט זיין וועג פון צפת קיין מירון, און קיין זאך שטערט איהם נישט אין זיין וועג, צו עס זיינען רויבער וואס לאקערן אויף די וועגן אדער סתם ווילדע חיות וואס קומען דארטן אפט פון די גליל בערג. ער קוקט נישט אויף קיין רעגנס אדער שווערע שנייען, און נישט אויף קיין חאמסינען און הייסע ברענענדיגע טעג. שוין צענדליגער יאהרן וואס האט נאך נישט געטראפן קיין איין מאל דאס רבי שמואל זאל אפילו איין פרייטאג פארפעלן

אָנצײַנדן זײַן לײַכטל בײַם הײליגן ציון. ער
שטאַרקט זײַך אויף אַלע שטרויכלונגען פֿדי
צוצוקומען צום הײליגן אָרט. עס איז קײן
וואונדער נישט וואס דער עולם האט איהם גערופן
"רבי שמואל דער אָנצײַנדער".

דאס איז געשעהן מיט העכער אכצײַג יאהר
צוריק. יענע וואך האט זייער פיהל געשנייעט און
ווען עס איז געקומען פרייטאג האבן אַלע בערג
ארום געווען ווי אויסגעשפרייט מיט אַ ווייסן
טישטאף. די אַראבער פון מירון האבן דאן
גערעדט צווישן זיך און געזאגט:

— הײַנט וועט שוין רבי שמואל נישט קומען
אָהער אָנצײַנדן די לײַכטל אויף שבת, ווייל ער וועט
בשום אופן נישט קענען קומען ביז אָהער.

רבי שמואל האט אָבער בשום אופן נישט
מותר געווען אויף זײַן הײליגע אויפגאבע. ער איז
זיך ארויס אויפן וועג, ווי זײַן שטייגער, ווען די
גאנצע וועג איז שניי און שניי און שניי. מען
דערקענט נישט כמעט וואו איז די וועג וואס
פיהרט קײן מירון.

ל"ג בעומר

קלה

די מירונער אַראַפער האבן אַנגעשטריינגט די
אויגן צום וועג וואס פיהרט קיין צפת און זיך
געוואונדערט צו זעהן ווי אַ שוואַרצע פינטעלע
דערנענטערט זיך איבער דעם שניי־ווייסן צודעק.
דאס איז געווען רבי שמואל אַנצינדער. די
צוקוקערס האבן זיך נישט געקענט אַפּוואונדערן
פון דאס וואס זייערע אויגן זעהען.

רבי שמואל איז זיך ווי זיין שטייגער אַריין
אין חצר און צוגעגאַנגען צו די מערה וואו עס איז
געווען גרייט די בוימל מיטן קנויטל פֿדי
אַנצויצנדן די ליכט לַכבוד שבת. ווי ערשטוינט איז
ער געווארן ווען ער האט באַמערקט ווי אַ
עלטערער איד מיט אַ שיינעם הדרת פנים, שטייט
נעבן די מערה און גייט אַנצויצנדן די ליכטל.

רבי שמואל איז תיכף צוגעלאפן צו איהם
אויסרופנדיג:

— רבי איד! עס איז מיין חזקה שוין עטליכע
צענדליג יאהר!

אויפן אָרט איז דער איד פאַרשוואונדן
געווארן.

נאכדעם וואס רבי שמואל האט אנגעצונדן די
ליכטל און עס אוועקגעשטעלט אויפן ארט, האט
ער גענומען בעטראכטן די וועג אויף צוריק צו
צפת. עס איז שוין געווען באלד האלבן טאג, די
וועג איז זייער שווער, עס האט איהם גענומען
פיהל צייט ביז ער האט דורכגעמאכט די וועג פון
צפת קיין מירון, און יעצט: וואס וועט ער טהון,
ווי אזוי וועט ער גיין אזא שווערע וועג אויף
צוריק? און דא הויבט שוין ווייטער אן צו שנייען.
רבי שמואל איז געווארן זייער פארזארגט, וואס
וועט מען אויף איהם קלערן אין שטוב ווען דער
שבת וועט צופאלן און ער וועט נאך נישט זיין אין
דערהיים, וועט מען דאך שטארק איבערקלערן
אויף איהם, און דער שבת וועט דאך ביי זיי
צושטערט ווערן, און וואס וועט זיין מיט איהם
אליין? בלייבן דא אויף שבת קען ער נישט, ער
האט נישט קיין וויין, קיין עסן, און גיין אהיים? די
נאכט וועט באלד אונטערפאלן און עס איז זיכער
אז ער וועט פארבלאנדזשען אין די פינסטערע
נאכט.

אין זיין גרויסן קלעם האט ער זיך א לאז

ל"ג בעומר

קלז

געטעהן צום ציון פון רבי שמעון בר יוחאי און זיך
צוויינט.

— רבי שמעון, רבי שמעון! — האט ער
געשריגן — העלף מיר צו קומען אהיים צו מיר
אין שטוב, אין צפת, אויף שבת. זאל די מצוה
וואס איך בין מקיים פאר דיר מיט מסירות נפש,
נישט זיין קיין גורם צו פארשטערן דעם שבת פאר
מיינע בני בית, און מיר צובריינגען חס ושלום צו
א חילול שבת!

מיט אמאל באמערקט ער דעם אלטן אידן,
וועלכן ער האט פריער דא געזעהן איידער ער האט
די ליכטל אנגעצונדן, שטייט קעגן איהם מיט א
ליבליכן שמייכל. ער רופט זיך אן צו איהם:

— גיי מיין קינד אין דרויסן, און מאך צו א
וויילע די אויגן.

נישט פרעגנדיג קיין ווארט האט רבי שמואל
באלד אויסגעפיהרט דעם אלטנס רייד. ער איז
ארויס אויפן הויף און פארמאכט די אויגן. אין
עטליכע מינוט ארום ווען ער האט אראפגענומען
זיין האנד פון זיינע אויגן איז ער פארוואונדערט

געווארן צו זעהן ווי ער שטייט ביי איהם אין הויף,
נעבן די טהיר פון זיין הויף...

— רבי שמעון בר יוחאי האט איהם
אפגעפיהרט אהיים דורך קפיצת הדרך...

א אומנאטיירליכע שמחה

אט דער טאג, ל"ג בעומר איז דער יומא דהילולא פון
רבי שמעון בר יוחאי. אין דעם טאג איז ער ארויף אויפן
הימל און געוויס איז ער אויף געבוירן געווארן אין דעם
טאג, ווייל דער אויבערשטער דערפיהלט די יאהרן פון די
צדיקים צום טאג. צו זיין ליכט וועלן מיר גיין לפבוד זיין
הייליגן ספר דער זוהר, וועלכער שיינט איבער די גאנצע
וועלט פון איין עק ביזן אנדערן, וואס רבי אבא האט
געשריבן אין אט דעם טאג, און ער בעלייכט אונז אין אונזער
גלות ביז משיח צדקנו וועט קומען. דורכדעם וועסטו
פארשטיין וואס עס איז אונז קלאר געווארן פון אמתע
מענטשן, אז די שמחה אין דעם טאג אויפן ציון פון רשב"י
איז אומנאטיירליך, ווי עס שטייט "אור צדיקים ישמח".
(בגין יששכר מאמר ל"ג בעומר)

זיך פארלאזט אויף רבי שמעון

ירושלים אין יאהר תרס"ז. הרב הצדיק רבי ידידיה האראדנער פריינגט מיט אין שוהל, וואו ער דאוונט "ותיקין", לעקאף און בראנפן. נאכן דאוונען איז ער מכבד די מתפללים מיט א טרוינק און מען ווינטשט זיך "לחיים" און רבי ידידיה איז פריילאך. דעם טאג האט ער אויף צוטיילט צו אלע אינגלאך אין תלמוד תורה, צוקערלאך און ניסאלאך.

וואס איז פלוצים געשעהן? נישט קיין יום טוב, נישט קיין ראש חודש, נישט קיין יאהר-צייט — וואס פאר א שמחה איז היינט אויף איהם מיט זיין טיילן משקה אין שוהל?

עס איז א מעשה וואס האט פאסירט מיט זיבן יאהר צוריק, אין יאהר תר"ס. עס איז אנגעקומען אויף א באזונד אין ארץ ישראל דעם פעטער'ס זוהן

פון רבי יִדִּידָה, רבי עוזר ראזין פון ריגע, די
רעזידענץ-שטאט פון לעטלאנד. אט דער רבי עוזר
האט מיטגעבריינגט זיין אינגל אין זיין שטוב צו
איהם ערציהען צו תורה און מעשים טובים. דער
פאטער רבי עוזר האט ערקלערט אז דער פעהיגער
שמואל'יק דארף זיך געפינען צווישן די מויערן
פון ירושלים, אין אזא סארט שטוב ווי ביי רבי
יִדִּידָה וואס איז פוהל מיט קדושה וטהרה.

רבי יִדִּידָה האט מסכים געווען און
אריינגענומען דאס אינגל ביי זיך. דער רייכער
פאטער רבי עוזר האט זיך הערצליך געזעגנט מיט
זיי און צוריק אפגעפאהרן קיין לעטלאנד.

רבי יִדִּידָה האט זייער ליב באקומען אט דעם
שמואל ראזין, און געהאלטן איהם אלס אייגן
קינד. ער האט איהם אריינגעגעבן לערנען אין
תלמוד תורה "עץ חיים" און אויסער דעם פאר
איהם געדונגען א פריוואט מלמד, ער זאל איהם
איינפלאנצן תורה און יראת שמים. רבי יִדִּידָה
האט זיך אויך קובע געווען יעדן אונד לערנען
מיט שמואל'יקן. זיי פלעגן לערנען גמרא און א
פערטל שעה בקביעות פון ספר "מסילת ישרים"

ל"ג בעומר

קמא

און דאס אינגל האט זיך זייער שיין אנטוויקלט אין
תורה און יראת שמים.

יעדן וואך פלעגט שמואל'יק שרייבן זיין
טאטן און מאמען א בריוול וואס האט בעיקר
ענטהאלטן חידושי תורה וואס ער הערט פון זיין
רבין און אפילו אויך אייגענע.

אין איינע פון די בריוו דערציילט ער די
עלטערן:

"איך האב געענדיגט דעם ספר
"מסילת ישרים", איך שפיר זיך א אנדער מענטש.
היינט אין אונד הויב איך אן ווידער לערנען דעם
ספר פון דאסניי צוזאמען מיט רבי ידידיה'ן. בשעת
ער לערנט "מסילת ישרים" לאזט ער אראפ טרערן.
געבטן האט ער מיר געזאגט אז אין ירושלים
דרייען זיך ארום א סאך צדיקים, לעבעדיגע
"מסילת ישרים'ס" — הלוואי זאל אייער זוהן
שמואל זוכה זיין צו זיין איינער פון זיי.

צוויי יאהר זיינען אריבער און אלעס האט זיך
געפירט אין ארדענונג. און פלוצים — האט א
אונגעריכטע צרה פאסירט מיטן טייערן

שמואל'יקן.

ער איז קראנק געווארן אויף זיינע אויגן. זיין
זעהונג ווערט שוואכער און שוואכער. די
דאקטוירים האבן נישט געקענט פֿעסטשטעלן דעם
מקור פון די מחלה. אבער פֿאשטימט האבן זיי אז
אויב די מחלה וועט זיך אזוי ציהען — קען ער
חס ושלום פֿארלירן אינגאנצן זיין זעהונג.

הערנדיג אזעלכע דבורים, איז רבי יִדִּידָה
ארויס צובראכן. געלאפֿן איז ער פון איין דאקטער
צום צווייטן. א סאך צדקה האט ער געגעבן, א
סאך תפילות האט ער מתפלל געווען, און געפֿאסט
מאנטאג און דאנערשטאג עס זאל געהיילט ווערן
די אויגן פון קינד וואס וויל לערנען מיט חשק.

דער דאקטער האט פֿארבאטן אויף דעם אינגל
צו קוקן אין ספרים צו פיהל. די תורה שיעורים
זיינען געווארן זעלטענער. די בריוו צו זיינע
עלטערן ווייניגער און ווייניגער פון וואך צו וואך,
כאטש ער האט פֿאהאלטן זיין לאגע פון זיי. דער
צער פון קינד האט געריסן הערצער.

— יִדִּידָה — רופֿט זיך אן צו איהם זיין

ל"ג בעומר

קמג

ווייב די צדקנית — זעה צו ראטעווען דאס קינד.
רייס איין הימלען, הער נישט אויף צו בעטן
רחמים. געוואלד, מיר טארן נישט שווייגן. לויף צו
גוטע אידן, גיי צום ציון פון בריסקער רב, פארגיס
טרערן אבער שווייג נישט — — —

פלעגט רבי ידידיה אויפשטיין יעדן טאג נאך
האלבע נאכט, פארגאסן טייכן טרערן ביז
אינדערפרי און מתפלל געווען אז דער
אויבערשטער זאל רחמנות האבן און היילן די
אויגן פון קינד וואס גרויסעס ערווארטעט פון
איהם. יעדן טאג פלעגט גיין רבי ידידיה צום
כותל-מערכי און נאס געמאכט דעם ספר תהילים
מיט זיינע טרערן.

*

עס איז געווען אין איינע פון די לאנגע
ווינטער נעכט. אין שטוב פון איינעם פון די גדולי
תורה אין ירושלים, איז געזעסן רבי דוד לעפל
וואס האט געלערנט מיטן אינגל שמואל מסכת
חולין. אין מיטן לערנען זיינען איהם טונקל
געווארן די אויגן, ער האט פארלארן גענצליך זיין

זעהונג און נישט געקענט ציהען ווייטער דאס
לערנען.

זיי האבן דאן געלערנט די גמרא חולין אין דף
ל"ו. צוקומענדיג צו די ווערטער "אנו על מי
נסמוך? — בואו ונסמוך על דברי רבי שמעון",
אויף וועמען זאלן מיר זיך פארלאזן? — אויף רבי
שמעון!

אין דעם מאמענט זיינען בלינד געווארן די
אויגן פון אינגל. דאס קינד האט ארויסגעוויזן
געוואלדיגע שטארקייט. ער האט געבעטן ביי רבי
דוד'ן ער זאל ווייטער פארזעצן זיין שיעור און ער
וועט הערן אויסנווייניג — — —

אסתר, די ווייב פון רבי דוד, האט געזעהן
דעם אומגליק וואס האט פאסירט, איז זי ארויס
אין גאס און געמאכט א לארעם, א געוואלד. די
שכנים זיינען זיך צוזאמענגעלאפן צו ראטעווען
דאס קינד. איינער פון די שכנים, א חשובער איד,
איז געלאפן צום פראפעסאר סוקמיינסקי, א
באוואוסטער לאדזשער אויגן-דאקטער, א
ספעציאליסט וועלכער האט זיך געפונען יענע טעג

ל"ג בעומר

קמה

אין ירושלים אין שליחות פון באראן ראטשילד.
ער האט איהם געבעטן ער זאל קומען צום קינד,
אפשר קען מען עפעס טהון איהם צו ראטעווען
דאס זעהונג פון די אויגן. פראפעסאר סוקמיינסקי
האט זיך געיאגט דארטן און באטראכט דעם
קינד'ס אויגן. ער האט זיך אנגערופן: צו שניידן
קומט נישט אין באטראכט. דאס איז א שוואכקייט
אין די אויגן אדערלאך.

דער פראפעסאר האט געגעבן א רעצעפט פון
אזעלכע טראפנס וואס מען דארף אריינטריפן פון
צייט צו צייט. אבער ער לייגט צו מיט א קרעכץ,
אז ניינציג פראצענט איז נישטא קיין האפנונג אז
דאס זעהונג זאל זיך אומקערן צו איהם, אבער
דאך איז צעהן פראצענט אויך עפעס און מען קען
האפן צום אויבערשטן ווייל נאר ער קען העלפן
— ענדיגט דער פראפעסאר אין דייטש, כדי דאס
אינגל זאל נישט פארשטיין זיין לאגע.

*

די היילונגס טראפן האט געמאכט רבי משה
יולעס וואס פלעגט קומען אלע טאג און

אריינטריפן אין די אויגן פון שמואל'יקן — אָבער
עס איז געווען אומזיסט, אָן ערפאלג.

גרויס איז געווען דאס צער פון קינד וואס
ברומט שטענדיג און וויינט:

— רבוננו של עולם, איך פארלאנג גאר נישט
פון דיר, נאר איך זאל קענען קוקן אין די הייליגע
גמרא און לערנען דיין הייליגע תורה. אוי טאטע
אין הימל, מאך מיר ליכטיג מיינע אויגן אין דיין
תורה. רבוננו של עולם! דערבארעמדיגער פאטער,
עפן מיינע אויגן — — —

רבי משה יולעס, רבי ידידיה און זיין ווייב,
הערנדיג די רייד פון שמואל'יקן, האבן זיך נישט
געקענט איינהאלטן און זיי האבן געוויינט גלייך
מיטן קינד. עס האט זיך געדוכט אז אויך די גמרא
חולין וויינט, אז אויך די באלקנס פון שטוב
וועלכע האבן זיך צוגעוואוינט צום זיסן-אוממעטיגן
קול'כל פון שמואל'יקן — וויינען אויך.

האט רבי משה יולעס, געגעבן אַ עצה פאר
רבי ידידיה'ען ער זאל שיקן דאס קינד אויף אַ
קורצע צייט קיין חברון צו בייטן די לופט. אָפּשר

ל"ג בעומר

קמז

וועט ער זיך אביסל אויסטשוקען פון די
ערנסטקייט פון די לאגע און אפשר וועט די לופט
ווינקן אויף זיין צושטאנד. דער עיקר, מען טאר
זיך נישט מייאש זיין.

אין יענע צייט איז געווען די הייליגע שטאט
חברון אין איהר פוהלן אידישן פראכט. עס האבן
געלעבט אין איהר און געווינקט די צוויי גאונים
וצדיקים רבי שמעון מנשה חייקין און רבי חיים
חזקיה מדיני (דער "שדה חמד").

שוין א צייט וואס די צוויי גרויסע פערזאנען
פיהרן זיך צו פארלאזן זייערע שטיבער ארום
האלבע נאכט. זיי גייען צו א געוויסן ריכטיג וואס
איז נישט באקאנט פאר קיינעם, און קומען נאכער
צוריק ווען עס קומט די צייט פון תפילת שחרית
צו "ותיקין", פארן זון-אויפגאנג. אנדערע פלעגן
זאגן אז זיי גייען אין א עת צרה צו די מערת
המכפלה, כדי צו ערוועקן זכות אבות. אנדערע
האבן געזאגט אז זיי גייען צום קבר פון "ראשית
חכמה". און נאך פארשידענע נוסחאות האבן זיך
ארימגעדרייט אין חברון וועגן זייער גיין צוזאמען
נאך האלבע נאכט.

אָבער דאס ווייסן אלע אז אַמאל האט
פאסירט א צרה אין איינע פון די אידישע קהילות
אין קאנוקאז, אין דרום רוסלאנד וואו דער "שדה
חמד" איז געווען פריער רב. עס איז געקומען א
בריוו פון די ראשי הקהילה אז דער הערשער פון
יענעם געגנד האט ארויסגעגעבן א באפעהל,
ווייזט אויס אונטער די ווירקונג פון די משכילים
וואס האט דערגרייט ביז אזוי ווייט, אז אלע
דארפן זיך אפשערן די בערד און די פיאות.

די צוויי רבנים רבי שמעון מנשה און רבי
חיים חזקיה מדיני, זיינען געגאנגען ביים קבר פון
"ראשית חכמה" און דארטן מתפלל געווען צום
אויבערשטן עס זאל בטל ווערן די גזירה. זיי האבן
פארענדיגט זייער תפילה מיטן פזמון, וואס מען
זאגט מוצאי-שבת-קודש אין פיוט "אדיר איום
ונורא" מיט די ווערטער "פדה עמך מעזים, צאנך
מִד גוזזים".

אין א פאר טעג ארום קומט א ידיעה אז די
גזירה איז בטל געווארן.

יענקל בענזימאן, א גוטער לאנג-יעהריגער

ל"ג בעומר

קמט

אַרבעטער פון די אידישע בעקעריי אין חֲבֵרוֹן,
פֿלעגט אַרבעטן אין בעקעריי ביז האַלבע נאַכט
און נאָכער זיך אומקערן אַהיים. נישט איינמאל,
האט ער באַגעגנט די צוויי אַלטע רבנים ווי זיי
גייען צוזאַמען אין די פינסטערניש פון די נאַכט
נישט וויסנדיג אַוואָ.

מאַכט זיך אַמאל ביי אַ סעודת "מלוּה מלכה",
האט מען גערעדט ביים טיש אין בית מדרש וועגן
די צוויי רבנים. רופט זיך אָן יענקל בענזימאן:

— איינמאל פֿאַר אַלעמאַל, איך מוז דערגיין
וואו גייען עס די צוויי רבנים יעדן האַלבע נאַכט!

האט זיך רבי שמעון הויזמאן אָנגערופן צו
יענקלען:

— "במקום גדולים אל תעמוד", מיש זיך נישט
צווישן די גרויסע. עס איז נישט דיין געשעפֿט.
אַנשטאַט זיי נאכצוגיין, בעסער גיי אַריין אין בית
מדרש און לעהרן אַביסל משניות אָדער "עין
יעקב". אַ שאד אויף דיין צייט יענקל!

*

ווי שוין געשריבן, האט שמואל'יק ראזין זיך
געפונען ביי רבי שמעון הויזמאן אין שטוב. ער
איז געווען א שטארקער אין כאראקטער. אבער
אויף ער איז צובראכן געווארן צוועהענדיג דאס
צער פון קינד, וואס דריקט צו די גמרא צו זיין
הארץ און וויינט אויף זיינע אויגן וואס זיינען
פארלאשן געווארן און ער קען נישט לערנען די
הייליגע תורה.

בארעכנט זיך רבי שמעון: אט גייען די צוויי
צדיקים יעדן נאכט מתפלל זיין און זיינען מבטל
גזירות רעות, פארנוואס זאל איך נישט אויסניצן
אזא געלעגנהייט ווען די צוויי גייען ארויס
צוזאמען צו זייער עבודת השם, שיקן צו זיי דאס
קינד, און זאלן זיי זעהן און שפירן זיין צער, וועלן
זיי איהם בענטשן! וואס קען דא זיין, אפילו זיי
וועלן אויף מיר מקפיד זיין, איז אויף כדאי צו
ראטעווען דאס קינד!

רבי שמעון פארזאמט נישט קיין סאך צייט,
עס זיינען אריבער עטליכע נעכט און רבי שמעון
דרייט זיך אין גאס ארום האלבע נאכט, מיטן קינד
ביים הענטל, נעבן דעם טויער פון רבי שמעון

ל"ג בעומר

קנא

מְנַשֶּׁה. פֿלוצים עפֿנט זיך דער טויער און בייִדע
גייען ארויס פון דארט צו זייער וועג.

גערייט אפֿער מיט קוראזש, גייט צו רבי
שמעון מיטן קינד נעבן זיי, שטופט איהם אריין
צווישן די צוויי צדיקים, און ער, רבי שמעון
הויזמאן כאפט און אנטלויפט צו זיך אין שטוב, צו
פארשפארן ויכוחים.

זיי האבן געוויינלאך פארשטאנען אז דאס
קינד דארף געוויס געהאלפן ווערן און בייִדע פירן
איהם אין זייער וועג, איין הענטל אין רבי שמעון
מנשה'ס האנד און די צווייטע הענטל אין דעם
שדה חמדים האנד און אלע דריי גייען.

פרעגט דער "שדה חמדים" אויפן וועג, צו
שמואל'ליקן:

— ביי וואס פאר א ענין האסטו זיך
אפגעשטעלט ווען דאס זעהונג איז דיר צוגענומען
געווארן?

— אין גמרא חולין ל"ו.

— וועלכע שורה?

— "אָנו עַל מִי נִסְמוּךְ, בּוֹאוּ וְנִסְמוּךְ עַל דְּבָרֵי
רַבִּי שְׁמַעוֹן" (אויף וועמען זאלן מיר זיך
פארלאזן? — לאמיר זיך פארלאזן אויף די רייד
פון רבי שמעון בר יוחאי).

— אויב אזוי — רופן זיך אן בייַדע צדיקים
— האסטו דאך אויף וועמען זיך צו פארלאזן!
פארלאז זיך אויפן תנא רבי שמעון בר יוחאי.
זאלסטו פארן קיין מירון צום ציון פון רשב"י און
בעטן ביי השם יתברך אז אין זיין זכות זאלסטו
געהאלפן ווערן — — —

אויף מארגן איז דער אינגל ווידער ביי רבי
שמעון הויזמאן אין שטוב. ער פיהרט איהם פאלד
אפ קיין ירושלים צוריק צו רבי ידידיה'ן.

שמואל'יק דערציילט פאר רבי ידידיה וואס
מיט איהם איז פארגעקומען יענע נאכט, אז בייַדע
האבן איהם געוואונטשן אז אין מירון קען ער
געהאלפן ווערן אין זכות פון רשב"י.

די וועג פון ירושלים ביז מירון איז גאנץ
ווייט, און רבי ידידיה איז שוין אַ עלטערער איד.
אָבער ער קוקט נישט דערויף און מאכט די נסיעה

ל"ג בעומר

קנג

קײן מירון וואס נעמט דריי טעג.

א אנדער גייסט איז אריין אין זיי אין דעם
מאמענט ווען זיי האבן איבערגעטראטן די שוועל
פון די מערה פון רשב"י אין מירון. א בטחון און א
פריילאכקייט האט זיך ווי אריינגעגאסן אין ביידן,
אין רבי ידידה און שמואל'יק. אויפן הייליגן ציון
האבן זיי מתפלל געווען צו השם יתברך ער זאל
זיי העלפן.

דרייצן טעג האבן זיי פארבריינגט אין דער
מערה און זיי זיינען נישט ארויס פון דארטן. און
זעה וואונדער איבער וואונדער: פון טאג צו טאג,
באקומט שמואל'יק זיין זעהונג יעדן טאג מערער,
ביז צום דרייצטן טאג האבן זיינע אויגן באקומען
גענצליך דאס זעהונג!

אשרי עין ראתה זאת. אזא פריילאכן טאנץ
ווען די ביידע, רבי ידידה און שמואל'יק זיינען
ארויס פון די מערה און געזונגען מיט התלהבות
"תורתו מגן לנו — היא מאירת עינינו!" האט נאך
קיינער נישט צוגעזעהן. נאכער האט רבי ידידה
גענומען זינגען מיטן ניגון פון "אדונינו בר יוחאי"

די ווערטער "אנו על מי נסמוך?" און שמואל'יק
ענטפערט אנטקעגן: "בואו ונסמוך על דברי רבי
שמעון". צוויי שעה האבן זיי אזוי געזונגען און
געטאנצט ארויסגעבנדיג א לויב אויסדרוק צום
באשעפער פאר די ישועה וואס ער האט זיי
געהאלפן מיטן אומקערן די ליכט פון די אויגן ביי
שמואל'יקן, אין זכות פון דעם תנא רבי שמעון בר
יוחאי.

רבי ידידיה מיטן אינגל האבן זיך אומגעקערט
אין ירושלים לחיים ולשלום. רבי ידידיה האט
געטיילט אין שוהל ביים דאוונען לעקאף און
בראנפן ווען אלע ווינטשן איהם און שמואל'יקן:
לחיים לחיים — — —

*

דער בחור שמואל ראזין האט זיך זייער שיין
אנטוויקלט, און ווען ער ווערט עלטער קערט ער
זיך אום קיין ריגע צו זיינע עלטערן. דארטן
שטעלט ער אויף א אידישע שטוב און זעצט פאר
זיין תורה לערנען און ווערט גרויס.

מיט א גוטן עלטער איז נפטר געווארן רבי

יְדִידָהּ הָאֶרְאֵנֶער (ח' טִבֵּת). פֿאר זיין פֿטירָה האט
עֵר גֶּעזאָגט:

— אײַך קען רוהיג גיין אויף יענע וועלט. אײַך
האב אָפֿגעגעבן גאנץ דעם פֿקדון וואס שמואל'ס
פֿאטער האט ביי מיר געשיקט. אײַך האב איהם
אָפֿגעגעבן א פֿקדון וואס איז פיהל מעהר ווערד
ווי ווען ער האט איהם געשיקט צו מיר...

ביי די יציאת נשמה פון רבי יְדִידָהּ האט
געדונערט מיט זיין שטימע הרב הגאון רבי שלמה
אהרן ווערטהיימער וואס איז געשטאנען צו זיין
רעכטע זייט: הוי צדיק! הוי חסיד! הוי עניו! און
אלע האבן געגאסן טרערן.

*

דער שרייבער פון די שורות, ווען ער האט
פאזוכט מיט יאהרן צוריק אין ברוקלין, האט ער
זיך געטראפן מיט הגאון רבי משה ראזין (מחבר
פון ספר "גזר הקודש"), האט ער דערציילט, אז ער
האט נאך זוכה געווען צו קענען רבי שמואל ראזין
אין זיין פאזוף אין שטעטל חוויידאן. רבי שמואל
איז געווען פוהל מיט תורה און יראת שמים,

די
שיינקייט פון יום טוב

קנו

תמימות און פקחות! ווען ער, רבי שמואל, פלעגט
מאכן די ברכה "פוקח עורים", האבן געציטערט
די ווענד אין שוהל פון זיין לייבן געשריי.

דף ל"ג און ל"ג מימרות

דער צדיק רבי שלום בעלזער זצ"ל, האט געזאגט אמאל
אין א סעודה פון ל"ג בעומר, אז עס איז וואונדערליך דאס
די מעשה פון רבי שמעון בר יוחאי ווערט געבריינגט אין
מסכת שבת אין דף ל"ג!

האט צוגעגעבן דערויף זיין תלמיד רבי שלום קאמינקער
זצ"ל, אז עס איז וואונדערליך דאס ביז דף ל"ג אין מסכת
שבת, ווערט געבריינגט אין ש"ס – ל"ב (32) מימרות אין
נאמען פון רבי שמעון בר יוחאי, און די מעשה וואס געפינט
זיך אין דף ל"ג פון מסכת שבת, איז די 33 סטע (ל"ג) מימרא
פון הייליגן תנא!!!

תַּחֲתֵּי הַמַּתִּים

די מעשה האט פאסירט אין מירון, אין יאהר תרפ"ג, אין דעם טאג ל"ג בעומר, אין געגנווארט פון טויזנטער אידן וועלכע זיינען געקומען צום ציון פון התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ווי דער שטייגער איז פון ארץ ישראל'דיגע אידן זייט הונדערטער יאהרן.

די מעשה ווערט איבערדערציילט יאהר נאך יאהר אין ל"ג בעומר, דורך וועלכע געדיינקען עס ווי עס האט פאסירט, כדי צו ווייזן די גרויסקייט פון מתפלל זיין ביים קבר פון א צדיק. דאס איז אויך באשריבן אין ספר "הילולא דרשב"י" (ירושלים תש"ב), וואס דער מחבר פון דעם ספר איז אויך געווען דארטן און עס געזעהן מיט זיינע אויגן וואס עס איז דאן געשעהן.

אין יאהר תרפ"ג, איז אויסגעפאלן ל"ג בעומר
אום פרייטאג. מאסן, מאסן חסידישע אידן, אין די
טויזנטער, זיינען זיך צוזאמענגעקומען אין דעם
דארף מירון וועלכע ליגט צווישן די הויכע גליל-
בערג. עס איז נישט צו שילדערן די שמחה און
געזאנג וואס איז דארטן פארגעקומען, אין די
שטיבלאך וואס געבן די מערות וואס דארטן איז
דער ציון פון רבי שמעון בר יוחאי און זיין זוהן
רבי אלעזר ברבי שמעון. אויף די חצרים אין
דרויסן זיינען געפאקט מיט ירושלימער אידן ווי
אויף פון גאנץ ארץ ישראל, וועלכע זיינען אהער
געקומען מיט זייערע קליינע חן'עוודיגע
אינגאלאך אנגעטוהן אין סאמעטענע כאלאטאלאך
מיט זיידענע קאפאלאך וועלכע פארדעקן אויף די
האר געלאקטן קעפאלע, וואס מען גייט יעצט
דערפון מאכן פאה'לאך, ווי דער שטייגער איז.

ווידער, ביי די מערות גופא, הערן זיך גרויסע
בכיות. אינווייניג אין בית מדרש שטייען
צונויפגעפרעסט הונדערטער אידן און זאגן
תהילים מיט כונה. אלע קרייזן געפינען זיך דא,
חסידים, מתנגדים, תימן'ער, פוילישע, בוכאריער
א.א.וו. אלע בעטן השם יתברך צו געהאלפן ווערן

ל"ג בעומר

קנט

אין זכות פון דעם גרויסן תנא וואס ליגט דא. אין דער אנדער זייט פון דעם קבר שטייען פרויען מיט געבעט-געוויינען וואס הערט זיך ביז אין דרויסן. די מאמעס פון די "חאלאקע-קינדער" — ווי עס רופן זיך די פאות-אינגאלאך — בעטן גוט זיי זאלן זוכה זיין צו האדעווען זייערע קינדער צו תורה און האבן פון זיי א אידישן נחת.

און דא שטייט שוין די זון אין מיטן הימל. עס איז שוין פרייטאג ארום האלבן טאג, מען דארף זיך שוין גרייטן צום שבת. די איינוואוינער פון טבריה צפת, חיפה און די ישובים פון גליל העליון און גליל התחתון, הויבן אן זייערע צוריק-רייזעס כדי צו זיין שבת אין דערהיים.

ירושלים איז ווייט פון מירון, מען זאל זיך ערלויבן אהיים צו פארן פרייטאג מיטאג. אנדערע האבן זיך גאר מזרז געווען און גאנץ פריה נאך ותיקין-דאוונען, אהיים געפארן. אבער דער גרעסטער טייל ירושלימער אידן איז געבליבן אין מירון. עס איז שווער זיך אפרייסן פון אזא הייליגע פרייד וואס הערשט דא. בלייבט מען דא אויף שבת. עס האבן זיך שוין געפונען ווייכער צדקניות

וועלכע גרייטן צו פון כל טוב אויף שבת, "בשר
ודגים וכל מטעמים". עס קוקט אויס אז דער שבת
וועט זיין אין מירון "לעילא ולעילא".

די נאכט פון שבת שפרייט שוין אויס איהרע
פליגלען אויף די ירושלימער עדה. עס האבן זיך
אויסגעשטעלט מנינים, יעדער קרייז אין א
פאזונדער שטיבל, און שיינע לכה-דודי ניגונים
דרינגען ארויס פון די פענסטער און שאפן א
וידער-קול פון די הויכע וויסטע בערג.

ביי די שבת-טישן, ביי די זמירות וועלכע
האבן אפגעהילכט אין די שטילקייט פון די נאכט
— האט זיך געשפירט א דערהויבנקייט וואס האט
פארטריבן יעדן מחשבה וועגן דעם "איך", וואו
וועל איך זיין? ... וואו וועל איך שלאפן? ... וואו
זיצן וואו שלאפן, ווען מען געפינט זיך אין איין
מחיצה מיט אזא גרויסן צדיק, אזא זכיה צו האבן
איז שוין גענוג.

און ווען די הארץ ווערט פארפיהלט מיט
גייסטיגע פרייד געפיהלן — גייען ארויס די
טויזנטער אידן מיט א דבקות טאנץ און מען זינגט

ל"ג בעומר

קסא

"בר יוחאי" לויט א אלטע מעלאדיע. אזוי
פארבריינגט מען ביז נאך האלבע נאכט און עס
גליסט זיך גארנישט צו גיין זוכן עפעס א באנק
צום שלאפן אדער א ווינקל צו זיצן.

ווען דער מארגנשטערן האט זיך אנגעהויבן
צו ווייזן אויפן לבנה-באליכטענעם הימל, איז
ווייטער א געפילדער. דער עולם גייט מאסנווייז צו
דעם מגידו-טייכל וואס פליסט אונטן אין טאל,
און מען טובלט זיך דארטן פאר תפילת שחרית.
ווען מען איז צוריק געקומען פון דארט האט שוין
ארויס געשפראצט די זוהן פון איבער די הויכע
מזרח בערג, און ווידער הויבן זיך אן אויסשטעלן
מנינים נאך מנינים.

*

שוין באלד האלבער טאג. דער לעצטער מנין
האט שוין פארענדיגט מוסף. און דא הערט זיך
פלוצלונג א טומל פון דרויסן. פון די אויבערשטע
שטיבלאך וואס אויפן דאך, הערט זיך א
שרעקליכער קוויטש פון א פרוי, און נאכער א
יאמערליכער געשריי.

א ספּרדישע מוטער האט געבריינגט איהר
דריי-עהריג אינגל אין מירון. זי האט א גדר
געטהון צו מאכן איהר אינגל פיאות אין מירון.
איהר שמחה איז געווען אויסערגעוויינליך גרויס
וואס זי האט זוכה געווען דערצו. דער פאטער
האט נישט געקענט קומען, איז די מוטער אליין
געווען דא מיטן קינד.

פלוצלונג, ג-ט באהיט, האט דעם קינד
אנגעכאפט א קריינק רחמנא-ליצלן אויף א שווערן
אופן. א קורצע צייט איז אריבער און ער האט
אויסגעהויכט זיין נשמה. דאקטוירים פון די
ענגלישע רעגירונג וועלכע האבן זיך דארטן
געפונען, האבן גלייך אויסגערופן "קאראנטין"
אויף דעם גאנצן געגנד. דאס הייסט, ווער עס איז
אינווייניג זאל נישט ארויס גיין און ווער עס איז
אין דרויסן זאל נישט אריינגיין.

ווען דער באפעל איז באוואוסט געווארן, איז
ענטשטאנען א גרויסע בהלה און טומל. דער
נארד האט אנגעהויבן שטראמען אין דרויסן אויף
די פעלדער און בערג. זיינען גלייך געקומען די
פאליציי און פארמאכט די טויערן. נישט אריין און
נישט ארויס.

ל"ג בעומר

קסג

עס איז נישט פארצושטעלן די קולות און
געשרייען פון מוטערס וואס האבן איבערגעלאזט
זייערע קינדער אינווייניג, און קליינע קינדער
האבן געוויינט אינווייניג זוכנדיג זייערע עלטערן.
און איבער אלעמען האט איבערגעשטיגן דאס
יאמער פון יענע אומגליקליכע מוטער וואס האט
פארלארן איהר איינציג קינד וואס זי האט געכטן
געמאכט פיאות און זיך געפרייט מיט איהם.

די בהלה האט צושטערט דעם שבת און פון
די פרייד איז געווארן א קלאג. מען האט נישט
געקענט צוגיין צום שבת-קידוש. די הערצער
זיינען פארשטיינערט געווארן אין געגנווארט פון
דעם טויטן קינד וואס ליגט דא פאר זיי.

פלוצלונג האט זיך די מוטער געפאסט מוט,
זי האט אנגענומען איהר טויטן קינד אויף איהרע
הענד און מיט איהם אראפגעגאנגען אונטן אין
שוהל ביים קבר פון רבי שמעון בר יוחאי. דעם
קינד האט זי דארטן אוועקגעלייגט אויף דער ערד,
און מיט א יאמערליכע שטימע האט זי אנגעהויבן
צו זאגן:

— הוי צדיק! הוי צדיק רבי שמעון! איך,

דיין דינסט בין אהער געקומען וועגן דיין פֿבֿוד,
פיאות צו מאכן מיין ערשטן איינציג קינד וואס
השם יתברך האט מיר געשאנקען אין דיין זכות.
איך האב מקיים געווען מיין נדר וואס איך האב
צוגעזאגט איהם צו בריינגען דא אום ל"ג בעומר.
אט נעכטן האב איך איהם דא געהאלטן, איך האב
איהם אפגעשארן מיט געזאנג און פרייד. און
יעצט, גרויסער צדיק — ווי זאל איך אהיים פארן
פון דאנען מיט שאנדע אן מיין קינד. הוי צדיק,
מיט וואס פאר א פנים וועל איך זיך ווייזן אין
שטוב?

די געשרייען פון די פרוי איז געווען
שרעקליך. די טרערן האבן געפלאסן פון איהרע
אויגן אן אויפהער. עס האט געקענט צוברעכן א
שטיין. און פלוצלונג האט זיך די פרוי
אויפגעשטעלט, אנגענומען מוט און אויסגערופן:

— צדיק רבי שמעון! איך לייג אוועק מיין
קינד פאר דיר אזוי ווי ער איז. איך בעט דיר מיט
טרערן, פארשעם מיר נישט, און גיב מיר צוריק א
לעבעדיגן און געזונטן קינד אזוי ווי איך האב
איהם דא געבריינגט. זאל געהייליגט ווערן דעם

ל"ג בעומר

קסד

אויבערשטנס נאמען און דער נאמען פון דעם
צדיק. זאלן אלע וויסן אז עס איז דא א גוט אויף
דער וועלט!

זי האט געענדיגט די ריהרנדע געבעט און איז
ארויס פון בית מדרש איבערלאזנדיג דאס קינד
ביים קבר פון רבי שמעון. מען האט פארמאכט די
שוהל אלס א סגולה און עס איז קיינער נישט
געבליבן דארטן.

— — — עס איז נישט אריבער קיין סוף
צייט און אט האט זיך דערהערט פלוצים, אין א
פאר מינוט ארום, א קוויטשענדיג קינדערשע
שטימע פון אינווייניג. די מוטער איז אריין אין
שוהל, פארצאפלט האט זי דערזעהן צו איהר
גרויס ערשטוינונג ווי איהר קינד שטייט אויף זיינע
פיסאלאך און וויינט בעטנדיג זיך:

— מאמע, גיב מיר אביסל וואסער, איך בין
דארשטיג! — — —

די מאמע האט איהם גלייך דערלאנגט
וואסער צו טרינקען און איהם גענומען אויף די
הענד אויבן צו זיך אין צימער.

די פֿענע איז נישט אימ־שטאנד צו שילדערן
וואס פאר א פֿרייד-טומל עס האט זיך אפֿגעטוהן
דארט. די דאקטוירים האבן פֿאטראכט דאס קינד
און אויסגערופן מיט וואונדער: דאס איז נישט
קיין נאטירלאכע זאך. דא איז געשעהן א נס אין
זכות פון רבי שמעון בר יוחאי. די
רעגירונגס-בעאמטע האבן גלייך צועפֿנט די
טויערן און אלע מאסן האבן אריינגעשטראמט
אינווייניג. ווער עס האט געזעהן דאס קינד ווי ער
איז לעבעדיג געגאנגען — האט געזאגט: "ברוך
מִחַיֵּה הַמֵּתִים!" דער קידוש-השם איז געווען
אויסער געוויינליך גרויס.

דער שבת אין מירון, איז געווען א לוסטיגער
און א פֿריילאכער, וועלכע קיין פֿענע קען עס
נישט פֿארשטעלן. אלע וואס זיינען דארטן געווען
האבן צוגעזעהן מיט זייערע אויגן דעם גרויסן
אפֿענעם נס פון תחית המתים וואס עס איז
געשעהן אין זכות פון הייליגן תנא רבן שמעון בר
יוחאי.

בוימל פון דעם גר תמיד

צום טשארטקאווער רבין, הצדיק רבי
 ישראל'טשע זצ"ל, איז אמאל געקומען א איד פון
 דייטשלאנד פון דער שטאט קעלן, מיט א טאכטער
 וועלכע איז אלט געווען זיבן יאהר, און געבעטן
 דעם רבין ער זאל אויסהיילן זיין קראנקע
 טאכטער. די טאכטער איז געווען אין אנהויב א
 נארמאלע געזונטע קינד. מיט אמאל איז זי קראנק
 געווארן און דער גאנצער קערפער איז געווארן
 כמעט ווי פאראלאזירט. זי האט פערלארן די
 ראיה, פערלארן די שמיעה. נישט גערעדט, נישט
 געזעהן און נישט געקענט הערן. זי האט נישט
 געקענט ריהרן מיט קיין האנד אדער מיט קיין פוס.
 דער דייטשישער איד איז שוין אויסגעווען ביי
 אלע דאקטוירים און פראפעסארן און אלע האבן
 איהר ענטזאגט. קיינער האט נישט געקענט
 געפינען פאר איהר א רפואה.

דער איד, אביסל א מאדערנער, אבער
דורכגענומען מיט אמונה פשוטה, האט געוויינט
און געקלאגט אויף זיין ביטערן גורל און געבעטן
דער רבי זאל איהר אויסהיילן.

— דער רופא כל בשר זאל איהר שיקן אין
גיכן א רפואה שלמה — האט דער
טשארטקאווער רבי געזאגט.

— אבער רבי — האט דער יונגערמאן זיך
געבעטן — ביי מיר איז עס קלאר און איך גלויב
עס באמונה שלמה אז דער רבי האט כפח, מיטן
אויבערשטנס הילף, אויסהיילן מיין טאכטער.

— וואס קען איך אייך העלפן — האט דער
צדיק געקערעכצט — איך קען מתפלל זיין צום
גרויסן באשעפער ער זאל טהון מיט איהר א חסד
און איהר אויסהיילן.

— פונדעסטוועגן — האט דער רבי ווייטער
געזאגט נאכדעם ווי ער האט אביסל געטראכט —
וואלט איך אייך געגעבן א עצה. איהר זאלט צוגיין
דא אין ווין צום גרויסן פראפעסאר, וועלכער איז
באקאנט אלס ספעציאליסט אין היילן און

צוטרעפן פאר גאר שווערע קראנקע, אפֿשר וועט
ער אייך קענען עפעס העלפֿן.

דער יונגערמאן האט געפאלגט און געגאנגען
בעזוכן דעם אנגעוויזענעם פראפעסאר. אבער
צומארגנס איז ער צוריקגעקומען צום רבין נאך
מער צובראכן און מיט גרויס געוויין דערציילט,
אז אויף ער, דער פראפעסאר, האט איהר
ענטזאגט, און געפינט נישט פאר איהר קיין
רפואה.

— רבי — האט דער איד ביטער געוויינט אן
אויפהער — גיט מיר אַ עצה, ראטעוועט מיר,
ווייל איך וועל נישט קענען אויסהאלטן.

דער צדיק האט זיין וויינען שטארק געריהרט.
ער האט איהם נאך אמאל צוגעוואונטשן א רפואה
שלמה און דער איד איז אוועק.

בשעת ער איז שוין געשטאנען אין דרויסן
האט דער רבי געשיקט זיין שמש צוריק רופן דעם
אידן.

— איך האב זיך דערמאנט — האט דער רבי

געזאגט צום יונגערמאן — אז ביי מיר אין הויז
געפינט זיך א פלעשעלע שמן זיט שיריים פון דעם
נר תמיד וואס ברענט ביים ציון פון הייליגן תנא
רבי שמעון בר יוחאי, נעם דאס פלעשל און שמיר
ארום דיין קראנקע טאכטער, לאמיר האפן דאס
אין זכות פון דעם גרויסן תנא רבי שמעון בר
יוחאי, וועט דער אויבערשטער שיקן אין גיכן א
רפואה שלמה פאר דיין טאכטער.

אין צוויי וואכן ארום איז דער יונגערמאן
געקומען נאכאמאל צום רבין מיט זיין טאכטער.
עס איז ממש נישט געווען צו דערקענען אויף
איהר דאס זי איז געווען אמאל קראנק. די
מיידעלע איז ארומגעלאפן א פריילאכע, געזעהן,
געהערט און גערעדט פונקט ווי א צווייטע
נארמאלע געזונטע קינד. דעם אויבערשטנס
וואונדער איז געווען גרויס.

דער צדיק האט באפוילן דעם יונגערמאן
נאכאמאל צוגיין מיטן קינד צו יענעם פראפעסאר,
ער זאל זעהן דאס קינד.

ווי נאר דער פראפעסאר האט אנגעקוקט דאס

ל"ג בעומר

קעא

קינד, איז ער געבליבן שטיין אויפן ארט
געפלעפט. ענדליך ווען ער איז געקומען צו זיך
האט ער אויסגערופן:

— ווי וואונדערליך איז עס די זאך. יעצט
זעהט מען קלאר אז עס איז דא א גרויסער גוט
אויף דער וועלט.

נדבות ביים ציון

דער באבובער רבי, רבי בן ציון האלבערשטאם הי"ד
זצוק"ל האט געשריבן אין יאהר תרע"ב א בריוו צו א חסיד
אין ירושלים עיה"ק וואו ער מאכט איהם פאר א שליח-מזנה
דאס ער זאל מזכיר זיין אין מירון א פאמיליע, אז זיי זאלן
געהאלפן ווערן מיט זרע של קיימא, און ער שרייבט אז ער
האט געהערט פון ארץ ישראל אידן, דאס עס איז אנגענומען
ביי זיי א סגולה פאר חשוכי בנים רח"ל, צו מנדב זיין 18
ראטל משקה אין דער יומא-דהילולא אויפן ציון פון הייליגן
תנא רשב"י זי"ע...

אויף די אייגענע פיסלאך

דאס האט פאסירט אין דעם לעצטן ל"ג
בעומר פון דעם ענגלישן רעזשים אין ארץ ישראל,
אין יאהר תש"ז.

עס איז נאך געווען העלער טאג, ווען דער
לעצטער אויטאבוס, וועלכער איז נאר-וואס
אנגעקומען אין מירון, האט באדארפט צוריקפארן
קיין צפת.

— דער וואס וועט נישט פארן מיט דעם
לעצטן אויטאבוס קיין צפת, וועט מוזן דא
פארבלייבן ביז אינדערפרי, ביז וואנען עס וועט
אנקומען דער ערשטער אינדערפריענדיגער
אויטאבוס! — האט מיר געווארנט דער דרייווער
פון אוטובוס, זיצנדיג ביי זיין רעדל.

— זיינט איהר גרייט זיך אפצומוטשען א

ל"ג בעומר

קעג

צוועלף שטונדן צוליב דער "הדלקה"! — האט
פון מיר געשפאסט דער "דייטשישער" דרייווער.
— איהר וועט דאך אפילו נישט האבן וואו זיך
אנידערצוזעצן, אויסער אויף ארומיגע שטיינער
און פעלזן! — האט ער געלאכט.

— ווי לאנג קען מען קוקן אויף דער
"הדלקה"? א שטונדע! צוויי! און ביז וואנען עס
וועט זיך אנפאנגען די הדלקה? זי פאנגט זיך אן
ווען עס ווערט שוין רעכט פינסטער. מאדאם!
איהר וועט שוין פשוט פארמוטשעט ווערן. און
וואס וועט איהר דא זען? איהר האט דאך שוין
געזען די טויזנטער איינגעשמאלצענע ליכטלאך
אויף די צוויי קברים! איהר האט דאך שוין געזען
די אידן, וועלכע האלטן אין איין מתפלל זיין ביים
קבר! טא וואס נאך? די "הדלקה"?

— שטעלט זיך פאר, אז איהר זעט שוין די
פלאמען פייער פון די צוויי גרויסע וואזעס, אט
דארט אויפן סאמע דאך, און ארום זיי טאנצן, אין
איינגשאפט, אלט און יונג! איז לוינט זיך אייך,
צוליב דער "הדלקה", צו פערבלייבן אויף א
גאנצע נאכט? צווישן די אידן, וועלכע

פֿאַרבריינגען אַ גאַנצע נאַכט ביים קבר פון בר
יוחאי?

— אין די גוטע צייטן, איידער דער
ענגלאנדער האט צוגעלאזט, פלעגן מיר דא פארן
אַ גאַנצע נאַכט פון מירון קיין צפת און פון צפת
קיין מירון. דאן פלעגט מען שטיין אַ ווילע ביי
דער "הדלקה" דערנאך צופארן מיטן אוטובוס
קיין צפת, וואו מען האט זיך בעצייטנס באַזארגט
מיט אַ האטעל, זיך אַריינלייגן אויף אַ פאר שעה
אין בעט, אפרוען די פיס, און נאכאַמאל נעמען
דעם אוטובוס קיין מירון, צום קבר פון רבי שמעון
בן יוחאי... אבער — היינט... ווען עס איז
פארבאטן נאך זעקס אַ זייגער יעדע באַוועגונג
אויף די וועגן? (אין די יאהרן תש"ו תש"ז, איז
צוליב אומרוהען אין לאנד געווען פארבאטן יעדע
באַוועגונג אין די נעכט).

דער דרייווער האט מיר שוין כמעט
איינגערעדט, אז איך זאל צוריקפארן קיין צפת.

אבער, פונקט ווען איך בין שוין געווען גרייט
אנידערצושטעלן א פוס אויפן טרעפל פון באס,

ל"ג בעומר

קעה

זיינען פון באס ארויסגעקומען די צוויי לעצטע
פאסאזשירן.

דאס פארפאלק, וואס איז מיר געקומען
אנטקעגן, האט געטראגן צוויי טשאמעדאנען,
איינער א גרויסער און דער צווייטער א קלענערער.
א קאלדערע, מאנטלען, קישעלעך און נאך אנדערע
זאכן. אבער, דער עיקר משא, צוליב וועלכע זיי
האבן געמוזט זיין די לעצטע צו פארלאזן דעם
אוטובוס, נאכדעם ווי אלע פאסאזשירן זיינען זיך
שוין לאנג צוגאנגען, איז געווען דאס קינד זייערס.

כאטש דאס קינד האט אויסגעזעהן צו זיין א
זאהר פינף, האבן זיי עס געהאלטן אויף די הענד,
צום ערשט דער מאן, דערנאך די פרוי, דערנאך
ווידער דער מאן. עס האט אויסגעזעהן, ווי זיי
קענען זיך נישט איינטיילן מיט דער "שווערער
משא", וואס זיי האבן געטראגן צו דער "הדלקה".

שפארנדיג זיך, האבן זיי גערעדט צווישן זיך
אויף א עכט-פאריזער פראנצויזיש.

אבער נישט די פראנצויזישע אויסשפראך
זייערע האט געצויגן מיין אויפמערקזאמקייט.

די קליידונג פון דעם פֿארפֿאלק; זייערע
מאניערן, אפילו די פֿעקלאך זייערע, אלס אַרום זיי
האט געטראָגן סימנים פון גרויס שטאטישקייט.

אַט די גרויס שטאטישקייט האט גערייצט
מיין נייגער: ספּרדישע אידן, תימן'ישע אידן,
בוכארער אידן, אשכנז'ישע אידן מיט לאנגע בערד
און העל בלוי, אדער גרויע אויגן — די אלע טיפן
האב איך שוין געזעהן פריער, אַרום דעם "חצר"
פון די צוויי קברים און אין "חצר". אבער פאריזער
פראנצויזן זאלן קומען פארבריינגען דא א גאנצע
נאכט, און דערצו נאך, מיט א קינד? — דאס האט
שוין צורייצט מיין נייגעריגקייט.

— באשליסט, מיסעס! איהר פֿארט מיט מיר
צוריק קיין צפת צו נישט? — האט געמאנט דער
דרייווער.

— גיין! — האב איך בלויז אויסגערופֿן און
זיך געלאזט גיין נאכן "פאריזער" פֿארפֿאלק.

צום ערשט האב איך געוואלט זיי פארלייגן
מיין הילף, און שלעפֿן זייערע פֿעקלאך... אבער
דאס פֿארפֿאלק איז ווייט נישט פארגאנגען. אויף

דער ערשטער גרינער לאנקע, וואס האט ארויסגעקוקט פון צווישן די גרויע פעלזן, האבן זיי זיך אפגעשטעלט און ארונטערגעווארפן פון זיך די פעקלאך. די פרוי האט אויסגעשפרייט די קאלדערע און זיי האבן אויף דעם אנדערגעזעצט דאס קינד, וועמען דער מאן האט געטראגן די גאנצע צייט אויף די ארעמס, און צוליב וועמען, ווייזט אויס, ער איז אנגעגאסן געווארן מיט שווייס.

באטראכטנדיג דאס פארפאלק, פון א דערבייאגן פעלז, וואו איך האב זיך צוגעזעצט, האב איך נישט אויפגעהערט זיך צוצוהערן צו זייערע רייד. נישט דער אינהאלט פון זייער געשפרעך האט מיר אינטערעסירט, נאר די אויסשפראך און דאס ארט רעדן, וואס האט מיר איבערצייגט, אז עס זיצט פאר מיר א גאר אנדער טיפ ווי די פון רבי שמעון בר יוחאי'ס חסידים. איך האב זיך נישט אויפגעהערט צו וואונדערן אויף די פאריזער אריסטאקראטן, וועלכע זיינען גרייט צו מאטערן זיך און זייער קינד א גאנצן אונד און א גאנצע נאכט, אבי בייצווייזן ביי די "הדלקה" אויפן קבר פון צדיק, וועלכער איז דא

פֿעהאלטן געווארן מיט אַריבער אַכצן הונדערט
יאהר צוריק!

פֿלוצים האט זיך דער מאן אויפֿגעהויבן פון
זיין אָרט. פון דעם געשפּרעך, וועלכן מיין אויער
האט אויפֿגעכאפֿט, האב איך פֿארשטאנען, אז צום
ערשט וועט ער אַריינגיין אין "חצר", וואו עס
געפינט זיך דאס שטיבל מיט די הייליגע קברים
פון רבי שמעון בר יוחאי און פון זיין זוהן רבי
אלעזר. דערנאך וועט ער זיך אומקערן און די פֿרוי
וועט גיין צו די הייליגע ציונים.

מיין באוואונדערונג פֿאר דעם פֿארפֿאלק האט
געהאלטן אין איין שטייגן. איך האב באשלאסן,
אז איצט איז די צייט צו קומען צו הילף דעם
פֿארפֿאלק, וואס מוז, צוליבן קינד, וואס זיי ווילן
נישט איבערלאזן אליין, זיך שיידן איינער פון
צווייטן און גיין באזונדער צו די הייליגע קברים,
ביי וועלכע אידן פון אלע עקן וועלט דאוונען מיט
התלהבות, זאגן תהלים, זיינען מנדר נדרים, צינדן
אן ליכט און לאזן זיך מאכן מי שברד'ס פון די
שמשים, טייל פון די ספרדישע, טייל פון די
אשכנזישע.

ל"ג בעומר

קעט

— מאדאם! — האב איך זיך געווענדעט צו
דער פרוי אויף מיין צוקאליטשעטן פראנצויזיש
— איך וועל אכטונג געבן אויף אייער קינד! גייט
צוזאמען מיט אייער מאן.

די פרוי האט מיר אנגעקוקט מיט צוטרוי.

— עס האנדלט זיך נישט אין קינד! בלויז
אין די זאכן — אנווייזנדיג אויף די
טשאמעדאנעס, קאלדערעס און אנדערע פעקלאך
— אויב איהר זיינט גרייט אכטונג צו געבן אויף
זיי ביז וואנען מיר וועלן זיך אומקערן פון דארט,
וועל איך אייך זייער דאנקבאר זיין... און ריידנדיג
צו מיר האט זי זיך אויפגעהויבן פון ארט.

— אבער צוליב וואס שלעפט איהר אהינצו
דאס קינד? עס איז דארט אזא איינגשאפט! און
פון די איינגעשמאלצענע ליכט — אזא רויך און
טשאד...

— מיר זיינען געקומען אהערצו צוליבן
קינד! — איז געווען דער פרויס קורצער
ענטפער.

דער מאן האט זיך איינגעבויגן צום קינד, עס
אויפגעהויבן פון דער קאלדערע, און טראגנדיג עס
אויף די ארעמס, זיינען זיי ביידע אנוועק צום
"חצר", צום שטיבל, איבערלאזנדיג מיר היטן
זייערע זאכן.

נאך מער האט געשטיגן מיין באוואונדערונג
פאר דעם פארפאלק: נישט נאר ווילן זיי אליין
זעהן ווי אזוי אידן מכל המינים דאוונען ביי די
צוויי קברים, נאר זיי ווילן, אז אפילו זייער קינד
זאל אנוועקטראגן פון דאנען א געוויסן איינדרוק
פון דער ל"ג בעומר'דיגע הילולא.

עס איז שוין געווען גאנץ טונקל ווען דאס
פארפאלק מיטן קינד האבן זיך אומגעקערט. זיי
האבן געמאכט א גוטן געלעגער פארן קינד,
געגעבן דעם קינד וועטשערע, אליין אויף
אפגעגעסן און געלייגט דעם קינד שלאפן.

נאכאמאל האבן מאן און ווייב זיך אנגעהויבן
שפארן ווער פון זיי זאל גיין פריער אין שטיבל
אריין, צו דער מצבה פון "סען סימאן" (דער
הייליגער שמעון).

ל"ג בעומר

קפא

— איהר קענט ביידע גיין צוזאמען, מאדאם!
— האב איך זיך אריינגעמישט — איהר קענט
דארט פארבלייבן צוזאמען א שטיקל צייט! איך
האב געהערט זאגן, אז די "הדלקה" הויבט זיך
נישט אן פאר צען א זיגער בינאכט...

— אונז אינטערעסירט בלויז תפילה צו
טהון! — האט גלייך איבערגעהאקט מיין
שפאסיגן טאן די פרוי — מיר וועלן זיך אומקערן
אין א קורצע צייט! — האט זי זיך צוגעאיילט,
און צוזאמען מיט איהר מאן, זיינען זיי ביידע
אוועק צוריק צום "חצר".

נאך מער האט זיך צוואקסן מיין
באוואונדערונג פאר די עכטע פראנצויזן, וועלכע
זיינען געקומען תפלה טהון אויפן קבר פון רבי
שמעון בר יוחאי, וועמען די פרוי רופט אן אין
איהר פאריזער פראנצויזיש "לע סען סימאן"...

אויף לאנג האט מיר די פרוי נישט געלאזט
אליין נעבן איר קינד. זי האט געהאלטן ווארט און
האט זיך אומגעקערט נאך איידער עס האט זיך
אנגעהויבן דער "פארקויף" פון דעם רעכט
אנצוצינדן דאס פייער אין די צוויי "קערות",

וועלכע זיינען שוין געווען אנגעפילט מיט
איינגעטונקענע אין קעראסין שמאטעס.

— גייט! — האט געזאגט די פרוי — איהר
וויילט דאך זיין אנוועזנד ווען מען צינדט אן די
פייערן אויפן דאך...

איך האב זיך אויפגעהויבן צו גיין אבער אין
דער ווירקליכקייט האט מיר אינטערעסירט איצט
די פראנצויזישע פרוי, וועלכע איז געקומען
תפילה טהון ביים קבר פון רבי שמעון בן יוחאי
מער פון דעם אנצידן די "הדלקה"...

— און אייער מאן אינטערעסירט זיך נא מיט
דער "הדלקה"? — האב איך ארויסגערעדט
זוכנדיג א תירוץ ווי אזוי צו פארפירן א געשפרעך
מיט דער פרוי.

— מיר זיינען געקומען צום קבר פון "סען
סימאן" (פון הייליגן שמעון) בלויז צו טהון
תפילה! — האט די פרוי גערעדט ערנסט און מיט
א טרויעריגער שטים.

— איך בין אייך מקנא! — האט זיך

ל"ג בעומר

קפג

ארויסגעכאפט פון מיין מויל.

— מ'קנא? דערווייל איז נאך נישטא אונז מיט וואס מ'קנא צו זיין! מיר פלאגן זיך שוין לאנג גענוג! אויב מען קען רעכענען, אז יעדער נארמאלע קינד שטעלט זיך אויף די פיסלאך צום יאהר, איז שוין פיהר יאהר זינט מיר פלאגן זיך מיט אונזער קינד! ער ווערט שוין די טעג פינף יאהר. איהר האט דאך איהם געזען... זיינע פיסלאך, מיין איך! נישטא אין זיי קיין קראפט צום שטעלן זיך! אט אזוי פלאגן מיר זיך!

— זינט מיר האבן דאס באמערקט האלטן מיר אין איין גיין צו דאקטוירים... נישטא קיין דאקטער אין אונזער היים-שטאט, אלכסנדריא, ביי וועמען מיר זיינען נישט געווען מיט אונזער קינד... און נאך דעם, וואס מיר האבן אויספרובירט אלע דאקטוירים און ווען קאהירא האט פאר אונז גארנישט געקענט אויפטוהן, האבן מיר זיך געלאזט אייגרעדן, אז פאריז, וועט אונז בריינגען די רפואה... אבער פאריז, מיט אירע גרויסע דאקטוירים, האט אויך נישט געקענט שטעלן אונזער אינגאלע אויף די פיס... האבן מיר

באַשלאָסן אויף דער עצה פון מיין באַפֿען, זיך
ווענדן צום "סען סימאן", צום הייליגן רבי
שמעון... זיין זכות איז איצט אונזער איינציגע
האפענונג! אין דעם מאמענט נאך דעם, וואס מיר
האבן שוין אויספֿרוּבירט אַלע דאקטוירים און
זייערע הייל־מיטלען! נאר ער! "לע סען סימאן!"

— ווייסט איהר וויפל מיר האבן באדארפֿט
ארוּמרייזן, כּדי צו קומען אַהערצו? איהר האט
דאך זיכער געהערט, אז מצרים האט
איבערגעשניטן איהרע אַלע וועגן מיט
פאלעסטינע? האבן מיר געמוזט אָנגעבן אין
אונזער פּאספּארט, אז מיר פֿארן קיין פּאריז, און
פון פּאריז זיינען מיר געפֿארן אַהערצו. מיר האבן
זיך געשלעפֿט א קארגע דריי וואכן אויפֿן וועג,
וואס געדויערט אין גוטע צייטן א פֿאר שעה... מיר
האבן אויסגערעכנט אַנצוקומען אַהערצו א פֿאר
טעג פֿאר דעם יום־טוב "לע סען סימאן", כּדי צו
תפילה טהון ביי זיין קבר די גאנצע נאכט פון דער
הלוא און אויף אויף מארגן... אויף דעם איז
אונזער האפענונג!... נאר ווען זיין זכות זאל שיצן
אויף אונז, קען ער שטעלן אונזער קינד אויף די
פיס. איצט, נאך דעם, וואס מיר האבן שוין

ל"ג בעומר

קפה

אויספֿרובירט הונדערטער דאקטוירים און זייערע
רפואות...

נאך די דאזיגע רייד האט מיר דער "פארקויף"
פון דאס רעכט אנצוצינדן די "הדלקה", שוין נישט
אינטערעסירט אזוי ווי פריער.

עס האט אויף אויסגעזען ביי מיר אין די אויגן
פון קליינער וויכטיגקייט ווער עס וועט זוכה זיין
און פאר וועלכע סומע געלט, צוצוגיסן ברען
שטאף צום פייער, אז זיינע פלאמען זאלן זיך
הויבן צו די הימלען העכער און העכער...

איך האב לאנג נישט געוויילט אין שטוב,
וואו עס האבן אין אלע ווינקעלאך געטשאדעט
ליכט. איך האב זיך אויף לאנג נישט געשטופט צו
זעהן די שרייענדע און טאנצענדע, וועלכע האבן
זיך געקרייזט ארום ביידע "קערות" און זייערע
פלאמענדע פייערן אויפן דאך פון בנין, וואס איז
אויפגעשטעלט געווארן איבערן קבר פון רשב"י
און זיין זון רבי אלעזר.

איך האב פלוצים דערפילט, אז עס איז מיין
פליכט צו גיין היטן דאס שלאפענדע פארקריפלטע

קינד, כדי זיין מאמע זאל האבן א מעגליכקייט צו
טהון תפילה, צו טהון דאס, צוליב וואס זי האט
זיך געשלעפט פון אלכסנדרנא קיין ארץ ישראל
ארום און ארום, דורך פאריז.

— איך וועל אייך זאגן דעם אמת, מאדאם
— האב איך איהר געזאגט ווען איך האב זיך
אומגעקערט צו איהר — איך בין אזוי מיד, אז
איך וועל זיך שוין מער נישט אומקערן היינט צום
”חצר”. איך וועל דא בלייבן ביז אינדערפרי...
איהר קענט רוהיג וויילן דארט אין שטיבל
אינווייניג, איך וועל דא זיין מיט אייער קינד.

די פרוי איז געווען אזוי גליקלאך, אז זי האט
נישט געוואוסט וואס צו טהון מיט מיר.

זי האט מיר געראטן זיך צוצולייגן אויפן
געלעגער, וואס זי האט פאר מיר אויסגעבעט און
מיר געדאנקט מיט טרערן אין די אויגן און דערביי
געשטאמלט:

— דאס איז דאך אונזער איינציגע
האפענונג... גיט זאל הערן אין זכות פון דעם צדיק
אונזער תפילה, וועט שוין זיין גוט... די צייט איז

אזוי קורן! באלד וועט דאך אריבערגיין די נאכט.

עס איז שוין געווען באגינען ווען די פרוי
האט זיך אומגעקערט צו איהר קינד. דאס קינד איז
נאך געשלאפן געשמאק, פארשיכורט פון דער
פרישער לופט פון די ארומיגע בערג.

איך האב איהר געראטן נישט אויפצוועקן
איהר קינד, נאר צוריקצוגיין אין שוהל אריין טהון
תפילה, אויב זי דיינקט, אז זי האט נאך וועגן וואס
מתפלל צו זיין צום צווייטן מאל. ווען זי האט זיך
אומגעקערט פון "שטיבל", איז שוין געווען
העלער פרימארגן, די זון האט שוין געלויכטן אין
אלע ווינקעלאך, וואוהין עס האבן זיך געוואלט
אויסבאהאלטן צוריסענע שטיקער נעפל און נאכט
פארע. די פרוי איז געווען גערווייז. זי האט זיך
געאיילט ווי עס איילט זיך איינער, וואס האט
מורא, אז ער זאל, חלילה, נישט פארשפעטיגן
עפעס.

זי האט אויף שנעל אויסגעפויצט דאס
אינגעלע, און כאטש ער האט געבעטן מען זאל
איהם געבן עסן, האט זי איהם איינגערעדט, אז
מען מוז דאס אפלייגן אויף שפעטער.

דאס אינגעלע האט זיך בארוהיגט ערשט ווען
ער האט דערזען זיין פאטער.

דער מאן האט אויסגעזען מיד און בלייב פון
א גאנצע נאכט תפילה טהון. אבער אויף זיין פנים
איז געלעגן א אויסדרוק פון פייערליכקייט און
טיפער אמונה.

— איצט, מאן פעטיט, (מיין קליינינקער) —
האט דער פאטער אויסגערופן מיט פייערליכקייט
צום אינגאלע — וועלן מיר אלע צוזאמען גיין צו
"סען סימאן" (צום הייליגן שמעון) זיך שטעלן
דארט, ווי מיר האבן זיך געשטעלט נעכטן
פארנאכט און מתפלל זיין אויף זיין ציון. און ווען
ג-ט וועט הערן אונזער געבעט, וועלן מיר אלע
זיין גליקליך... פארשטאנען, מיין קליינינקער.
אבער דו דארפסט זיך דארט אויפפירן ווי א
גרויסער... נישט וויינען! וואס מען זאל דיר נישט
טהון, דארפסטו שווייגן... דער עיקר — נישט
וויינען!

א ספרדישער אינגל, דער זון פון דעם
ספרדישען שמש, וועמען דער מאן האט

ל"ג בעומר

קפט

מיטגעבראכט מיט זיך פון "חצר", איז געבליבן
היטן זייערע זאכן און מיר האבן זיך אלע צוזאמען
געלאזט גיין צו דער שוהל.

דער ספרדישער שמש האט באגעגנט זיין
קינד אין "חצר" און געהייסן מאכן פאר איהם א
ווארע. ווען מיר זיינען שוין געשטאנען אין שטוב,
אין שוהל, האט ער אנידערגעשטעלט דעם
"פראנצויז" אין סאמע אנפאנג רייה, אין וועלכער
עס זיינען געשטאנען פאטערס מיט קינדער אויף
זייערע אקסלען גרייט צום "חלאקע", צום
אפגעשוירן ווערן און מאכן פיאות.

דעם פראנצויזישן אינגאלע האט מען
אפגעשוירן דעם ערשטן, ווי עס האבן געוואלט
טאטע מאמע... זיינע לאקן זיינען געפאלן אין א
שיסעלע, וועלכע מען האט באצייטנס צוגעגרייט.

דער פאטער האט באצאלט אין גאלד צוויי
מאל אזוי פיהל, וויפל עס האבן געוואויגן די
האר...

דער ספרדישער רב האט לאנג גערעדט מיט
זיין קינד אין פראנצויזיש און דערנאך געמאכט

פאר איהם א לאנגן מי שפּרד, לאַזנדיג די
ספּרדישע אידן מיט זייערע קינדער אויף די
אַקסלען, ווארטן אויף זייער "חאלאקע" אין דער
ריי א לאנגע צייט.

ווען ער איז פארטיג געווארן מיטן מי שפּרד,
האט ער געהייסן די עלטערן זיי זאלן
אנידערשטעלן דעם אינגעלע ביי דער גראטע,
וואס טיילט אפ די הויכע, רונדע, ווייס
אפגעקאלכטע מצבה פון די מאסע מתפללים.

מיט ציטערדיגע הענט האבן טאטע-מאמע
אנידערגעשטעלט דעם אינגעלע ביי דער אייזערנע
גראטע, זיינע הענטעלאך האבן שנעל
ארוםגעכאפט די אייזערנע שטעקענעס פון דער
גראטע...

דאס קינד האט זיך אנגעהאלטן אין זיי ווי
מען האלט זיך אן אין צוויי שטריק. די טריט פון
זיינע פיסלאך זיינען געהאנגען העכער פון דעם
דיל, אין דער לופטן, גלייך ווי ער האט מורא
געהאט אנצופארטרויען זיין קערפער זיינע ווייכע
מאכטלאזע פיסלאך...

ל"ג בעומר

קצא

מיר האבן זיך אלע דריי צוגערוקט צו דער
גראטע, כּדי צו באַטראַכטן דאס קינד. די עלטערן
האבן זיך, ווייזט אויס, פאַרלאַזט אויף מיר, אז
איך וועל אַכטונג געבן אויף זייער קינד, און האבן
צוגעדעקט זייערע פּנימער אין אַ טיפּן, שטילן
געבעט.

דאס אינגעלע איז געווען אזוי פאַרטיפּט אין
דעם פייערליכן בילד פון די הונדערטער ביי די
מצבה, אז ער האט פאַרגעסן, אז די עלטערן
האלטן איהם נישט צו, ווי עס איז געווען זייער
שטייגער. צוביסלאך האט דער שווערער, דיקער
קערפער אַרונטערגעצויגן זיינע הענטלאך, וואס
האבן זיך אַנגעהאַנגען אין די אייזערנע שטאַנגען,
און זיינע ווייכע "וואטאָוע" פיסעלאך האבן זיך
אַנגערירט אין דעם שטיינערנעם דיל פון דער
שוהל.

אין דעם דאזיגן מאמענט האט די מוטער
אַרונטערגענומען פון איהר פאַרווייניגטן פנים די
הענט און האט אַרונטערגעקוקט צום קינד'ס
פּיסלאך...

— ער שטייט! ער שטייט אליין! ... — האט

זי צו מיר געפליסטערט מיט שרעק, מיט
פאטעטישער פרייד און מיט גלויבן — איך זאג
אייה, ער שטייט!...

און ווירקליך איז דאס קינד געשטאנען פעסט
אויף דער ערד ווי ער וואלט גאר קיינמאל נישט
געליטן אויף די פיס.

— שרעקט איהם נישט איבער, — האט זיך
געבעטן ביי איהר אין א פליסטער איהר מאן —
וויין נישט, שא! שטיל! גלייך ווי גארנישט איהם
מיינט מען!...

די גליקליכע מוטער האט געפאלגט איהר
מאן.

זי האט געהאלטן די פרייד ביי זיך אין הארצן
און נישט געלאזט פון זיך הערן קיין פיפס. זי האט
נאר אנדערגעווארפן איהר קאפ צו מיר אויף מיין
אקסל, ווי אין א חלשות, און האט געפליסטערט
מיר אין אויער אריין מיט גרויס עקסטאז און פוהל
מיט אמונה:

— איך האב געוואוסט און געגלויבט אז נאר

ל"ג בעומר

קצג

איז זכות פון "סען סימאן" וועט אונז השם יתברך
העלפן! נאר ער... און ווירקליך האט ער אונז
געהאלפן! מיטן אויבערשטנס הילף! א לויב זיין
הייליגער נאמען!

אויף צוריקוועגס איז שוין דער קינד
געגאנגען אליין אויף זיינע אייגענע פיסלאך.

פיהל נסים

דער של"ה הקדוש שרייבט אין א בריוו:

אויפן ציון פון רבי שמעון בר יוחאי לערנט מען דעם
זוהר מיט אימה און יראה און גרויס דביקות ווייל פיהל נסים
קומען דארטן פאר. מען דארף לערנען דעם זוהר ווי
אויבנדערמאנט און דערנאך זיך פרייען אין הארץ מיט א
גייסטיגע פרייד און קיין שום טרויער און קלאג. ווייל נישט
אין דעם איז דער ווילן פון רשב"י. דאס איז פדוק ומנוסה.
דערנאך איז מען מנדר נדרים און מען איז מתפלל.

א ברכה פון קינד

דער לאקמאטיוו, ווי א שווארצע צורייצטע
חיה, איז געלאפן מיט א האסט און געסאפעט מיט
א געוואלדיגן צארן. צייטנווייז האט זי
ארויסגעשאסן געדיכטע וואלקענעס רויך, וואס
נאך די ערשטע בהלה ארויספארנדיג זיך פון
קוימען, האבן זיי זיך פאנואלע געדראפעט אויף די
וילדע פארשווארצטע היינגענדיגע פעלזן פון די
ריזיגע אויפגעשטעלטע בערג.

צווישן די פיהלע פאסאזשירן אין די אכט
וואגאנען וועלכע זיינען נאכגעלאפן גאנץ דרייסט
דעם לאקמאטיוו, איז דאמאלס געווען שטארק
אנזעהענד פיהלע ירושלימער יונגע לייט, וואס
זיינען געפארן צו מירון אויף ל"ג בעומר. צווישן
זיי איז געווען אויך פרויען מיט זייערע אינגלאך, וואס
מען איז געפארן מיט זיי צו חאלאקען און
מאכן פאהלאך.

ל"ג בעומר

קצה

רבי משולם איז געזעסן און געזאגט תפילת
הדרך אין א סדור'ל, אנטקעגן איהם איז געזעסן
זיין פרוי מלכה און האט געהאלטן איהר דריי
יעהריגן משה'לען. זיינע שיינע געלאקטע
העראלאף האבן זיך ארויסגעשפארט פון אונטער
זיין קאפעלע וועלכע א גומענדל געצויגן פון
ביידע זייטן אונטער דער מארדע, האט דאס
צוגעהאלטן.

משה'לע איז געשטאנען מיט א האלב
אפענעם מיילעכל און האט ארויסגעקוקט פון
פּענסטער מיט זיינע אונטערגעצונדענע אויגעלאף
אויף די בערג מיט די פעלזן וואס לויפן אזוי
געשווינד.

— זינג משה'לע, אָמר רבי עקיבא — האט
זיך מלכה געבעטן ביי איהם, אונטערהויבנדיג
איהם. משה'לע האט אפילו אנגעהויבן
פארטראכטערהייט צו זינגען אבער דא האט ער
פלוצלונג דערזעהן ציגאלאף אויפן בארג, האט ער
זיך פשוט פארלארן פון התפעלות.

אין וואגאן האט אויסגעבראכן א פרייליכער

התלהבות'דיגער געזאנג: "אמר רבי עקיבא
אשריכם ישראל" און עס האט נישט לאנג
געדויערט, האבן זיך א גרופע יונגע לייט
אומגענומען און ארויס אין א טאנץ. רבי משולם
האט געכאפט זיין משה'לען אויף זיין אקסל און
איז אריין צווישן די טענצערס.

אין דעם וואגאן איז אויף געווען רבי ירמיה
מיט זיין פרוי איטע. זיי זיינען אויף געפארן קיין
מירון. עס איז שוין געווען ביי זיי אכט יאהר נאך
די חתונה און זיי האבן נאך נישט געהאט קיין
קינד. נאטירליך האט דאס אויף רבי ירמיה'ען
געווינקט צו א שטענדיגן הארץ קלעמעניש, אפער
ער איז דאך געווען א למדן און איז געלעגן אין
לערנען, און צו דעם איז ער נאטירליך געווען א
ליבליכער פרייליכער מענטש, האט זיך זייער
ווינציג דערקענט אויף איהם אט דער שטענדיגער
הארץ דריקונג. נישט אזוי איז אפער געווען איטע,
דער אומעט איז געווען אויסגעגאסן אויף איהר
גאנצן וועג און זי האט נאך טיף ביי זיך אין
הארצן פאשולדיגט רבי ירמיה'ען אז איהם ארט
דאס גארנישט...

און איצט ווען רבי ירמיה, וואס איז געווען צווישן די טענצערס, האט געכאפט משה'לען פון זיין פאטערס אקסלען אויף זיינע און האט געטאנצט מיט איהם, האט דאס איטען שטארק פארדראסן, אזוי ווייט אז ווען ער האט זיך צוריק געזעצט נעבן איהר, האט זי איהם געזאגט:

— זאל שוין דער רבנו-של-עולם רחמנות האבן אויף מיר און איך זאל זוכה זיין צו זעהן ווי דו טאנצט מיט אונזערס א קינד, איך זאל קלייבן נחת, און נישט מיט א פרעמדע קינד ווי מיר צו דערצערנען...

רבי ירמיה האט זיך איינגעבראכן און ווי מיט א טרערן פארשטיקטע שטימע איהר געזאגט:

— פארוואס זאלסטו זאגן דערצערנען? א קינד וואס מען גייט איהם מאכן פאה'לאך און מען וועט איהם אם ירצה השם שיקן אין חדר, איז דאך אזוי ווי א הייליגער מלאך'ל, א ספר תורה'לע און יעדערער דארף דאך טאקע טאנצן דערמיט. מיר דארפן נאר בעטן אז דער בורא יתברך זאל אונז אויף שיינקען די מתנה און מען דארף האפן אז דער אויבערשטער וועט העלפן.

די גליל-בערג ארום צפת, אין די טונקלקייט
פון דער נאכט, הערן זיך צו פארצויבערט די הארץ
רירנדע און סודות פולע טענער וואס הערט זיך פון
מירון, צופוסנס פון דעם ריזיגן עצמון בארג.
גרויסע הדלקות פלאטערן, עס רייסן זיך די
פלאמען ארויף צו די הויכע הויכקייט, און מיט די
פלאמען הויבן זיך בעגייסטערטע טויזנטער אידן.
ארוימגעארעמט און פארדבקה'ט טאנצן זיי אין
צעהנדליגער רעדלאך און זינגען מיט א
אויסגייענדע ביינקעניש "בר יוחאי".

א גאנץ אנדער שטימונג איז אינווייניג אין די
זאלן ארום די מצבות פון די גייסטליכע תנאים רבן
שמעון בר יוחאי און זיין זוהן רבי אלעזר. געדיכט
און צוזאמענגעפרעסט שטייען הונדערטער אידן
און גיסן אויס זייער ביטער הארץ. טרערן און
שווייס מיט צולאזענע ליכט-טראפנס מאכן נאס די
לופט וועלכע איז פוהל מיט די רייד און טענות
פון אזוי פיהל פארביטערטע שווערע הערצער...

אט ביי די מצבה פון רבי שמעון'ען ליגט
איטע ווי א צוגעשמידטע, זי ליגט שוין דארטן
אזוי שיינע עטליכע שעה פון זינט זי איז געקומען,

זי האט אָפּגעדאוונט מנחה מעריב, אָפּגעזאָגט גאנץ תהלים און אלע תחנונות פון "מענה לשון". עס איז איהר שוין טרוקן אין האלז שרייענדיג, דער טרערן קוואל איז שוין אויף טרוקן, זי וויל אָבער נישט אָפּטרעטן פון די מצבה.

א נייע תחנה האט זיך איהר איצט געפילדעט אין איהרע געדאנקען, און זי האט אנגעהויבן פארמאטערט אין דער שטיל:

— הייליגער באשעפער — האט זי געטענה'ט — דו האסט דאך אראפגעשיקט מיין נשמה אויף דער וועלט מיט א הייליגן צוועק נאכצופאלגן אלעס וואס שטייט אין דיין הייליגע תורה, כדי זיך פֿשר פארדינען א חלק לעולם הבא. אין דיין הייליגע תורה שטייט דאך אז א פרוי איז זוכה צו עולם הבא דורך דעם וואס זי פירט א קינד אין חדר, וואשט איהם נעגל וואסער, מאכט מיט איהם ברכות, בענטשט און לייענט קריאת-שמע מיט איהם, און דאס גלייכן.

— בארעמהארציגער טאטע אין הימל — האט זי זיך אויף דאס ניי צושריגן און א פרישער

שטראם טרערן האט זיך א גאס געטהון פון איהרע
אויגן — גיב מיר א קינד איך זאל זיך קונה זיין
עולם הבא. האב רחמנות אויף מיר אין זכות פון
הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי.

איטע איז שטיל געווארן און ענדליך
איינגעשלאפן.

ווען זי האט זיך אויפגעכאפט האט מען זיך
שוין געגרייט צום דאוונען, פון א לאנגן
פארפלאנטערטן חלום האט זי נאר געדיינקט, אז א
מלאך אין א צורה פון א שיינעם אידישן בא'חן'טן
אינגאלע מיט צולאזטע לאנגע געלאקטע
העראלאך, האט מיט זיינע שניי ווייסע פליגאלאך
ארוםגעשוועבט איבער איהר און האט געהאלטן
אין האנד א קליינע ספר תורה'לע...

*

דער ברייטער הויף אין מירון האט אנגעהויבן
צוריק געדיכטער ווערן. די מוזיקאנטן, נאך א
קורצע רוה פון א צוויי-דריי שעה, האבן שוין
וידער אנגעהויבן רייניגן און אויפשטעלן זייערע
אינסטרומענטן. פאטער'ס, אנדערע נאך אנגעהוין

אין טלית ותפלין, טראגן ארום זייערע אינגאלאך, האלטן א שערל אין האנד און זיינען מכבד יעדערן אייניגע האר אפצושערן און אריינלייגן די אפגעשארענע האר אין קוישיק. די האר ווערט אפגעוואויגן אנטקעגן געלד און ווערט צוטיילט אויף צדקה. מען טיילט דעם קהל זיסע געבעקסן און ביסלאך בראנפן, עס הערט זיך ווארעמ הארציגע און פריינדליכע וואונטשן, ווי, לחיים, איהר זאלט געניסן פיהל נחת, און א אידישן נחת...

מען נעמט זיך ווידער אויף האנד ביי האנד, אקסל ביי אקסל, און ווידער הערט זיך די זיסע נשמה-צוגאסענע מעלאדיע פון בר-יוחאי, אדער אמר רבי עקיבא, מיט די באגלייטונג פון די קלינגעדיגע טענער פון די קלארינעטן וואס ציטערט אויף די סטרונעס פון הארצן. צענדליגער חאלאקע-אינגאלאך, ביי וועלכע די פאה'לאך איז שוין א ביסל אנדערקענט, זיצן אויף די אקסלען פון די טענצערס, אנדערע וויינען און אנדערע זיינען סתם צוטומלט, נאר געציילטע זיינען מוטיג און פריילאך, און אונזער משה'לע איז געווען איינער פון זיי.

מִשֶּׁה'לֶע איז געזעסן אויף זיין פֿאטערס
אַקסלען, זיינע שווארצע אויגעלאך האבן
געפֿינקלט און מיט זיינע הענטעלאך וואס איז
געווען אין זיין פֿאטערס הענד, האט ער זיך
געריסן צו פֿאטשן.

און אַט איז אַרויס פון מערה רבי ירמיה און
זיין פֿרוי איטע, רבי ירמיה האט זיך תיכף
אַריינגעריסן אין ראד אַריין טאַנצן. רבי משה'לם
איז צוגעגאַנגען צו איהם און האט איהם מִכְבֵּד
געווען אפֿצושערן אביסל האר. זיי זיינען בייידע
ארויס פון ראד, אַוועק אין אַ זייט. מלכה און איטע
זיינען אויף צוגעקומען. מִשֶּׁה'לֶע האט זיך געריסן
צו גיין צוריק אין ראד אַריין טאַנצן.

רבי ירמיה האט געהאלטן מִשֶּׁה'לֶעס האַנד אין
זיין רעכטע און מיט די לינקע האט ער איהם
ליבליך געקניפֿן אין בעקאלע און איהם געזאגט:
"לחיים מִשֶּׁה'לֶע, דו זאלסט זיין אַ ערליכער איד
און קענען גוט לערנען".

— יא יא! — האט מִשֶּׁה'לֶע געענטפֿערט
אומגעדולדיג קוקנדיג און רייסנדיג זיך צו די
רעדלאך טענצערס.

— ווינטש זיי, מ'שה'לע — האט מ'לכּה זיך
געבעטן — דער אויבערשטער זאל זיי אין גיכּן
אויפריכטן מיט ערליכּע געזונטע קינדער תלמידי
חכמים.

— יא יא ! — האט מ'שה'לע ווייטער
געענטפערט און זיך גענומען שטארקער
אנזעקרייסן פון דארט.

רבי ירמיה האט אנגענומען מ'שה'לען ביי
זיינע הענד, אויפגעהויבן איהם צו זיך און איהם
געפרעגט:

— וואס יא יא ? זאג ארויס מיט דיין הייליג
מיילעכל !

— וואס זאל איך זאגן ? — האט מ'שה'לע
געפרעגט מיט קינדערשע ערנסטקייט.

רבי ירמיה האט ארויפגעזעצט דעם קינד אויף
זיין אקסל צוגעהאלטן דעם קינדס הענטעלאך
אויף זיין קאפ, און רבי משולם האט געזאגט מיט
מ'שה'לען ווארט ביי ווארט:

— דער אויבערשטער זאל אייך אין גיכּן

שיינקען זרע של קימא לעבודתו ויראתו אין זכות
פון רבי שמעון בר יוחאי.

— אמן! — האבן אלע געענטפערט. איטע
האט זיך דערמאנט אין איהר חלום און א שטראל
פון האפענונג האט ליכטיג געמאכט איהר געזיכט.

— — — — — אין פיהר יאהר
ארום האט רבי ירמיה געטאנצט אין מירון מיט
זיינס א אינגאלע און איטע האט געקוואלן פון
פיהל נחת...

חאלאקען אין מירון

אין דער טאג ל"ג בעומר דארף מען בכלל נישט קלאגן
אויפן חורבן. מען זאל נישט געשטראפט ווערן. נאר עס איז
א מצוה זיך צו פרייען אין די שמחה פון רבי שמעון בר
יוחאי. אויב מען וואוינט אין ארץ ישראל, זאל מען גיין און
זיך פרייען אויף זיין קבר, און דארטן זאל ער זיך שטארק
פרייען. און געוויס אויב עס איז דעם ערשטן מאל וואס ער
דארף אפשערן זיין קינד און איהם איבערלאזן די פיאות
וואס דאס איז א מצוה.

(משנת חסידים)

געטאנצט צוזאמען מיט אלעמען

איינער אליין, עלנד און צופראכן, איז רבי גדליה מ. געקומען אין די הייליגע לאנד, נאך דעם וואס ער האט זיך מיט גרויסע נסים געראטעוועט פון די אומווירדיגע הענד, פון די דייטשע מערדער אין די צווייטע וועלט מלחמה.

א צייט שפעטער, אין יאהר תש"ח, ווען אין ארץ ישראל האט געבושעוועט די שרעקליכע מלחמה מיט די אראבער, איז רבי גדליה — אזוי ווי נאך פיהל אנדערע אידישע פליטים — גענומען געווארן אויף צו דינען אין דער מיליטער.

שווער און גרויזאם איז דאס שלאכט געגאנגען, דער פיינט האט זיין פליטיגע האנד געווענדעט מיט מערדערישע רציחה אנטקעגן די אידישע זעלנער, און פיל פון זיי זיינען שווער פארוואנדעט געווארן אדער גאר דאס לעבן פארלארן רח"ל.

דער אידישער זעלנער רבי גדליה, וועלכער
האט שוין אין "אונגארן" דעם ביטערן בעכער
פארזוכט, אויף וועמען די שרעקליכע צרות פון
דער קריג האט נאך א טיפן איינדרוק געלאזן, איז
איהם אויף ערשט באשערט געווען דאס אומגליק,
זיין מעסטל צרות צו פארפיהלן. ער איז אין דער
מלחמה שווער פארוואונדעט געווארן אויף א פוס,
צוליב וועלכע ער איז באלד אפגעפירט געווארן
אין "שערי צדק" שפיטאל.

שווערע טעג זיינען איבער דעם געפלאגטן
רבי גדליה אריבער, שרעקליכע ווייטאגן האבן זיין
רוה בארויבט, און נישט געהאט האט ער פון
וועמען זיך צו טרייסטן. עלנד ווי א שטיין האט ער
געלעבט, אן קיין פרוי און קינדער, אן קיין פאטער
און מוטער, אן קיין פריינד און פאמיליע. נישט
געווען ווער עס זאל איהם אין שפיטאל באזוכן,
צוקוקן זיינע ווייטאגן, אויסהערן זיין צער, און
מיט טרייסט ווערטער עפעס לינדערן זיינע
שמערצן. איינזאם אליין איז ער אין שפיטאל
געלעגן, געקארטשעט זיך פון יסורים, און
איינגעזאפט אין זיך זעלבסט די פלייצנדע טרערן.

טאג טעגליך האט מען אין שפיטאל מיט זיין
פארוואונדעטן פוס זיך באשעפטיגט, און נאך
לאנגע בעטראכטונגען מיט אונטערזוכונגען וואס
מען האט איהם געמאכט, האט מען באשלאסן אז
מען מוז אין פוס דורכפיהרן א רייע פון
אפעראציעס, און מעגליך אז דער גאנצער פוס
דארף אראפגעשניטן ווערן...

שווער צו שילדערן וואס דאס דאזיגע
באשטעטיגונג האט אויף רבי גדליה געווירקט און
וויפל שלאפלאזע נעכט ער האט פארבראכט אין
וועלכע ער האט באנעצט דאס בעט פון הייסע
טרערן.

*

דאס איז געווען אין די ספירה טעג, נאנט צו
דעם דריי און דרייסיגסטן טאג אין עומר. רבי
גדליה איז — ווי זיין שטייגער איז געווען די
לעצטע צייטן — געלעגן אויף דאס קראנקע
בעטל פון שפיטאל. די אדערן פון דעם פוס זיינען
געווען שטערבליך, גענצליך פארקראמפט, די
ביינער צובראכן, און דאס בלוט אין פוס איז

געשטאנען אומבאוועגליך, אויפגעהערט צו גיסן
מיטן שטראם. אין קורצן: זיין פוס איז איהם
געווען בלויז צו א שווערע משא וועלכן ער האט
בעדארפט טראגן מיט א שטעקן, און האט איהם
פארשאפט שרעקליכע ווייטאגן.

פון קארידאר נעבן זיין צימער, האט זיך
דערהערט עפעס א שטילער טומל, א
לעבהאפט־יגער שמועס איז פארגעקומען צווישן
עטליכע רעליגיעזע יונגעלייט. רבי גדליה ליגנדיג
צובראכן אויפן בעטל האט באוויזן צו אויפכאפן
עטליכע ווערטער פון דעם שמועס, ער האט
דערהערט ווי זיי שמועסן צווישן זיך אז עס איז
פארהאן עפעס א סגולה... דורך וועלכע מען
ווערט געהיילט...

דער קראנקער האט צוגערופן די יונגעלייט,
און געבעטן זיי זאלן איהם איבערזאגן די
פריערדיגע רייד. זיי האבן דאס גערן געטהון, און
דערציילט אז עס איז א סגולה צו פאהרן אין ל"ג
בעומר צו דעם תנא "רבי שמעון בר יוחאי"
וועלכער ליגט אין מירון, ווייל אין דעם טאג איז
זיין יום הילולא, און דורך דעם קען מען געהאלפן

ל"ג בעומר

רט

ווערן פון אלע צרות און קריינק...

אזוי ווי א דארשטיגער צו וואסער, האט זיך
רבי גדליה אין די ווערטער אנגעכאפט:

— מירון... מירון... איך וויל פארן קיין
מירון! — האט ער מיט איין אטעם אויסגערופן,
אפשר פון דארט וועט מיין הילף ערשיינען...

אין ל"ג בעומר, האט רבי גדליה מיט גרויס
שוועריגקייט זיך ארויסגעכאפט פון שפיטאל, און
נאך פיהל באמיהונגען האט ער באוויזן צו
ארויפגיין אויף א מאשין וועלכער פארט קיין
"מירון" צום ציון פון הייליגן רשב"י.

אנקומענדיג קיין מירון, האט זיך רבי גדליה
קוים געשלעפט מיטן שטעקן ביז ער איז
צוגעקומען צו עפעס א ווינקל. דער שלעפן אזוי
פיהל דעם קראנקן פוס, האט איהם פיהל ווייטאג
פערשאפט, און מיט די לעצטע קרעפטן האט ער
זיך אוועקגעזעצט אויף דער ערד נעבן א פריילאכן
ראד מענטשן וועלכע האבן געטאנצט און
געשמאק געזונגען די ניגונים פון ל"ג בעומר.

זיצט זיך אזוי רבי גדליה, זיצט מיט טרערן
אין די אויגן נעבן פריילאכע מענטשן, מיט
ליכטיגע געזיכטער, וועלכע שיינען פון פרייד און
צופרידנהייט. ער זיצט פארטראכט אין זיין
ביטערע לאגע און בעט ביי השם יתברך ער זאל
איהם העלפן אין זכות פון גרויסן תנא.

פלוצלונג דערנענטערט זיך צו איהם א
מענטש, און פרעגט איהם ליבליך:

— פארוואס זיצטו אזוי פארטרויערט אויף
דער ערד?

רבי גדליה האט אויסגעבראכן אין א
שרעקליכן געוויין וועלכע האט ארויסגעבריינגט
זיינע פריערדיגע שטיקנדע טרערן.

— ווי אזוי דען קען איך אנדערש זיין? —
האט ער פארביטערט אויסגעשריגן — יא! אלע
זיינען פריילאך און לוסטיג, זינגען מיט צופרידענע
הערצער, אבער איך... בין אזוי טרויעריג, זיך אויף
דער ערד אן קיין מאכט, מיין פוס איז שרעקליך
פארוואונדעט און צונויטאגט, די דאקטוירים
וויילן דאס אראפשיידן, די אדערן ארבעטן נישט...

ל"ג בעומר

ריא

אוי, רבוננו של עולם, דערבארעם זיף! — האט
רבי גדליה ארויסגערעדט און מער נישט געקענט
פארזעצן, ווייל ער איז זיך פערגאנגען אין א
קוואל פון טרערן...

— קום, הויב זיך אויף! — האט ווידער דער
מענטש ריהיג געזאגט צום קראנקן — קום טאנץ
אין ראד!

— איך קען נישט! — האט רבי גדליה
ביטער געשריגן — דער פוס הויבט זיך נישט...

— קום, פרוביר! — האט דער מענטש נישט
נאכגעלאזן — און אזוי רעדנדיג האט ער גענומען
ציהען רבי גדליה'ן ביי דער האנד ביז ער האט
איהם אויפגעהויבן פון דער ערד.

— קום אריין אין ראד, קום טאנצן!!! —
האט דער מענטש גענומען רבי גדליה'ן און
געשלעפט איהם אין פארפלאכטענעם מענטשן-
ראד וועלכע האבן פריילאך און הארציג
געטאנצט... און אין די זעלבע מינוט, אזוי ווי דער
מענטש האט רבי גדליה'ן צום ראד צוגעצויגן,
האט דער קראנקער פלוצלונג דערשפירט ווי

עפֿעס פֿאנגט אָן צו אַרבעטן אין זיין קראַנקן
באוועגלאָזן פֿוס. פֿון מינוט צו מינוט האט ער
געפֿיהלט ווי די אַדערן צוציהען זיך, די ביינער
באהעפֿטן זיך, בלוט נעמט שטראַמען אין די
טויטע אַדערן, און פֿון סעקונדע צו סעקונדע
ווערט די פֿוס לייכטער, נישט מער דער זעלבער
משא צום טראַגן, ביז דאן ווען ער איז אין ראד
אריין, האבן די ווייטאגן גענצליך פֿארשוואונדן,
און ער האט מיט זיינע פֿיס — אָן קיינע
שטעקענעס — געטאנצט כאַחד האַדס ווען
פֿריילאכע איבערראשענדע שטימעס טראַגן זיך
פֿון איהם אַרויס: בר יוחאי נמשחת אַשריך...

מיט טרערן פֿון פֿרייד האט רבי גדליה די
מעשה דערציילט, ווען איבערראשונגס געפֿילן
נעמען איהם אַרום דערמאנענדיג זיך די דאזיגע
וואונדערליכע מאמענטן. א געזעמל מיט מענטשן
האט עס דאן געשאפט, וועלכע האבן ערנסט
אויסגעהערט דעם פֿאקט פֿון זיין אייגן מויל. פֿול
מיט בעגייסטערונג, ליגנדיג אין א טייף שווייס,
האט רבי גדליה פֿארענדיגט:

— וואס זאל איך אייך זאגן, טייערע אידן?

געוויס איז דער מענטש נישט געווען אנדערש ווי
דער תנא רבי שמעון בר יוחאי אליין!

אויף צוריק וועגס איז ער געפארן ווי אלע
אנדערע געוויינליכע מענטשן. ער האט אויף זיך
אליין געקוקט, און זיך גארנישט געקענט גלויבן
צו דעם פאקט. עס איז קיין נאך נישט דערקענט
געווארן אויף איהם פון די פריערדיגע קרייזן!

— צוריק-קומענדיג א גענצליך געזונטער אין
ירושלים, פריילאך און צופרידן מיט א ליכטיגן
געזיכט, — דערציילט ווייטער רבי גדליה —
האב איך געווענדעט מינע טריט (ב"ה מיט
געזונטע פיס...) נאך דעם "שערי צדק" שפיטאל.
דארט האב איך געהערט אז ווי נאר עס איז
פאוואוסט געווארן דאס איך בין פון זיי אנטלאפן,
זיינען זיי געווארן זייער באזארגט און מיר
גענומען אפזוכן, אבער איך בין שוין דאן נישט
געווען... אזוי ווי עס וואלט געווען תחית המתים,
זיינען זיך צוזאמענגעלאפן אלע דאקטוירים און
מיט וואונדער אויף מיר געבליקט אויב זיי האבן
גארנישט קיין טעות... זיי האבן געזוכט אין די
רענטגען פאטאגראפיעס, בעטראכט מיין פוס, און

זיך גארנישט געקענט אפּוואונדערן פון דעם
גרויסן הימלישן נס וואס עס האט מיט מיר
פאסירט.

— און אז דער באשעפער האט מיר
געהאלפן — זעצט פאר פייערליך רבי גדליה —
האט ער מיר געשיינקט נאך גוטס ווי זיין הייליג
וויילן. באלד דערנאך האב איך באקומען א גוטן
פאסיגן שידוך, און הקדוש ברוך הוא האט מיר
געבענטשט מיט טייערע אידישע קינדער, גליק און
הצלחה האט מיר אויפגעשיינט אין מיין ביז-אָהער
טונקאלען לעבן...

שִׁמְחַת תּוֹרָה פּוֹן זוהר

דער רבי רבי ברוך'ל פון מעזשיבוזש זצ"ל פלעגט זיך
פיהרן יעדעס יאהר אין ל"ג בעומר, צו מאכן א סיום פון
הייליגן "זוהר", און בשעת דעם סיום האט ער גענומען דעם
ספר-הזוהר אין דער האנט און געטאנצט מיט איהם עטליכע
שעות נאכאנאנד מיט א געוואלדיגע התלהבות און דבקות,
אין דער בחינה פון "שִׁמְחַת תּוֹרָה".

א באגעגעניש ביי דער מערה

עס איז שוין א מעשה פון יאהרן צוריק. עס
האבן אנגעהויבן צו קומען אין ארץ ישראל
קינדער געראטעוועטע פון נאצישן גיהנום. זיי
זיינען ארויס פון פיזישן געפאר אבער ליידער
אריין אין א גייסטיגן אונטערגאנג ביי די לינקע
קיבוצים וועלכע האבן געפאנגען ברוטאל די
ארימע צובראכענע יתומים לאך און זיי
פארשקלאפט צו זייער סוציאליסטישע עבודה-
זרה, אויסרייסנדיג פון זיי יעדן אידישן אדער. און
דא רעדט זיך וועגן קינדער וואס האבן געשטאמט
פון שיינע יחוס'דיגע היימען, פון רבנישן און
רבישן אפשטאם. יעדעס קינד בעזונדער האט
געזאלט דינען אלס אנדיינק-ליכטל צו גרויסע
פארצווייגטע חשוכע פאמיליעס וועלכע האבן
געטראגן שטאלץ זייער אפשטאם און זיינען
אומגעקומען אין די גרויסע קאטאסטראפע. די

אַכזרישע ערציהער פון די "סוכנות" האבן
פארלאשן די ליכטלאך און זיי איינגעזונקען, אין
זייער סאמע צובראכענע יוגנד, אין אפגרונד פון
פרעמדקייט.

אין יענע צייט איז אפילו פארגעקומען א
גרויסער קאמפף אויף יעדן קינד, אבער די סטרא
אחרא האט געזיגט און בלויז איינצעלע זאנגען
האבן געהאט די זכיה צוריק איינגעזייט צו ווערן
אין די אידישע פעלדער.

אט די יעניגע וואס די הויכקייט פון מאראל
און מענטשהייט רינט פון זייערע מיילער אין יעדן
געלעגנהייט — ווי ברוטאל זיינען זיי זיך
באגאנגען מיט די ארימע קינדערלאך וואס די
מורא'דיקייט פון יענעם גיהנום האט נאך
ארויסגעשטארצט פון זייערע אויגן, און אט די
קינדער האבן די לינקע קיבוצניקעס, די אזוי-
גערופענע טרעגער פון גערעכטיגקייט-פאן, אזוי
צוטראטן זייערע הייליגסטע געפיהלן און זיי
ערצויגן צו א הפקר-לעבן. עס כאפט אן א שוידער
ווען מען דערמאנט זיך יענע טראגישע תקופה.

צווישן די איבריגע האט זיך דאן געפונען א
אינגל פון ארום צוועלף יאהר מיטן נאמען
"בעריש שפינוואל", א קינד פון א חסידיש-נגידיש
שטוב פון גאליציע. באקאנטע האבן איהם
דערקענט און געטהון אלע אנשטריינגונגען איהם
ארויסצושלעפן פון די לינקע נעגל. עס האט
ליידער נישט געלונגען און ער איז, ווי די אנדערע,
פארפאלן געווארן אין גרויסן וואלד פון אידישן
אונטערגאנג.

אין די ערשטע טעג פון זיין אריינגענומען
ווערן אין קיבוץ, האט איהם דער ערציהער
פארגעלייגט ער זאל זיך "העברעאזירן" זיין
גאליצישן-חסידישן נאמען "בעריש שפינוואל"
אויף "דוב צמרי". דער אינגל וואס די
קאטאסטראפע האט איהם רייף געמאכט און
פארשטאנדיג, האט געענטפערט:

— מיין טאטע איז געשטארבן אין סיביר, און
זיינע לעצטע ווערטער זיינען געווען צו מיר:
"בעריש'ל טייערער, זאלסט מיר געדיינקען" —
ווייל איך ווייטער טראגן דעם נאמען וואס מיינע
עלטערן די קדושים האבן מיר געגעבן און היטן

אויפן אנדיינק פון די פאמיליע וואס קיינער
אויסער איה איז נישט געבליבן פון זיי...

אין קיבוץ האט מען געלאזט בעריש'לען זיך
האלטן מיט זיין נאמען, אבער עס האט זיי
געלונגען אויסצוליידיגן דעם נאמען פון יעדן
אידישן אינהאלט, צום טיפן באדויערונג פון די
באקאנטע, וואס האבן געזעהן ווי די לעצטע
רינגאלאך פון די שיינע פאמיליע-קייט
"שפינוואל" איז אויך פארלארן געווארן —

*

אין די שטילקייט פון ל"ג בעומר-נאכט קוקט
עס אויס ווי די הויכע גליל-בערג וואס ארום דעם
קבר פון הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי, זיינען
איינגעהילט אין זייער סודות'פיהלן שלייער וואס
היט אויפן סוד פון יאהר-יעהרליכן אויפֿוואכונג
וואס דא קומט פאר יעדן ל"ג בעומר אין דארף
מירון אין די הילולא דרשב"י. טויזנטער
ירושלימער אידן און פון אנדערע שטעט
שטראמען דא און פיהלן אן די מערות, די שוהלן

און די חצרים. דא הערט זיך הייזעריגע-
אויסשרייענדיגע געזאנגען "ואמרתם כה לחי —
אדוננו בר יוחאי", וואס הילכט אפ אין די שווארץ
איינגעוויקלטע בערג וואס ענטפערן מיט זייער
ווידער-קול. אינווייניג שטופט מען זיך נעבן די
קברים פון רשב"י און זיין זוהן רבי אלעזר, וואו
מען גיסט אויס די הארץ מיט קאפיטלאך תהילים
און פארשידענע תפלות, יעדער לויט זיין לאגע
און באגריף. דא שפרייט מען אויס די פעקלאך
צרות און מען בעט ביי השם יתברך ער זאל שוין
רחמנות האבן און העלפן אין זכות פון די הייליגע
תנאים.

אין דרויסן ווידער איז שוין א גאנץ אנדער
אטמאספער. דא קומען זיך צוזאמען די ישובים
און קיבוצים, וואס די מערהייט פון זיי האבן
אפילו נישט קיין אהנונג וואס באדייטעט דער טאג
ל"ג בעומר און די הילולא דרשב"י. זיי קומען דא
א "שפאציר" מאכן און פאטראכטן די
"היסטארישע" ערטער. נישט איינמאל קומען פאר
רייבונגען צווישן די רעליגיעזע און אונרעליגיעזע
וואס ווילן זיך דוקא אריינשטופן אינווייניג טראץ
זייער אונבאשיידנהייט. אבער אין אלגעמיין ווערט

געהיט אויף די גרעניצן: אינווייניג צו תפלה,
זינגעריי און טאנצעריי און באזונדער די
"חאלאקעס" ווען מען מאכט פיאות פאר די דריי-
יעהריגע אינגאלאך און דער עולם ווינטשט אן די
עלטערן זיי זאלן דערלעבן א אידישן נחת פון די
קינדערלאך און די פיאות זאלן זיי טראגן דעם
גאנצן לעבן. ווידער אינדרויסן זיינען צושפרייט
אויף די בערג די קיבוצניקעס אויף ליידיג-גייעריי
און זויעריי...

פון מאל צו מאל הערט זיך אין דעם גרויסן
טומל וואס פון ביידע זייטן, ווי מען רופט אויס א
נאמען פון א קינד וואס איז פארבלאנדזשעט
געווארן צווישן די מאסן און ער זוכט וויינענדיג
די עלטערן און זיי זוכן איהם. און דא הערט זיך
ווידער א שטארקע שטימע: ווער האט געזעהן א
קינד וואס ווערט געזוכט דורך די פאמיליע
"שפינוואל" — — —

און דא רייסט זיך ארויס א איד מיט א בארד
און פיאות און א לאנגע חסידישע בעקישע, פון
חצר ביים ציון הרשב"י, און נעמט זיך שטופן אין
דרויסן.

ל"ג בעומר

רכא

— וואס לויפט איהר אזוי? וועמען זוכט
איהר? — פרעגן איהם פאקאנטע — איהר זענט
דאך געקומען אליין!

— איך זוף נישט קיינעם — האט ער געגעבן
זיין אנטווארט — אבער איך הער א נאמען וואס
מאכט מיר נייגעריג...

*

א טעות האט געמאכט בעריש שפינוואל מיט
פינף און צוואנציג יאהר צוריק, ווען ער האט
געזאגט אז זיין גאנצע פאמיליע איז אומגעקומען.
געבליבן איז אויף שמעון-יאסל שפינוואל, דער
עלטערער ברודער וועלכער האט זיך
ארויסגערעטעוועט פון פייער אויף וואונדערליכע
השגחה-פרטית'דיגע וועגן. געפארן איז ער קיין
דרום אמעריקע וואו ער האט אויפגעשטעלט א
שטוב, און דא לעצטנס איז ער געקומען קיין ארץ
ישׂראל און זיך באזעצט. אויף שמעון-יאסל האט
געלעבט מיטן טעות אז ער איז דער איינציגער
פארבליבן פון דער משפחה "שפינוואל".
דעריבער ווען ער האט געהערט אויסרופן אזא

פֿאַמיליע־נאַמען — האט עס איהם געגעבן א
טרייסל אין הארץ, און ער איז ארויסגעלאפן זעהן
ווער עס רופט זיך אָן...

עס איז נישט צו שילדערן די סצענע וואס דא
האט זיך אפגעשפילט ווען די צוויי ברידער האבן
זיך געטראפן אונגערעכט. שמעון־יאסל איז אפילו
געווען צובראכן צוקוקנדיג ווי "בערש'ל" דער
מוזשיניק אין ליבלנג פון טאטן, גייט אין בלויזן
קאפ האלטנדיג זיין קליין בלויז־קעפיגן אינגל
וואס איז איהם אפגעגעבן געווארן. אבער גענוג
קלוג איז געווען שמעון־יאסל נישט צו רעדן
מאמענטאל דערפון, לאזנדיג בעריש לען איינזאפן
פריער אין זיך די ברויזנדע ברידערליכקייט־
געפיהלן.

ביידע האבן זיך ארויסגעריסן פון די מאסן
און זיך אוועקגעזעצט אויף א דערבייאגן שטיין,
ווען בעריש כאפט און לייגט ארויף א טיכאלע
אויף זיין קאפ...

זיי האבן נישט באמערקט ווי די שעות
פליהען און די זון רוקט זיך. זיי זיינען געזעסן

ל"ג בעומר

רכג

שעות און גערעדט און דערציילט מיטן העכסטן
גערירטקייט וואס אויף זיי איז אריבער און ווי זיי
האבן זיך ארויסגעדרייט פון נאצישן גיהנום. ווען
בעריש האט באמערקט ווי דער ברודער באטראכט
אזוי אונאנגענעם זיין קאפ-טיכאלע, האט ער זיך
אנגערופן:

— מיין נישט אז איך בין אינגאנצן אנטלאפן
פון טאטנס לעבנס וועג. איך בין א
"טראדיציאנאלער" און היט גאנץ שטריינג אויף
די אידישע "הויפט פרינציפן". אין קיבוץ האט
מען מיר טאקע אראפגעפירט פון וועג אבער נאך
מיין חתונה מיט א שטאטישע מיידל פון א
רעליגיעזע שטוב, בין איך אנדערש געווארן.

שמעון-יאסל מאכט זיך נישט הערנדיג און
לאזט פלייצן דאס קוועלע פון די
איבערלעבענישן-ערציילונגען. ווען בעריש כאפט
א בליק אויפן זיגער האט ער זיך געכאפט אז ער
האט שוין פארשפעטיגט און אנגעוואוירן זיין ארט
אין דעם אויטאבוס וואס איז געפארן מיט א
באשטימטע גרופע. האט איהם דער ברודער
געזאגט:

— עס מאכט נישט אויס, איך האב א מאשין
און איך וועל דיר צופיהרן וואו דו וואוינסט. מיר
וואוינען דאך נישט ווייט איינער פון אנדערן.

אין די נאכט-שעות, מאכן די צוויי יעצט-
געפונענע ברידער שפינוואל זייער נסיעה פון
מירון ביז קיין רמת-גן. נעבן זיין שטוב איז בעריש
אראפ מיט זיין אינגל און שמעון יאסל האט זיך
געקערט צום זייט פון בני-ברק. ביים שייידן זיך
האט שמעון-יאסל איהם געזאגט:

— איך האף צום אויבערשטן אז מיר וועלן
ווייטער שפינען די וואל פון די טראדיציע פון
אונזער שיינע פאמיליע...

בעריש האט געטהון א הערצליכן שמיכל און
איז אריין אין שטוב ביי זיך.

זיי האבן זיך צושיידט יעדער צו זיין שטוב.
אבער בעריש איז שוין די נאכט נישט געשלאפן.
ער איז געווען אויסער זיך פון געריהרטייט און
ליבשאפט-געפיהלן צו זיין עלטערן ברודער וואס
זיין איידלקייט און קלוגשאפט ליגט איהם אויפן
פנים. אויף מארגן איז בעריש געקומען צו זיין

ל"ג בעומר

רכה

ברודער אין בני ברק מיטנעמענדיג מיט זיך זיין
פרוי און קינדער, אלע צוגעדעקטע און באשיידן.
א טיף-פריינדליכער געשפרעך האט זיך צווישן
אלעמען ענטוויקלט. ביים ענדע האט בעריש
ערקלערט אין זיין נאמען און אין נאמען פון זיין
פרוי אז ער נעמט דעם ברודער און שוואגער פאר
א רבין, א וועג-ווייזער צו לערנען זיי דעם אידישן
וועג — — —

*

בעריש, ווען ער פלעגט דערציילן די
פאסירונג, האט צוגעלייגט:

— איך האב פארלוירן אין מירון מיין קינד,
געפונען האב איך דארטן דריי: מיין קינד, מיין
ברודער און זיך זעלבסט...

און דאס א דאנק וואס איך האב געהיט אויפן
נאמען פון פאמיליע פון מיינע הייליגע עלטערן
זכרונם לברכה, און אין זכות פון דעם הייליגן תנא
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א.

די
שיינקייט פון יום טוב

רכו

א תהילים פון מירון

מר. בעקער איז געזעסן אין פראנט פון צימער
פון זיין הויז אין דעטרויט, אנגעשפארט טיף אין
זיין פאטעל. זיינע פיס זיינען האלב נאכגעהאנגען
אויף דער לופט, און האבן זיך נערוויש געשאקלט.
זיין וויסלאכע האלב אויסגעקראכענע קאפ, איז
געווען פארווארפן עטוואס זייטיג אויפן
אנשפארער פון פאטעל, און די אויגן זיינען געווען
פארמאכט.

איידא, די פרוי זיינע, איז אריין אין צימער
מיט א גלאז טיי אין האנד. זי איז געבליבן א
וויילע שטיין ביים טהיר, און האט, מיט א
פארוואלקענדן בליק, באטראכט איהר מאן.
ענדליך איז זי צוגעגאנגען נענטער און
אָוועקגעשטעלט די גלאז טיי אויף דעם נידריגן
טישל נעבן פאטעל.

ל"ג בעומר

רכז

— זשאוו! — האט זי מיט א געבראכן
שטימע זיך געווענדעט צו איהר מאן — וואס איז
געשעהן? פארוואס ביסטו אזוי פארזארגט? זאג
מיר דעם אמת!

ער האט זיך א טשוּכע געטהון און זיך
אוועקגעזעצט גלייך.

— איך ווייס? — האט ער א זאג געטהון,
אויסגלייכנדיג די ביינער — איך האב זיך אביסל
צווערטלט מיט אונזער בעסיין.

— בעסי איז דא הי??! — האט זי ענטציקט
אויסגערופן — אוואו איז זי?

— זי שלעפט זיך ארום ערגעץ וואו מיט
איהר גוי! — האט ער געזאגט און טיף
אפגעזיפצט.

— שוין, נא דיר מיט א גוי — האט זי
געזאגט איראניש — ביי דיר זיינען דאף אלע
גוים.

— דו ביזט דאס דער גרויסער צדיק??! —

די
שוינקייט פון יום טוב

רבח

האט זי פארגעזעצט מיט פארוואוּרף — וואו
שטעקט דיין אידישקייט? אפשר וואס דו האלטסט
אפן דיין געשעפט אום שבת?

מר. בעקער האט זיך שנעל אויפגעשטעלט ווי
א אפגעברייטער און האט מיט א היסטעריש קול
אויסגעשריגן:

— יענטע! דיין פאשקע גייט חתונה האבן
מיט א קריסט!

ער האט זיך האסטִיג צוריק אַוועק געזעצט
און מאמענטאל זיך ווידער א הויב געטהון און
געשריגן:

— יא! יענטע פון שנידעווע, יענטע רבי
שמעלקעס טאכטער, דיין איינציגע טאכטערל גייט
ווערן א קריסטן.

איידא האט זיך אַוועקגעזעצט אויף דעם
צווייטן פאטעל. דאן האט זי קאלטבלויטיג א זאג
געטהון:

— אז מען האט חתונה מיט א קריסט ווערט

ל"ג בעומר

רבט

מען נאך נישט קיין קריסטן.

— וואס? עס פֿעלט נאך די ביסל שמייליגע
וואסער פון גלח?! — האט ער געזאגט און זיך
צוריק אוועקגעזעצט.

— אפער וואו איז זי? וואו האסטו איהר
געזעהן? — האט זי געפרעגט.

— זי איז געקומען פון קעמברידזש גלייך צו
מיר אין געשעפט. — האט ער געענטפערט —
דערציילט מיר א מעשה פון איהרן א פריינד ד"ר
טשארלס, א דוצענט אין אוניווערזיטעט וואו זי
לערנט, מיט זיבעציג גליקן. אלזא, דערציילט זי
מיר, אז זי וועט קומען מיט איהם צוזאמען אויף א
וויזיט. איך, פארשטייענדיג מיט וואס דאס
שמעקט, פרעג איך איהר, קענסטו זיין פאמיליע?
הויבט זי אן צו מעקען ע... מע... פארליר איך מיין
געדולד און פרעג איהר, זאג מיר אין קורצן, ער
איז א איד צו א גוי? ענטפערט זי מיר, ער איז
אפער א גרויסע וויכטיגע פערזענליכקייט... האב
איך איהר געזאגט פראסט פשוט, אז אויב זי וועט
קומען מיט איהם צוזאמען ביי מיר אין הויז, וועל

איך זיי ביידן ארויסווארפן.

איִדא האט זיך אַ שטעל געטהון אַ
אונטערגעצונדענע און מיט אויפֿרעגונג געשריגן:

— דו ביזט נישט דער איינציגער בעל הבית
אין שטוב.

— יענטע! איך פארשטיי דיר נישט! —
האט ער אַ זאג געטהון.

— אַ יענטע איז געווען דיין מאמע! — האט
זי זיך צושריגן — נא דיר אַ נייע צרה, ער האט
מיר שוין אנגעהויבן צו רופן יענטע.

— איִדא! — האט ער אנגעהויבן עטוואס
ווייכער — אזוי ווייט ביזטו שוין פארקראכן, אז
דאס האט אויף דיר קיין ברעקל איינדרוק נישט
געמאכט! ...!

— איך ווייס דאס שוין זייט אייניגע מאנאטן
— האט זי געענטפערט — בעסי האט מיר
געשריבן וועגן דעם פיהל בריוו, נאר זי האט נישט
דערמאנט אז ער איז א קריסט.

ל"ג בעומר

רלא

— איך גלויב דיר נישט אז זי האט דיר דאס
נישט געשריבן — האט ער פארדרוסיג געזאגט.

— עפעס א קלייניגקייט ביי איהם — האט
זי פארגעזעצט ווי זי וואלט נישט געהערט זיין
באמערקונג — א דוצענט פון אזא גרויסן
אוניווערזיטעט פאר א מאן!... וואס? — האט זי
זיך צופייערט — אזא גליק אפשטופן מיט די
הענד? נישטקשה, ער וועט זיך מגייר זיין.

מר. בעקער האט זיך אויפגעהויבן פון פאטעל
און גענומען ארויסגיין פון צימער. שטייענדיג
ביים טהיר, האט ער געזאגט צו זיין פרוי:

— דו וועסט זעהן, דער שידוך וועט נישט
זיין. בעסי איז נאך נישט אזוי ווייט פארדארבן...

*

אין די זעלבע צייט וואס די פריער דערמאנטע
סצענע איז פארגעקומען ביי די בעקער'ס אין הויז,
האט זייער בעסי ארומשפאצירט אין די זעלבע
גאס איינע אליין. איהר געוויסן האט איהר נישט
ערלויבט נישט צו דערציילן ד"ר טשארלסן, וואס

איהר פֿאטער האט געזאגט, נאר זי האט געטענה'ט
אז דאס איז נאר א סטראשונג וואס שטאמט פון
זיין פֿלוצלונג'דיגע איבערראשונג. ער וועט דאס
נישט טהון, און פארקערט, די פערזענליכקייט פון
דעם דוצענט וועט האבן דעם געוואונטשענעם
איינפֿלוס. אבער ער, ד"ר טשארלס, האט בשום
אופן נישט געוואלט איינשטעלן. אייניגע שעה
האבן זיי דיספּוטירט. ענדליך איז ביי זיי געבליבן
דאס זי זאל דערווייל גיין אליין אהיים און
פֿארזוכן, צוזאמען מיט איהר מוטער, דעם טאטן
איהרן ווייכער צו מאכן. דאן זאל זי איהם
טעלעפאנירן אין האטעל.

ווען בעסי איז געקומען נאנט צו איהר היים
איז איהר געווארן שווער אויפן הארצן. זי האט
אנגעהויבן צו דערשפירן די שוועריגקייט פון צו
בעאיינפֿלוסן דעם פֿאטער. זי האט זיך
פֿארגעשטעלט די קריגערייען וואס וועט
פֿארקומען, און זי איז געווארן זייער פעסימיסטיש
דורכצופיהרן די זאך מיט די הספֿמה פון ביידע
עלטערן. עס האט אנגעהויבן צו קלאפן אין איהרע
געדאנקען טשארלס פֿלאן: אפצולאזן אינגאנצן די
עלטערן פון ביידע זייטן, ווייל פון זיין זייט, איז

ל"ג בעומר

רלג

זיין מוטער געווען א פרומע קריסטן.

האט זי, בעסי, דערפאר ארומשפאצירט מיט
א געדריקטע שטימונג אין די שטילע גאס וואו זיי
האבן געוואוינט.

עס איז געווען א ווארעמער דושנער אונד
און א געדיכטע שרעקנדע פינסטערקייט האט
געהאנגען פון פארוואלקנדן הימל ביז אונטער די
ווייט צושפרייטע און נישט קיין שטארקע
ליכטיגע עלעקטערישע לאמפן, וועלכע האבן
גאנץ שוואך בעלויכטן די זייטיגע גאס. פון די
אפענע פענסטער האט זיך געהערט די שפילעריי
און זינגעריי פון די ראדיא און טעלעוויזשנס וואס
האט אפגעקלונגען ווי פון א מגושם דיגן
אויסגעלאסענעם פארוויילעניש. און די
אומענדליכע שטענדיגקייט פון דעם האט שוין
געבריינגט עקל צו די וועלכע עס האט נאך
געזשיפעט א פונק פון נשמה און גייסט.

*

"בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון
מחבריד" — האט זיך פלוצלונג אריינגעריסן אין

גאס א געזאנג שטימע פון א גרופע אָרץ ישראל
אידן וואס האבן זיך צוזאמענגעקליבן ל"ג בעומר
ביי נאכט צו פארבריינגען אין א אָרץ ישראל'דיגע
שטימונג.

בעסי האט דערשפירט ווי א זעץ אין הארץ.
עפעס האט דער געזאנג ארויסגערופן אין איהר
טיפן בעוואוסטזין א מאדנע פיהלונג. אין די
ערשטע מינוטן האט זי אליין נישט געוואוסט
קלאר וואס דאס מיינט. זי האט ערגעץ וואו
געהערט דעם ניגון נאר זי געדיינקט נישט וואו און
ווען.

— "בר יוחאי בר יוחאי" — האבן די
זינגערס זיך צווארעמט אויף דעם צווייטן פאל
פון די מעלאדיע.

בעסי איז געבליבן ווי צוגעשמידט צום אָרט
א לאנגע צייט. די זינגערס האבן זיך עקסטאזיש
צופייערט "אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל". דער
געזאנג האט אריבער געריסן די אלע מוזיק און
זינגערײ קלאנגען פון די ראדיאס, און עס האט זיך
געשפירט אזוי ווי דער געזאנג קומט עפעס פון

ל"ג בעומר

רלה

גאנץ ווייט, וואס דערצייילט פון העכערע וועלטן
און איידעלערע געפיהלן.

בעסי האט זיך ענדליך דערמאנט וואו זי האט
דעם ניגון געהערט.

מיט אייניגע יאהר צוריק איז דאס געווען, זי
איז דאמאלס געפארן מיט א גרופע שילערנס אין
ארץ ישראל, און ל"ג בעומר ביינאכט זיינען זיי
געווען אין מירון.

שטייענדיג אזוי אנגעשפארט אויף א בוים פון
גאס, האט זיך איהר פארגעשטעלט די גאנצע
בילד. די שטילע שטאלצע פארריסענע גליל בערג,
חנעוודיג בעלויכטן עטוואס פון די פיהל פריילאך
פינקלדיגע שטערן אין טונקל קלארן הימל. די
הדלקה פלאמען פון מירון, ווי זיי וואלטן מיט
זייער דבקות דיגן פלאטערן דערצייילט סודות צו
די שטומע בערג. א מאנאטאנישער טומל פון
צענדליקער טויזנטער מענטשן וואס באלאגערן
צופוסנס פון דעם ריזיגן בארג ביי דעם קבר פון
רבי שמעון בר יוחאי. און אט הערט זי דעם זעלבן
הייליגן און צויבערפולע מעלאדיע פון בר יוחאי

צוטראגט זיך דאָרט אויף די בערג. מיט
פארמאכטע אויגן זעהט זי איצט די אָרעם-
געשלאסענע הייליג צופלאמטע אידן וואס טאנצן
מיט התלהבות און ביינקעניש. און אט איז זי אריין
אין רבי אלעזר'ס שוהל וואס איז פוהל מיט אידן
וואס שאקלען זיך מיט מורא און גיסן אויס זייער
הארץ מיט תפלות צו השם יתברך. דער גאנצער
נאראד דארט אין דער מערה איז ארומגענומען
מיט א ביטערן יאמער און געוויין. ליכט
צושמאלצן זיך און טרערן טראפן אן אויפהער.

א לאנגע צייט איז זי אזוי געשטאנען און ווי
מיט א ספעציעלן אומבעגריפנדן פארגעניגן זיך
געבאדן אין די עראינערונגען. עפעס האט זי
פלוצלונג גענומען פיהלן א אפשטויסונג פון
טשארלס'ן. זי האט זיך אליין קיין קלארן חשבון
נישט געקענט מאכן. עס האט זיך פערגנבעט ביי
איהר אין הארצן א פארדרוס אויף די מאמען וואס
זי האט נישט געמאכט א סוף פון די זאך גלייך אין
אנהויב...

זי איז שנעל צוגעלאפן צום פובליק-
טעלעפאן בודקע, וואס איז געווען אין ווינקל פון

ל"ג בעומר

רלז

די גאס, זי האט טעלעפאנירט צו טשאַרלס'ן:
דערווייל זאל מען עס אָפּשטופּן...

*

ביי די בעקערס אין הויז איז איצט געווען
שטיל. נאר דער טעלעוויזשן האט געשפילט. אידא
איז געזעסן אויפן פאטעל, און פלומר'שט געקוקט
אין טעלעוויזשן, אבער מען האט געקענט מערקן
איהר אומרוהיגקייט. ער ווייטער, זשאו, האט
ארוםשפאצירט נערווייז אין צווייטן צימער.

מר. בעקער, וואס אין דער היים האט מען
איהם גערופן יאסל בעקער, איז אליין א
שנידיווער. אין זיינע יונגע יאהרן האט ער
געלערנט אין פערשידענע ערטער. מיט זיין יענטען
האט ער חתונה געהאט נאך אין שנידיווע, פיהל
יאהרן נאך דער חתונה האבן זיי נישט געהאט קיין
קינדער. זיין באשקע איז איהם געבארן געווארן
שוין אין אמעריקע.

אין אמעריקע האט ער אין אנפאנג געפּעדלט,
און ליידער, ווי פיהל פון זיין קלאס אידן, האט ער
זיך געראנגלט א שטיקל צייט מיט שמירת שבת

און ענדליך נישט געקענט ביישטיין דעם נסיון. ער
האט ביסלאכווייז געשטיגן און מיט דער צייט
געעפנט א גרויסן טעקסטיל אנגראס געשעפט.

מר. בעקער איז געווען איינער פון דעם גוט
בעקאנטן טיפ אמעריקאנער אידן אין וועלכע עס
גליהט א פונק אידישקייט: היטן פשרות, און כאפן
זיך אריין אין שוהל ווען נישט ווען, און ליידער,
דעם נסיון פון שבת מאכן זיי נישט דורך.

די ערשטע צייטן האט ער נאך געהאט א
געשמאק אמאל צו זיצן און זיך איינהערן א שיעור
משניות, עין יעקב, א.ד.ג. זיין טאכטערל האט ער
נאך געגעבן אוונד לעקציעס אין רעליגיע. נאר,
נאטירליך, איז ער וואס שפעטער קיהלער געווארן
אין אידישקייט...

איצט ווען עס האט געדראהט א געפאר אז
זיין טאכטער, זאל חתונה האבן מיט א גוי, האט
זיך דער פונק אידישקייט ביי איהם צופלאקערט.

אזוי ארום שפאצירנדיג, האט ער זיך
געווארפן צווישן האפנונג און צווייפל וועגן זיין
קאמף מיט זיין טאכטער און איהר מוטער. זיין

געוויסן איז געווען פֿארוואונדעט. עס האט
געקלונגען אין זיינע אויערן זיין פֿרויס
פֿארוואוּרף, וואס ער האלט אָפֿן זיין געשעפֿט אום
שַׁבֿת. ער האט גוט געשפֿירט זיין שולד צו די
איצטיגע טראגעדיע; זיין איין איינציגע טאכטער
זאל זיך אפֿרייסן פֿון שטאם, און אזוי נאך זאל זיך
חלילה אויסרייסן אויף אייביג זיין גאנצע פֿאמיליע
בוים פֿון אידישן פֿאלק. ער האט אין הארצן א נדר
געטהון, אז אויב דער אויבערשטער וועט איהם
העלפֿן צו ראטעווען זיין טאכטער פֿון איהר
איצטיגע גייסטליכע ספֿנה, וועט ער שליסן זיינע
געשעפֿטן שַׁבֿת.

איִדא, ווי געזאגט, איז געזעסן אומרוהיג. זי
האט אויסגעקוקט בעסי און טשארלס זאלן יעדן
מאמענט אריינקומען. זי האט זיך געגרייט אויף א
קאמף מיט איהר מאן. אבער עס האט אויך
געעגבערט א צווייפל ביי איהר אין הארצן אויב
בעסי האט דערציילט טשארלס'ן וואס איהר
טאטע האט געזאגט און דאן וועט ער נישט וועלן
קומען, און וואס וועט זיין פֿון די גאנצע זאך? ...

דער אַמת איז געווען אז איִדא איז געפֿארן

אין קעמברידזש לויט די איינלאדונג פון בעסי, וועלכע האט גוט געוואוסט אז איהר פאטער וועט זיין געגן אזא שריט, האט זי געוואלט דערפאר די מאמעס הילף. אידא איז אויסערגעוויינליך ענטציקט געווארן פון דעם ד"ר טשארלס; זיין הויכע אמת, זיין פערזאן און זיין בענעהמונג. עס האט נישט אפגעקילט איהר פארקאכעניש פאר דעם דאקטער, אפילו זיין קאטעגארישע ערקלערונג, אז ער איז נישט גרייט זיך צו מגייר זיין. זי האט געהאפט אז ענדליך וועט ער דאס טהון.

לויט אידא'ס פלאן, וואלט בעסי געדארפט קומען אהיים צוזאמען מיט טשארלס'ן פלוצלונג, פדי צו שטעלן איהר מאן פאר א פאקט, זי האט נישט געוואלט אז ער זאל וויסן פריער פון דעם, אבער בעסי האט דאס נישט געקענט טהון, ווי מיר ווייסן.

און איצט איז אידא געזעסן פארווייטאגט אין צווייפל און אויסקוקעניש, פארדרוסיג אויף איהר בעסי וואס האט איהר נישט געפאלגט, און אפשר האט זי זיך איצט ווידער בענארישט און ארויס

ל"ג בעומר

רמא

געפלאפלט פאר טשארלס'ן וואס איהר טאטע
האט געזאגט...

*

ווען דער טהיר גלעקל האט א קלונג געטהון,
זיינען זיי ביידע, שטארק אנגעצויגענע, צוגעלאפן
האסטטיג צום פראנט טהיר. ביידע האבן גלייך
געשטעקט די הענט צום שליסל, אבער אידא האט
מיט א דרייסטן טאן איהם א זאג געטהון:

— זשאו! זאלסט נישט מאכן קיינע
סקאנדאלן.

זשאו האט זיך צוריק געצויגן אייניגע טריט,
און אידא האט געעפנט די טהיר. בעסי איז אריין
אליין. זי האט אויסגעמיטן די מאמען און איז
ארויפגעפאלן מיט ביידע הענט אויף דעם
פאטערס אקסלען און זיך שטארק צוכליפעט.
אידא איז געבליבן שטיין א וויילע ווי
פאראליזירט. מיט אויסגעשטארצטע
דערשראקענע אויגן האט זי געקוקט אויף איהר
טאכטער.

ענדליך האט אידא מיט קראפט אפגעריסן
בעסין פון פאטער און האלטנדיג איהר ביי ביידע
הענט, האט זי איהר געשאקלט פרגענדיג כמעט
מיט א היסטערישן קול:

— וואס טהוט זיך דא? וואו איז טשארלס?"

— מאמע! לאז מיר איצט אפ, איך וועל דיר
אלעס דערציילן שפעטער — האט בעסי מיט א
בעטנדיג קול געזאגט.

אידא האט מאכטלאז ארוינטערגעלאזן איהרע
הענד. בעסי האט זיך אויסגעטהון דעם
אויבערמאנטל און זיך אריינגעווארפן אין א
פאטעל. זשאו איז אויף אריין אין צימער און זיך
אוועקגעזעצט שטיל. אידא איז צוגעגאנגען צום
טעלעוויזשן און איהם פארלאשן, נאכער האט זי
זיך אויף אוועק געזעצט. א מוראדיגע שטילקייט
האט בעהערשט דעם צימער. בעסי איז געלעגן אין
שטול מיט פארמאכטע אויגן און איהרע עלטערן
האבן געקוקט אויף איהר רחמנות'דיג, יעדערער
פון זיין שטאנדפונקט...

אידא האט די ערשטע געבראכן די שטילקייט

ל"ג בעומר

רמג

און זי האט זיך געווענדעט צו בעסי:

— ענטפער מיר נאר אויף דעם; צו טשארלס
איז אַוועק פון דיר ברוגז?

— גיין — האט זי געענטפערט נישט
אויפהויבנדיג דעם קאפ — גאנץ פשוט, ער האט
נישט געוואלט איצט אריינקומען. דער טאטע
האט דאך דיר מסתמא אלעס דערציילט.

איידא האט עטוואס אפגעאטעמט און האט
געזאגט:

— בערוהיג זיך בעסינקע, עס וועט אלעס
רעכט ווערן.

— געוויס וועט רעכט ווערן מיט דעם
אויבערשטנס הילף — האט זשאו גאנץ שטיל
געזאגט — זי וועט אם ירצה השם חתונה האבן
מיט א אידיש קינד אין א גוטע מזל'דיגע שעה.

איידא האט זיך א צוקאכטע אויפגעשטעלט
און האט זיך צושריגן ווי נישט מיט איהר קול:

— ווער פֿרעגט ביי דיר! דו מיינסט אז מיר

די
שיינקייט פון יום טוב

רמד

זיינען נאך אין שנידיווע?

זשאו איז בלאס געווארן. ער האט געוואלט
עפעס ענטפערן, אבער אידא האט געכאפט די
גלאז אין האנד און זיך ווידער צושריגן:

— שווייג! אויב דו וועסט רעדן א ווארט
וועט אלעס אין שטוב זיין אויף זיין קאפ.

ער האט זיך א ווארף געטהון אין שטול און
גענומען קרעכצען ביטער, זאגנדיג: "נשים
רחמניות בשלו ילדיהן". אידא האט א קליינעם
ציטער געטהון און זיך צוריק אוועקגעזעצט. זי
האט זיך דערמאנט ווי די מאמע איהרע פלעגט
תשעה באב ביי נאכט פארלייענען דעם "חורבן"...

בעסי האט זיך אויפגעשטעלט. זי איז
צוגעגאנגען צום פאטער, און זי האט איהם
געזאגט:

— טאטע! איך האב ביי זיך פעסט
בעשלאסן אפצושניידן מיט טשאַרלסן.

— פארוואס?! — האט אידא א געשריי
געטהון אויפשטעלנדיג זיך האסטיג.

ל"ג בעומר

רמה

בעסי האט זיך אויסגעדרייט מיטן פנים צו די
מוטער איהרע און גאנץ דרייסט געזאגט:

— ווייל ער איז א גוי און איך בין א אידישע
טאכטער, און איך וויל בלייבן א געטרייע אידישע
טאכטער מיין גאנצן לעבן.

— ער וועט זיך מגייר זיין — האט אידא
געזאגט ווייכער.

— איך גלויב נישט אז ער וועט דאס טהון
— האט בעסי געענטפערט רוהיג — און אפילו
ווען יא, וועט דאס נאר זיין פארמאליש; אין וועזן
און אין הארצן וועט ער בלייבן א גוי.

אידא האט גארנישט געענטפערט און זיך
אוועקגעזעצט רוהיג.

אין א וויילע ארום האט זשאן זיך געווענדעט
צו בעסין מיט א טאן ווי ער וואלט מורא געהאט
עפעס צו זאגן:

— איך וויל האפן אז דו בלייבסט דא א... ון
פארסט מער נישט קיין קעמברידזש.

— געוויס — האט בעסי געענטפערט.

איִדא האט אַ מורא־דיגן בליק געווארפן אויף
בעס'ן.

*

”בר יוחאי, בר יוחאי” — האט זיך ווידער
דערהערט א זינגען שטימע. די זינגערס האבן זיך
פריער, ווייזט אויס, אביסל אפגערוהט, און איצט
האבן זיי ווידער אנגעהויבן זינגען.

— דו הערסט טאטע וואס זיי זינגען — האט
זיך בעסי געווענדעט צו איהר פאטער — א דאנק
אט דעם ניגון בין איך צום בעשלוס געקומען. איך
האב דעם ניגון געהערט אין ארץ ישראל ווען איך
בין געווען ל”ג בעומר אין מירון.

— געוויס! היינט ביינאכט איז דאך ל”ג
בעומר — האט זשאז זיך אנגערופן — יענקל
שמש פון חברה תהלים שוהל האט דאס מיר
היינט געזאגט, ווען איך האב איהם געטראפן
טראגנדיג לעקאך און בראנפן.

— אוי וואס פאר א קאפ איך האב — האט

ל"ג בעומר

רמז

בעסי זיך אַ כאפּ געטהון — דו זאגסט "חברה
תהלים". איך האב דאך אַ אינטערעסאנטן תהלים'ל
אַ דורכגעווייקטער פון טרערן, וואס איך האב
דאמאלס גענומען אין מירון ביי אַ אידן.

ווען בעסי איז ארויס פון צימער, האט זשאו
געכאפט אַ זייטיגן בליק אויף זיין פרוי וואס איז
געזעסן איינגעבראכן, און כדי צו לינדערן עטוואס
די אנגעצויגענע שטימונג צווישן זיי, האט ער
איהר געזאגט:

— עס ווייזט אויס אז משולחים פון ארץ
ישראל האבן זיך צוזאמען געקליבן ביי רבי פהנא
אין הויז. ער איז דאך אויך פון ארץ ישראל.

אידא האט געשוויגן אַ דערשלאגענע.

— דיין טאטע איז דאך אויך געווען אַ
שטיקל צייט אַ משולח דא אין אמעריקע — האט
ער אין אַ וויילע ארום פארגעזעצט — געדיינקסט,
ער האט נעבאך נישט געוואלט מיר זאלן פארן אין
אמעריקע. געדיינקסט ווי דו האסט דאמאלס
געטענה'ט אז מען קען זיין אומעטום אַ איד...

בעסי איז אריין אין צימער, אין האנד האט זי

די
שיינקייט פון יום טוב

רמח

געהאלטן דעם תהלים'ל און געפלעטערט די
געלבלאכע טרערן-פארפלעקטע בלעטלאך. זי
האט דאס דערלאנגט איהר טאטן.

איידא האט זיך אויפגעהויבן און איז
צוגעגאנגען נענטער. א שוידער איז איהר
דורכגעגאנגען דעם גאנצן קערפער קוקנדיג אויף
די טרערן פלעקן. זי האט זיך דערמאנט ווי דער
טאטע איהרער האט איהר געבענטשט ערב יום
כפור פארנאכט ווען זי איז נאך געווען א קליין
קינד. ער האט איהר דאמאלס נאס געמאכט פון
זיינע טרערן די זיידענע סטיינגאלע אויף איהר
קאפ...

איידא האט געווארפן ווייכע פארצווייפלטע
בליקן אויף איהר מאן און טאכטער, זיך צוריק
אוועקגעזעצט, און פארמאכט די אויגן א
אונטערגעבראכענע.

*

— אזוי ווי עס וואלט איצט געווען פאר
מינע אויגן — האט בעסי גענומען דערציילן —
ער איז געשטאנען אין א ווינקל דארט ביי די

ל"ג בעומר

רמט

מצבה, א איד מיט א שיינע שווארצע בארד. ער איז געשטאנען מיטן פנים צום וואנט, אנגעשפארט אויף זיין לינקע האנד וואס ער האט געהאלטן אויפן וואנט. איך קוק אויף איהם און זעה א טרער נאך א טרער טריפט פון זיינע אויגן אויפן תהלים'ל. פון צייט צו צייט האט ער טיף אפגעקרקצעט. איך בין טיף געריהרט געווארן. עס האט מיר באנומען מיין הארץ. איך האב זיך נישט געקענט ריהרן פון ארט. ענדליך האט ער פארמאכט דעם תהלים'ל און גענומען אוועקגיין. זאג איך צו איהם מיט מיין צופראכענעם אידיש:

— רבי, פארקויפט מיר דעם תהלים'ל!

האט ער צו מיר געזאגט:

— צו וואס דארפסטו דאס, מיין קינד?

איך האב גענומען ענטפערן נאר איך האב נישט געקענט דאס ארויסגעבן אין אידיש. עפעס נאך א איד, שיינט א אמעריקאנער, וואס האט זיך צוגעהערט צו אונזער געשפרעך, האט דעם אידן איבערגעזעצט מיין ענטפער:

— איך דארף דאס פאר א אייביגן אנדיינקונג

פון די הייליגע מאמענטן וואס איך האב איצט
דורכגעמאכט.

זיי האבן ביידע צווישן זיך געשמועסט א
שטיקל צייט, און דער איד האט מיר ענדליך
געגעבן דעם תהלים'ל. איך האב איהם געוואלט
באצאלן נאר ער האט נישט געוואלט נעמען.

זשאו האט שפאצירט אין צימער מיטן
תהלים'ל אין האנד און גערעדט ווי צו זיך:

— עס איז איצט א גורל'דיגע שעה — און
כאפנדיג א בליק אויף אידאן וואס איז געלעגן
רוהיג האט ער געזאגט:

— מיט דעם אויבערשטנס הילף הויבט זיך
אן א נייע תקופה אין אונזער לעבן...

— איך ווייס נישט וואס איז געווען מיט מיר
— האט אידא אנגעהויבן מיט א פארשעמטן
געדריקטן טאן און איז שטיל געווארן. זשאו און
בעסי האבן זיך אויף אוועקגעזעצט שטיל. זיי
האבן נישט געפונען קיין ווארט פאר אידאן,
וועלכע אלע האבן געקענט מערקן איהר חרטה
און בושה.

ל"ג בעומר

רנא

— אַ מענטש ווערט אמאל פארשיכור'ט —
האט זשאָו זייער שטיל אַ מורמל געטהון.

איִדא האט אויף נאכגעמורמלט:

— ריכטיג, פארשיכור'ט...

*

מיטוואך, אסרו חג פון שבעות (אין חוץ
לארץ איז געווען מאנטיג און דינסטאג שבעות)
איז בעני געזעסן אין זיין אפיס פון מר. לואיס'ס
כל-בו געשעפט אין שיקאגו. אויף זיין שרייב טיש
איז געווען אנגעלייגט פיהל דאקומענטן וועלכע
האבן זיך אנגעקליבן אין פארלויף פון די פיר טעג
וואס ער איז נישט געקומען צו די ארבעט צוליב
שבת און יום-טוב.

בעני, אדער ווי מען האט איהם גערופן אין
דער היים אין פוילן, בנזמין, איז געווען א יונגער
בחור'ל ווען ער איז אנגעקומען אין אמעריקע
תיכף נאך די וועלט קריג פון שאנחיי, וואו ער איז
פארוואלגערט געווארן צוזאמען מיט א גרויסע
צאל ישיבה בחורים.

בעני האט אין אנפאנג פארגעזעצט לערנען
אין די ארטיגע ישיבות, נאר פיהלנדיג זיך עלנד,
האט ער זיך מיט דער צייט אויסגעלערנט א פאך
און פארזוכט צו באקומען א שטעלע.

בעני איז אבער געבליבן פעסט געבונדן צו
אידישקייט אין אלע פרטים. ער האט אויך געהאט
טאג טעגליכע שיעורים אין לערנען גמרא מיט
פוסקים, היינט ווער רעדט חלילה צו ארבעטן
שבת און יום-טוב, און דערפאר האט ער זייער
שווער באקומען א שטעלע. טראץ זיין פעהיגקייט
און ערליכע געטרייע ארבעט, האט מען איהם
אפט אוועקגעשיקט פון די שטעלע, כאטש ער
האט אויסגענומען פריער זיין שבת רוה, ווייל
צ.ב.ש. ווינטער אין די קורצע פרייטאגס איז ער
אוועק גאר פריה כדי אנצויאגן אהיים פאר שבת.
פורים למשל, האט ער פארשפעטיגט צוליב די
מגלה. אין די קורצע טעג פלעגט ער פארשוואונדן
ווערן אויף א שטיקל צייט פארנאכט, ווייל ער
פלעגט זיך פארגנבענען אין א ווינקל דאוונען
מנחה. און נאך אזעלכע זאכן, וועלכע פלעגן
אויפרעגן אפילו די בעסטע בעלי בתים וואס האבן
נאך, אין א געוויסע מאס, סימפאטיזירט ערליכע

ל"ג בעומר

רנג

אידישע יונגע לייט.

דא ביי מר. לואיס'ן האט ער זיך געהאלטן
שוין באלד א גאנצן יאהר. מר. לואיס זעלבסט איז
געווען א שומר שבת, אין זיין כלבו געשעפט
זיינען אויך געווען גויאישע שותפים, און ער האט
מסדר געווען א "מכירה" ווי דער דין איז. ער, מר.
לואיס האט געשיצט בענין מיט די גרעסטע
קרעפטן און ער האט אלע מאל געפונען ווערטער
צו בארוהיגן זיינע גויאישע שותפים.

עס איז אבער געווען א גאנץ אנדער זאך וואס
האט זיין שטאנד אין געשעפט אונטערגעבראכן.
אלס זיין אויפגאבע האט ער קאנצענטרירט, און
ממילא רעזערווירט, די אלע חשבונות פון די
פיהלע פארקויפערס אין געשעפט. דורך דער צייט
האט ער ענטדעקט ביי פערשידענע
איינגעשטעלטע טעותים און אויך פעלשוונגען,
וועלכע האבן נאטירליך געבריינגט אז מען האט
אייניגע ענטזאגט פון די ארבעט. דאס האט
ארויסגערופן פערדרוס אויף איהם ביי אלע
איינגעשטעלטע.

מאכט זיך א פאל און בעני האט ענטדעקט א

די
שיינקייט פון יום טוב

רנר

פֿעל־שונג ביי אַ אײנגעשטעלטן װעלכער איז
געװען אַ ברודער פון דעם הויפט־דירעקטאר פון
געשעפט. דעם דירעקטאר איז דאס זייער נישט
אנגעשטאנען, ער האט געברענט ווי אַ פייער אויף
בענין, און גענומען פלאנעווען ווי פֿטור צו װערן
אינגאנצן פון איהם.

יענעם מיטוואך, אסרו־חג, װען בעני איז
געקומען נאך פיר טעג פֿריי, האט דער דירעקטאר,
אזוי דורכגייענדיג פארביי עטליכע פארקויפערס אַ
זאג געטהון:

— איך פארשטיי נישט פארװאס איהר
שווייגט. ער, בעני, נעמט זיך אזוי אפֿט פֿרייע
טעג, און איהר אלע װערט פארשווארצט...

די װערטער זיינען געווען ווי אַ ברענענדיגע
שוועבעלע צו אַ פאס גאז. עס איז געווארן אַ רעש.
אלע אײנגעשטעלטע האבן זיך גענומען
בונטעווען. ענדליך האט זיך געשטעלט אַ
דעלעגאציע פון די פארשטייערס צו די בעלי
בתים, און האבן געסטראשעט מיט אַ סטרייק אויב
בעני װעט ווייטער געניסן אזוי פיהל פֿרייהייט און

ל"ג בעומר

רנה

זיי נישט. עס האט נישט געהאלפן מר. לואיס'ס
תירוצים דאס בעני ארבעט איבערשטונדן און אז
אלע פרייע טעג ווערט אראפגערעכנט פון זיין
געהאלט.

בעני איז זיך געזעסן אין זיין צימערל
פארטיפט אין די ארבעט, נישט וויסנדיג וואס אין
די זאלן פון געשעפט טהוט זיך. ער האט פלייסיג
געארבעט, ווען פלוצלונג איז אריין אין זיין צימער
דער גויאישער בעל הבית מיט דעם דירעקטאר און
האבן איהם געזאגט:

— דו דארפסט זיך זוכן א אנדער ארט, אויב
דו ווילסט נישט ארבעטן גלייך ווי אלע. דו
באקומסט פאר א גאנצן מאנאט און גיי זוף זיך
געזונטערהייט.

ביי בעני'ן האט זיך געביטן די קאלירן אין
פנים. ער איז פארקלעמט געווארן און נישט
געקענט ארויס רעדן א ווארט.

ערשט ווען מר. לואיס איז אריין אין צימער
האט בעני זיך געווענדעט צו איהם אויף אידיש:

— וואס איז געשעהן?

מר. לואיס האט איהם געענטפערט אויף
אידיש:

— אלע ארבעטער סטראשען מיט א סטרייק.
מיט דיין ערליכקייט האסטו זיי אלעמען געמאכט
פאר דינע בלוט שוואים. איך וועל דיר זאגן דעם
אמת — האט ער פארגעזעצט — עס איז פשוט א
מוזא פאר דיין לעבן אויב דו וועסט דא בלייבן
ווייטער ארבעטן...

ווען בעני איז ארויס אין גאס, האט ער ערשט
אנגעהויבן ריכטיג צו בעגרייפן זיין לאגע. ער איז
אריינגעפאלן אין א געוואלדיגע פארצווייפלונג.
עס איז געווען פאר איהם זייער א פלוצלונגדיגער
קלאפ. ער האט זיך נישט געריכט אויף דעם.

בעני איז געבליבן שטיין ביי א האלטונג-
פונקט פון א אוטובוס. נישט וויסנדיג וואו ער זאל
איצט גיין און וואס ער זאל טהון, איז ער אזוי
געשטאנען א שטיק צייט.

— מען דארף גיין אהיים, זאגן עטליכע

ל"ג בעומר

רנז

קאפיטלאך תהלים און זיך אויסוויינען — האט
ער א קלער געטהון און א פונק פון האפנונג האט
זיך צוגאסן אויף זיין פנים.

*

— יונגער מאן! ווייסט איהר אפֿשר וואו מען
קען עסן א פֿשרן מיטאג — האט זיך א איד
פלוצלונג געווענדעט צו איהם. דער איד איז נישט
געווען קיין אנדערער נאר אונזער בעקאנטער מר.
בעקער, וועלכער איז געקומען אין שיקאגא
געשעפטליך.

בעני האט א קוק געגעבן אויף מר. בעקער
מיט זיינע טרערן-פולע אויגן. מר. בעקער האט
אפגעטראטן איבעראשט:

וואס וויינט איהר, יונגער מאן? — האט ער
איהם געפרעגט פוהל מיט צער און וואונדער.

— גאר נישט — האט בעני זיך געמוטיגט
און געענטפערט — קומט וועל איך איך אנווייזן
א פֿשרן רעסטאראן.

ביים עסן האבן זיי ביידע זיך צוזאמען

גערעדט. בעני האט איהם אלעס דערציילט וואס
איז געשעהן נאר וואס מיט איהם אין לואיס'ס כּל-
בו געשעפט.

מר. בעקער האט זיך פארטראכט אייניגע
סעקונדעס. דאן האט ער א ליבליכן קלאפ געגעבן
בעני'ן אין פלייצע און האט געזאגט:

— קומט צו מיר אין דעטרויט, איך וועל
שוין געפינען ביי מיר אין געשעפט פאר דיר
ארבעט. מיין געשעפט איז ברוך השם געשלאסן
שבת און יום-טוב.

בעני האט פון איבערראשונג קיין ווארט
נישט געפונען צו ענטפערן.

מר בעקער האט איהם געקוקט אין די אויגן.
און האט איהם געזאגט האלטנדיג זיין האנד אויף
זיין אקסל:

— אלזא, מיין טייער ארעם קינד, איך
ערווארט דיר אין דעטרויט. נא דיר מיין אדרעס
— האט ער געענדיגט, און האט איהם דערלאנגט
זיין וויזיט-קארט.

ל"ג בעומר

רנט

בעני האט גענומען דעם קארט און האט
געזאגט, ווען דער פנים האט ביי איהם געפלאמט:

— טייערער פריינד, איהר זיינט פאר מיר ווי
א גוטער מלאך פון הימל...

*

אין א געוויסן אונד ווען מר. בעקער איז
געקומען אהיים האט ער געטראפן זיין בעסיין
זיצנדיג פארקמארעט און פארקלערט. ער איז
געבליבן שטיין א וויילע און געווארפן זיינע בליקן
פון בעסיין אויף אידא וואס איז געזעסן און
געשטריקט.

— בעסי! — האט אידא זיך געווענדעט צו
איהר טאכטער — גיי גרייט דעם טיש פאר אונד
ברויט.

ווען בעסי איז ארויס פון צימער, האט מר.
בעקער געפרעגט:

— וואס איז? ווייטער א בריוו פון ד"ר
טשאַרלס?

— יא — האט אידא געענטפערט — ער
סטראשעט אז ער וועט זיך דעם לעבן נעמען.

— וואס זאגט בעסי אויף דעם? — האט ער
געפרעגט.

— די גאנצע צייט איז זי געווען שטיל און
נישט גערעדט פון דעם — האט זי געענטפערט
— נאר נאך אייניגע סעקונדעס איידער דו ביזט
געקומען, האט זי א זאג געטהון: "זאל ער שוין
טהון וואס ער וויל און זאל ער מיר אויפהערן צו
טרעטן אויף מיינע נערוון".

— מען דארף זעהן פאר איהר א שדוף —
האט ער געזאגט פארטראכט.

— געוויס! — האט אידא געענטפערט —
וואו אבער זעהט מען דאס א פאסיגן בחור?

זיי זיינען ביידע שטיל געבליבן פארזונקען
אין מחשבות.

— איך האב מורא צו זאגן — האט מר.
בעקער א זאג געטהון — אבער מיר דוכט זיך אז
בעני איז א פאסיגער בחור פאר איהר.

ל"ג בעומר

רסא

— דארפסט נישט מורא האבן — האט זי
איהם געענטפערט — איך האב אליין געטראכט
וועגן דעם.

זי האט אוועקגעלייגט די ארבעט פון האנד
און אנגעהויבן ווידער:

— בעני איז א פיינער אינטעליגענטער בחור,
די איידלקייט איז אויסגעגאסן אויף זיין פנים, און
ער איז א אנשטענדיגער פרייליכער חבר צווישן
זיינע בעקאנטע.

— פעהיג, קלוג און געלערנט — האט ער
אריינגערעדט אין מיטן איהרע ווערטער.

— אבער — האט זי פארגעזעצט — איך
גלויב נישט ער זאל וועלן ווען ער וועט זיך
דערוויסן איהר פארגאנגענהייט.

— דאס איז גארנישט, ער ווייס דאך אז בעלי
תשובה שטייען גאר הויף — האט מר. בעקער א
מאך געטהון — מען וואלט געדארפט הערן וואס
זי, בעסי וועט זאגן אויף דעם.

— איך האב דאס אויף געטהון — האט זי

געענטפערט — איך האב איהר אמאל געגעבן
אנצוהערן וועגן דעם, האט זי געענטפערט, ווי קען
איך זינדיגע אויפהויבן מיינע אויגן צו אַזא
"שטריינג ערליכן בחור"?

דער טעלעפאן האט געקלונגען. מר. בעקער
איז צוגעגאנגען און האט געפרעגט: "ווער
רעדט". פון יענעם זייט האט מען געענטפערט:
"בעני ווייסמאן". בעני האט איהם אין טעלעפאן
איבערגעגעבן א וויכטיגע דרינגענדיגע ידיעה פון
געשעפט אינטערעסן. מען האט געדארפט שיקן א
טעלעגראם נאך ביי נאכט ערגעץ וואו. מר. בעקער
האט איהם געזאגט:

— קום אהער צו מיר, וועלן מיר זיך
בעטראכטן.

אראפלאזנדיג דעם טעלעפאן האט מר.
בעקער זיך געווענדעט צו זיין פרוי:

— ווי פלעגט מען זאגן אין דער היים, מען
זאל רעדן פון משיח'ן וועט ער אויך קומען. בעני
האט דאס גערעדט מיט מיר און ער קומט באלד
אהער.

ווען בעני איז געקומען, זיינען זיי ביידע אריין
אין מר. בעקערס ארבעט צימער, וואו עס איז
געווען זיינע פערשידענע ספרים, און זיי האבן
דארט זיך דורכגערעדט וועגן דעם געשעפט
אינטערעס.

אזוי זיצנדיג דארט, האט בעני דערזען צווישן
די ספרים א אלטן תהלים'ל אריין געטהון אין א
דורכזיכטיגן גילאן שייכל. ער איז נייגעריג
געווארן, און האט דאס גענומען אין האנד. ער
האט ארויסגענומען דעם תהלים'ל און גענומען
בלעטערן. עס האט זיך אויף אויפגעמישט דער
שער-בלאט. עפעס א שריפט האט געצויגן זיין
אויפמערקזאמקייט.

— ווי קומט דער תהלים'ל צו אייך? —
האט בעני פלוצלונג א ענטציקטער אויסגעשריגן.

מר. בעקער האט איהם אנגעקוקט
פארוואונדערט.

— דאס איז דאך מיין ברודערס — האט
בעני כמעט ווי געשריגן — אט שטייט דא
אויפגעשריבן מיט זיין האנד שריפט "יעקב

ווייסמאן מאַרקעווע". אוי, יענקל! — האט בעני
מיט אַ וויינענדיגע שטימע פאַרגעזעצט — דאס
איז דאך פון דיינע הייסע טרערן. אוואו ביזטו
אליין?!

מר. בעקער האט אויפגעעפנט די טהיר פון
צימער און אויסגערופן:

— אידא. בעסי! קומט וועט איהר הערן
וואס דא טהוט זיך.

ווען זיי זיינען געקומען האט מר. בעקער זיך
געווענדעט צו בעסי:

— וויסטו ווער עס האט דיר געגעבן דעם
תהלים'ל? דאס איז בעני'ס אַ ברודער.

— ער לעבט?! — האט בעני געפֿרעגט
נישט קענענדיג אַראַפֿרייסן די אויגן פון תהלים'ל
— וואו האט זי איהם געזען?

אידא און בעסי האבן זיך באטראכט מיט
גרויס התפעלות און האבן געזאגט ביידע ווי מיט
איין קול "העכסט אינטרעסאנט".

ל"ג בעומר

רסה

מר. בעקער האט דערציילט בענין די
היסטאריע פון דעם תהילים'ל.

— א הימל זאך — האט מר בעקער
געענדיגט.

— א הימל זאך — האט אידא נאכגעזאגט.

בעסי האט דאן אויף זייער שטיל א מורמל
געטוהן: א הימל זאך.

ווען בעני איז געשטאנען אויף דעם טיפערן
באדייטונג פון די רייד — האט ער אויף געזאגט,
נאך א טראכטונגס-פוהלן מאמענט, שטילערהייט:
א הימל זאך...

— — — — —

אין אייניגע מאנאטן שפעטער איז אין
דעטרויט געפייערט געווארן מיט גרויס פאראד
אין פרייד די חתונה פון בעני וויסמאן מיט בעסי
בעקער, וואו די חשובסטע רבנים און שעהנסטע
אידישע בעלי בתים האבן זיך בעטייליגט.

רבי יעקב וויסמאן, וועלכער מר בעקער האט

איהם אַראַבָּנע־בֶּראַכט פון אָרץ יִשְׂרָאֵל ספֿעצִיעֵל
אויף זיין בֶּרוּדער בעני'ס חתונה, האט אין אַ שײנע
רייכזיניגע ריידע אָנגעוויזן ווי הייליג און
ווי־קזאַם עס איז, סיי אידישע טרערן און סיי
אידישע ניגונים, וועלכע קומען פון אַ טיף ריינע
אידישע אַמונָה אין בורא יתברך שמו און זיין
הייליגע תורה.

ל"ג בעומר — עליה לרגל

דער גאון רבי שמואל העליר זצ"ל, דער רב פון צפת
פלעגט זאגן:

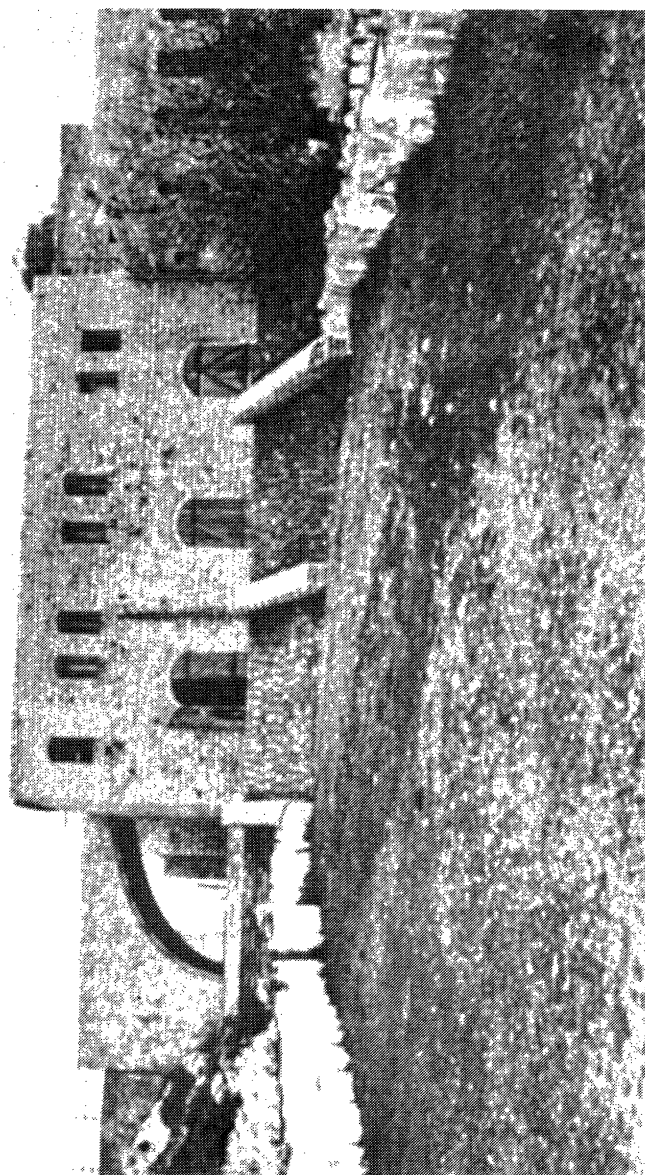
— די מערה מיט דעם ציון פון רבי שמעון בר יוחאי
איז אזוי ווי דער קודש הקדשים. דער פאהרן קיין מירון ל"ג
בעומר, איז אזוי ווי די עליה לרגל אין דער צייט פון דעם
בית המקדש.

און אזוי שטייט אין זוהר שמות: "יראה כל זכורף את
פני האדון ה' — מאן פגני האדון ה'? דא רבי שמעון בר
יוחאי!"

פערטער קאפיטל: הילולא דרשב"י

דער טאנץ מיט רשב"י
לויטן סדר פון די אדרא
די ריינע פון "אור החיים" קיין מירון
דער מגיד פון קאזשניץ מיט רשב"י
דער מונקאטשער רב אין מירון
א מחותן צו דער חתונה
דער מחבר פון דעם שיר "בר יוחאי"

די
שיינקייט פון יום טוב

המבט מן המרחק על בניין התיכון

דער טאנץ מיט רשב"י

דער מחבר פון ספר "חרדים" רבי אלעזר
אזכרי זצ"ל, איז געווען א משמש אין צפת. קיינער
האט נישט געוואוסט אז ער איז א איד א בעל
מדרגה און מען האט איהם געהאלטן פאר א גאר
פשוטן איד, א פשוטער משמש.

אינמאל איז דער אר"י הקדוש מיט זיינע
תלמידים ארויפגעגאנגען קיין מירון ל"ג בעומר,
זיך משתטח זיין אויפן ציון פון רבי שמעון בר
יוחאי אין זיין הילולא טאג.

דער עולם איז געווען אין זייער א
דערהויבענע שטימונג, און מען האט געטאנצט
מיט גרויס התלהבות. ביים טאנצן איז דארטן אויך
געווען א עלטערער איד מיט א ג-טליכע
געשטאלט. דער אומבאקאנטער איד האט
געטאנצט מיט גרויס התעוררות צווישן דעם עולם.

מיט אַמאל איז דער מֶשֶׁמֶש צוגעגאנגען צו
דעם אידן, איהם אָנגענומען ביים האַנד און בייִדע
צוזאמען האָבן געטאַנצט מיט גרויס התלהבות.
אין מיטן זייער טאַנצן איז אויף דער אַר"י הקדוש
צוגעשפּרונגען צו זיי, אָנגענומען דעם אַלטן אידן
ביי איין האַנד און דעם מֶשֶׁמֶש ביים צווייטן האַנד
און אַלע דריי האָבן געטאַנצט מיט גרויס
התלהבות אַ גאַנצע צייט.

ווען דער אַר"י הקדוש מיט זיינע תלמידים
זיינען ארויס פון דעם הייליגן ציון, האט איינער
פון די נאהנטע תלמידים זיך געווענדעט צו זיין
רבין דעם אַר"י הקדוש און געפֿרעגט:

— מיר קענען נישט פֿאַרשטיין ווי אזוי דער
רבי האט זיך אַראָפּגעלאָזט און געגאַנגען טאַנצן
מיטן מֶשֶׁמֶש. מילא ווען דער רבי האט געטאַנצט
מיט דעם אַלטן אידן, כאטש מיר ווייסן נישט ווער
איז דאס, אָבער ער זעהט אויס צו זיין אַ חשוֹבֶעֶר
מענטש. אָבער מיטן מֶשֶׁמֶש, איז עס דאָך נישט
קיין כבוד התורה דער רבי זאל טאַנצן מיט איהם
אַליין.

האט דער אַר"י הקדוש געשמיכלט און

געענטפערט:

— אויב דעם הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי האט געפאסט צו טאנצן מיט איהם און עס איז נישט געווען פאר איהם קיין אום כבוד, איז עס פאר מיר אויך נישט קיין אום כבוד.

די תלמידים האבן דערפון פארשטאנען, אז דער אלטער איד מיט דער ג-טליכער געזיכט איז געווען נישט קיין אנדערער ווי דער תנא רבי שמעון בר יוחאי אליין און זיי האבן אויך פארשטאנען, אז דער משמש רבי אלעזר אזכרי איז נישט קיין פשוטער מענטש, נאר א גרויסער הייליגער מאן.

עס האט נישט לאנג גענומען און עס איז באקאנט געווארן זיין ספר "חרדים" וועלכער איז אנגעזאפט פוהל מיט תורה און יראת שמים.

די מעשה האט דערציילט דער מונקאטשער רבי רבי חיים אלעזר שפירא זצ"ל אין נאמען פון שינעווער רב רבי יחזקאל הלברשטאם זצ"ל, וועלכער האט עס געהערט אין צפת ביי זיין באזונד אין ארץ ישראל אין יאהר תרכ"ה און תרל"א).

לויטן סדר פון די אדרא

עס איז געווען ל"ג בעומר. דער אר"י הקדוש
איז ארויף קיין מירון צוזאמען מיט זיינע תלמידים
צוליב דעם יומא דהולא (דער גאהרצייט) פון רבי
שמעון בר יוחאי. אויפן וועג פון צפת קיין מירון
האבן זיי אנגעטראפן דעם ארט פון די אדרא. האט
זיך דער אר"י הקדוש אנגערופן צו זיינע תלמידים:

— אט דא, אויף דעם ארט איז געזעסן רבי
שמעון בר יוחאי מיט זיינע תלמידים און
אפגעריכט די אדרא. עס איז נאך קענטיג א צייכן
אויף דעם ארט פון יענע ליכט, ווייל עס איז
באקאנט אז אויף א ארט וואו עס האט געשיינט א
ליכט, אפילו ווען די ליכט גייט אוועק, בלייבט
נאך אלץ א צייכן אויף דעם ארט פון יענע ליכט.

דערנאך האט זיך דער אר"י אוועקגעזעצט
אויפן ארט וואו עס איז געזעסן רבי שמעון בר

ל"ג בעומר

רעג

יוחאי, רבי חיים וויטאל האט ער געהייסן זיך
אָוועקזעצן אויפן אָרט וואו עס איז געזעסן רבי
אַלעזר, דעם חכם רבי יונתן אויפן אָרט פון רבי
אַבא, דעם חכם רבי גדליה אויפן אָרט פון רבי
יהודה, דעם חכם רבי יוסף מוגרבי אויפן אָרט פון
רבי יוסי, דעם חכם רבי יצחק הכהן אויפן אָרט פון
רבי יצחק, און אזוי האט ער אויסגעזעצט אלע
תלמידים אויף די ערטער וואו עס זיינען געזעסן די
תלמידים פון רבי שמעון בר יוחאי, יעדן איינעם
אויף זיין אָרט. ער האט געזאגט צו די תלמידים,
אַז דעריבער האט ער זיי אויסגעזעצט לויט דעם
אַרדנונג, ווייל יעדער איינער פון זיי האט אַ ניצוץ
פון די נשמה פון דעם תנא אויף וועלכן ער האט
געהייסן זיצן, און יעדער תנא בעלייכט די נשמה
פון דעם תלמיד וואס פארמאגט זיין ניצוץ.

דערנאך האט דער אר"י הקדוש געלערנט מיט
זיינע תלמידים די אדרא און ער האט זיי
אַנטפלעקט סודות און רמזים וואס רבי שמעון בר
יוחאי האט מרמז געווען אין דער אדרא.

אין מיטן לערנען האט דער אר"י געזאגט צו
די תלמידים:

— איהר זאלט וויסן אז מיר זיינען יעצט ארומגערינגלט מיט א פייערדיגער וואלקן, און צוזאמען מיט אונז געפינען זיך דא יעצט די נשמות פון רבי שמעון בר יוחאי עליו השלום מיט זיינע תלמידים און נשמות פון צדיקים און תנאים און אויף פון די מלאכי השרת, וועלכע זיינען געקומען צוהערן די אמתע תורה פון מיין מויל. דעריבער זאלט איהר נישט איבערהאקן די פונדא און נישט צושטערן דעם לערנען, מיר זאלן קענען אויספיהרן וואס דער פסוק זאגט "ואתם הדבקים בפה' אליכם". וואלט איהר געהאט די ערלויבעניש צו זעהן, וואלט איהר דאן געזעהן מיט אייערע אויגן וואס פאר א גרויסער עולם עס האט זיך דא צוזאמענגעקומען, ווייל דאס וואס איך זאג איך יעצט, זיינען אזעלכע רייד וואס מען האט איבערגעגעבן אויף דעם פארג סיני, נאר אויסער מיר האט איהר קיינער נישט קיין ערלויבעניש צו זעהן.

ווען דער אר"י הקדוש האט געענדיגט דעם לערנען, זיינען זיי ארויף אין מירון, זיך משתטח געווען אויפן ציון פון רבי שמעון בר יוחאי און דארטן זיך זייער שטארק געפרייט זינגענדיג און

ל"ג בעומר

רהע

זאגנדיג לויב ווערטער לכבוד דעם תנא.

צווישן די תלמידים פון דעם אר"י הקדוש איז אויף געווען רבי אברהם הלוי ברוכים. ער האט זיך געפיהרט אז יעדעס מאל ווען ער איז צוגעקומען אין דער "שמונה עשרה" צו די ברכה פון בונה ירושלים, האט ער געזאגט "נחם", וואס מען זאגט תשעה באב ביי מנחה. אויף יעצט האט ער זיך געפיהרט ווי זיין שטייגער.

פלוצלונג האט דער אר"י הקדוש זיך געווענדעט צו איהם און געזאגט:

— וואס האסטו געטהון? ! פארוואס האסטו געזאגט נחם אויף דא ביי די הילולא פון רבי שמעון בר יוחאי! זאלסט וויסן אז ער איז זייער ברוגז אויף דיר און אלס שטראף וועסטו דארפן זאגן נחם ביי זיין גרויסן זוהן (ער האט איהם געמיינט דערמיט צו זאגן, אז דערפאר וואס ער האט זיך נישט געפרייט אין דער הילולא דרשב"י נאר פארקערט, ער האט דאן געקלאגט זאגנדיג נחם, וועט זיין זוהן שטארבן און מען וועט איהם דארפן טרייסטן און מנחם זיין).

די
שיינקייט פון יום טוב

רעו

און ווירקליך איז אין זיבן טעג אַרום
געשטארבן דער גרויסער זוהן פון רבי אברהם
הלוי ברוכים.

נאר זיך פרייען

דער חיד"א זצ"ל שרייבט:

ל"ג בעומר זאל מען זיך פרייען לכבוד התנא רבי
שמעון בר יוחאי, ווייל דער טאג איז זיין הילולא. און עס איז
באוואוסט אז זיין ווילן איז, אז מען זאל זיך פרייען אין דעם
טאג. אנדערע פיהרן זיך צו לערנען די נאכט פון ל"ג בעומר
מאמרים וועלכע רעדן וועגן די גרויסקייט פון רבי שמעון בר
יוחאי, פון זוהר הקדוש און נאך אנדערע. עס איז זייער א
שיינער מנהג.

(מורה באצבע סי' ח')

די רייזע פון "אור החיים" קיין מירון

פון צייט צו צייט האט דער "אור החיים" הקדוש, רבי חיים בן עטר זצ"ל, זיך ארויסגעלאזט צוזאמען מיט זיין ישיבה, זיך משתטח זיין אויף די קברי צדיקים און מתפלל זיין ביי זיי. ער אליין האט געהאלטן די אויפזיכט אויף אלעמען, אויסגעשטעלט דעם סדר וואוהין צו פאהרן, און אכטונג געבן אז מען זאל נישט זיין געשטערט פון לערנען אין דער צייט פון דער השתטחות, נאר פארקערט, צו לערנען וואס מער צייט.

אין ה' אדר ב' תק"ב זיינען זיי ארויס געפאהרן צום גליל און נאכן באזוכן מירון, צפת און טבריא, און מתפלל געווען אויף די אלע קברי צדיקים, האבן זיי זיך צוריקגעקעהרט קיין עכו ו' ניסן. א גאנצן מאנאט האבן זיי פארבריינגט אונטערוועגנס.

די דאזיגע רייזע ווערט באשריבן דורך איינעם
פון די תלמידים וואס האט געלערנט אין דעם
מדרש "כנסת ישראל", און אין א בריוו וואס ער
שרייבט צו זיין פאטער, דערציילט ער ווי אזוי די
רייזע איז פארגעקומען:

צום ערשט זיינען זיי געפאהרן קיין צפת.
אויפן וועג פון עכו ביז צפת, האבן זיי זיך משתטח
געווען אויף אייניגע ציונים פון תנאים, וואו זיי
האבן געזאגט סליחות מיט תחנונים און מתפלל
געווען אויף די חברים און נדיבים וואס האלטן
אויס די ישיבה.

דינסטאג זיינען זיי אנגעקומען קיין צפת, די
גאנצע שטאט איז זיי ארויס מקבל פנים זיין. מען
האט זיי אויפגענומען מיט גרויס כבוד און
אפגעזונדערט פאר זיי א וואוינונג וואו זיי זאלן
קענען לערנען אין דער צייט וואס זיי וועלן זיך
אויפהאלטן אין צפת. דאנערשטאג אינדערפרי,
נאכדעם וואס אלע האבן זיך געטובלט, האבן זיי
זיך ארויסגעלאזט אויפן בית החיים צוזאמען מיט
א עלטערן אידן וועלכער האט געוואוסט קלאר די
אלע מערות און ציונים פון די צדיקים אין יענעם

ל"ג בעומר

רעט

געגנדר, דערנאך זיינען זיי געבליבן לערנען אין
צפת ביז פורים.

שושן פורים ט"ו אדר, נאכן לייענען די
מגילה, זיינען זיי געפארן קיין מירון. אויפן וועג
האבן זיי זיך משתטח געווען אויף די ציונים פון
די תנאים וואס ליגן באהאלטן צווישן צפת און
מירון. ארויפקומענדיג צום ציון פון רבי שמעון בן
יוחאי, האט דער "אור החיים" אנגעצונדן אייניגע
קליידער אין דער הדלקה זייל לכבוד רבי שמעון
בן יוחאי.

דער גאון רבי שמואל העליר זצ"ל, דער רב
פון צפת דערציילט, אז ער האט געהערט פון
עטליכע ספרדישע רבנים, וואס האבן געהערט
דערציילן פון זייערע עלטערן, אז ווען דער קדוש
רבי חיים בן עטר איז געקומען קיין מירון, ווען ער
איז צוגעקומען צום אנהויב בארג פון וועלכן מען
גייט ארויף צו דער מערה, איז ער אראפגעשטיגן
פון דעם אייזל, און געקראכן אויף דער ערד אויף
די הענד און די פיס, די גאנצע וועג האט ער
געקרעכצט און געשריגן: ווי אזוי קען איך, אזא
נידריגער מענטש, זיך דערוואגן און אריינגיין אין

א אָרט וואו עס פֿלאַמט אַ גרױסער פֿײַער, װײַל די
שכִּינָה מיט דער גאַנצער פֿמלִיָא של מעֻלָּה
געפֿינען זיך דא, און אַלע נשמות פון די צדיקים
זײַנען דא. ער האט זיך דאַרטן זײַער געפֿרײדט און
ער אַליין האט פֿאַרברענט טײַערע קלײדער לִפְּכוּד
רבי שמעון בר יוחאי.

דער "אור החיים" האט אין מירון, ביים ציון
פון רשב"י, אויסגעשטעלט פֿאַר די תלמידים יעדן
אײַנעם װאס צו לערנען, זיי האבן געלערנט ביז
שפֿעט אין דער נאַכט, געשלאפֿן נישט מעהר ווי
צװײ שעה און דערנאָך געלערנט אַכטצן שעה
נאַכאַנאַנד.

פֿרײַטאָג זײַנען זיי אַרױס אײַבערן פֿאַרג זיך
משתטח זיין אויף די ציונים פון די תנאים און
פֿאַרברײַנגט אויף די בערג ביז פֿאַרנאַכט, ביי יעדן
ציון האבן זיי אויף געלערנט. ביים ציון פון הלל
הזקן האבן זיי דורכגעלערנט גאנץ משניות, יעדער
צװײ האבן געלערנט אַ גאַנצן סדר. שבת האבן זיי
פֿאַרברײַנגט אין דער מערה פון רבי שמעון. דעם
גאַנצן שבת האבן זיי געלערנט זוהר. מוצאי שבת
זײַנען זיי געווען וואך אַ גאַנצע נאַכט און

ל"ג בעומר

רפא

געלערנט די אדרות צוזאמען. אינדערפרי האבן זיי ווידער מתפלל געווען ביים ציון, דערנאך געזונגען און זיך געפריידט און צוריק געפאהרן קיין צפת, וואו זיי האבן פארענדיגט צו גיין אויף די הייליגע ציונים וואס זיי האבן דעם פריערדיגן מאל נישט אויספיעט.

כ"ג אדר איז דער "אור החיים" אנוועק צוזאמען מיט איין תלמיד באזוכן דעם רב פון טבריא, דער גאון און צדיק רבי חיים אבולעפאי זצ"ל. ער האט איהם אויפגענומען מיט גרויס כבוד און דער "אור החיים" האט זיך דארטן אויפגעהאלטן ניין טעג, ביז ב' ניסן, וואו ער איז צוריק געפארן אויף שבת קיין צפת. ו' ניסן זיינען זיי צוריקגעקומען אין עכו און זיך געזעצט לערנען אין דער ישיבה אזוי ווי פריער. די ישיבה האט זיך פארגרעסערט און עס זיינען צוגעקומען נייע תלמידים פון די גליל שטעט.

ענדע איז געשעהן א אומגליק אין דער ישיבה. איינער פון די חשובע יונגע לייט פון דער ישיבה, רבי שמואל נחמני, איז געשטארבן און באלד נאך איהם א יונגער בחור'ל, יהודה הכהן.

— "א ציטער האט מיר אנגענומען — שרייבט
רבי חיים בן עטר אין א בריוו צו דעם קאמיטעט
פון ישיבה — צוקוקנדיג צום בראך פון גרויסן
מיטן קליינעם. איך האב באלד געשטורעמט און
זיך ארויסגעצויגן פון די שטאט עכו וועלכע איז א
ספק צו עס איז דארטן ארץ ישראל און מיר זיינען
אלע אוועק צו דעם דארף פקיעין, וועלכער איז
זיכער ארץ ישראל פונקט אזוי ווי צפת און טבריא.
דארטן געפינט זיך די מערה וואו רבי שמעון בר
יוחאי האט זיך אויספאהאלטן און דער באקסער
בוים פון וועלכן ער האט זיך געשפייזט. מיר האבן
זיך דארטן געהייליגט און געלערנט צוויי מאנאטן,
סיון און תמוז, לויט די אלע באדינגונגען פון דער
ישיבה. אין מאנאט תמוז, בין איך ארויס זיך
משתטח זיין אויף די קברים פון די צדיקים, א וועג
פון דריי טעג און דריי נעכט, ביז וואנען איך האב
זיך משתטח געווען אויף די ציונים פון כמעט אלע
צדיקים וואס געפינען זיך אין ארץ ישראל. איך
וועל זיי אויסרעכענען ביים ענדע בריוו. ביי יעדן
צדיק האבן מיר מתפלל געווען מיט טרערן און
געבעטן רחמים אויף דער עקזיסטענץ פון דער
חברה און אויף דער הצלחה פון די חברים, אז

ל"ג בעומר

רפג

דער אויבערשטער זאל זיי געבן א גוטן און לאנגן
לעבן מיט פיהל העלחה און זיי זאלן זוכה זיין צו
זעהן דעם מלך המשיח א.א.וו."

יום כפור און שמחת תורה

א איד פון ארץ ישראל איז אמאל געקומען צום
ריזשינער רבין, רבי ישראל זצ"ל. האט איהם דער צדיק
געפרעגט:

— וואס זעהט מען ל"ג בעומר אויפן ציון פון רבי
שמעון בר יוחאי?

האט איהם דער איד געענטפערט:

— יום כפור אינווייניג אין דער מערה און שמחת תורה
אין דרויסן!

האט דער ריזשינער א צופרידענער געענטפערט:

— אויב אזוי, זעהט מען גוט!

דער מגיד פון קאזשניץ מיט רשב"י

די מעשה האט דערציילט דער צדיק רבי
יאסעלע דאמבראווער זצ"ל וועלכער איז געווען א
אידים ביים קאזשניצער מגיד'ס זוהן, דער רבי
רבי משה אליקים בריעה זצ"ל.

דער שטייגער פון רבי יאסעלע'ן איז געווען
יעדעס יאהר, צו פאהרן קיין מאגעלניצע און זיך
משתטח זיין אויף דעם ציון פון הייליגן צדיק פון
מאגעלניצע, הקדוש רבי חיים יחיאל מאיר זצ"ל,
וועמענס יאהרצייט עס פאלט אויס אין ט"ו אייר,
ווייל רבי יאסעלע איז געווען א פייערדיגער חסיד
פון מאגעלניצער צדיק, און פון דארטן פלעגט ער
פאהרן אהיים דורך קאזשניץ און זיך משתטח זיין
אויף דעם ציון פון קאזשניצער מגיד אין ל"ג
בעומר.

דער אויפזעהער אויף די הייליגע ציונים פון

ל"ג בעומר

רפה

דעם קאזשניצער מגיד'ס אוהל איז געווען דער אלטער חסיד רבי משה ז"ל. האט ער זיך איינמאל געווענדעט צו רבי יאסעלען מיט א פראגע, וואס איז די סיבה וואס ער שטעלט אויס שטענדיג צו באזוכן דעם ציון פון מגיד פונקט אין ל"ג בעומר?

— די מעשה איז אזוי — האט איהם רבי יאסעלע דאן געענטפערט — דאס איז געשעהן אין דער צייט ווען איך האב נאך געגעסן קעסט ביי מיין שווער זצ"ל.

איינמאל אין ל"ג בעומר, רופט זיך אן מיין שווער צו מיר און צו נאך אייניגע יונגעלייט און ער זאגט:

— אויב איהר ווילט היינט זיין אין מירון אויפן ציון פון הייליגן תנא רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, קענט איהר זיך משתטח זיין אויף דעם ציון פון מיין פאטער, דער מגיד זצ"ל, וועט עס אייך זיין גערעכנט פונקט ווי איהר וואלט געווען אין מירון.

— ווייסט איהר פארוואס? — האט דער שווער זצ"ל ווייטער געזאגט — וועל איך אייך

פֿריער דערצײלן אַ מעשֶׁה וואס האט פֿאסירט בײַ
מײן פֿאטער, דער הײליגער מגיד זצ״ל.

דער שטייגער פון מײן פֿאטער פֿלעגט זײן, צו
פֿראווען שמחת תורה די הקפות מיט גרויס
התלהבות, ער האט געטאנצט און זיך געפֿריידט
מיט דער תורה ממש עד פֿלות הנפש.

אײנמאל, שמחת תורה, האט דער פֿאטער
זצ״ל געפֿראוועט די הקפות מיט אַ
אויסערגעוויינליכע התלהבות, פֿיהל שטארקער ווי
אלע יאהר. מען האט דערקענט אויף איהם דאס
ער איז זייער פֿריילאך. די קדושה האט ממש
געברענט אין איהם. מיר האבן נישט געוואוסט
און זיך אויף נישט געקענט פֿארשטעלן פון וואס
עס נעמט זיך. איך אליין האב נישט געוואגט צו
פֿרעגן מײן פֿאטער דערפֿון. אָבער מײן שוואַגער,
רבי אַבי עזרא זעליג שפֿירא זצ״ל (דער פֿאטער
פון מאַגעלניצער רבין זצ״ל), האט זיך יא געוואגט
און געפֿרעגט מײן פֿאטער, וואס איז הײנט עפֿעס
געווען אזעלכע אויסערגעוויינליכע פֿרייליכע
הקפות, ווייל אלע האבן דערקענט אז הײנט איז
געשעהן מיט מײן פֿאטער עפֿעס בעזונדער.

— אויב דו האסט מיר שוין געפֿרעגט, מיין קינד — האט מיין פֿאטער איהם געענטפֿערט — וועל איך דיר מַגֿלֶה זיין וואס היינט איז ביי מיר פֿארגעקומען. וויסן זאלסטו, אז מיין פֿאטער רבי שבתֿי ז"ל געפינט זיך אין גן עדן אין דעם זעלבן היכל אַוואו עס געפינט זיך רבי יוחאי ז"ל דער פֿאטער פון דעם ג־טליכן תנא רבי שמעון ז"ל. היינטיגן טאג האט רבי יוחאי ז"ל געכעטן פון מיין פֿאטער ער זאל איהם פיהרן צו מיר, ער וויל זעהן ווי אזוי איך פֿראווע די הקפות און דערפֿאר האט ער איהם פֿארשפֿראכן, אז ווען עס וועט קומען ל"ג בעומר, וועט ער איהם פיהרן קיין מירון, זיך צו באטייליגן אין דער הילולא פון זיין זוהן רבי שמעון ז"ל. מיין פֿאטער האט עס איהם צוליב געטהון און ביידע זיינען ביי מיר געשטאנען בשעת די הקפות.

— און וויבאלד רבי יוחאי איז געשטאנען נעבן מיר ביי די הקפות — האט דער מגיד אויסגעפיהרט — האט פון זיין קדושה אריינגעשטראלט אין מיר אַזאַ פייער און ברען, אז איך בין ממש אַרויס פון די פֿלים פון דעם גרויסן ליכט.

— דערפון האב איך פארשטאנען — האט
מיין שווער צו מיר דאן געזאגט — אז פונקט ווי
מיין זיידע רבי שבתי ז"ל, דער פאטער פון מגיד
ז"ל, האט א בעזונדערן שיכות מיט רבי יוחאי ז"ל,
דאס זעלבע האט זיין זוהן, דער הייליגער תנא רבי
שמעון בן יוחאי ז"ל, א בעזונדערן שייכות מיט
מיין פאטער, דער הייליגער מגיד ז"ל, און
דעריבער קען מען פיהלן ל"ג בעומר, געפינענדיג
זיך אויף דעם ציון פון מיין פאטער, דער מגיד
ז"ל, א מעין פון דעם וואס מען פיהלט, ווען מען
געפינט זיך אין דעם זעלבן טאג אין מירון, אויף
דעם ציון פון רשב"י ז"ל.

די קדושה פון דעם טאג

דער צדיק רבי אברהם קאליסקער זצ"ל, פלעגט זיך
טובלען אין מקוה ל"ג בעומר אינדערפרי און זאגן: "איך בין
מקבל אויף מיר די קדושה פון דעם טאג".

דער מונקאטשער רב אין מירון

(ל"ג בעומר תר"צ)

ווי גליקלאך זיינען מיר געווען ווען מיר זיינע
אנגעקומען אנהויב די נאכט פון ל"ג בעומר אין
דער שטאט צפת, וואו עס האבן געלעבט אזעלכע
גרויסע צדיקים און קדושים ווי דער הייליגער בית
יוסף זי"ע און דער אר"י הקדוש און דער גאנצער
דור דעה וואס איז געווען אין יענע צייט.

די מתפללים פון צאנזער בית מדרש (וואס
איז געגרינדעט געווארן דורך די חסידים פון
הייליגן צאנזער רב און זיין זוהן דער הייליגער
שינעווער רב) האבן אונז שוין אפגעווארט און
פארבעטן כ"ק אדמו"ר ער זאל צו זיי אריינקומען
דאוונען ווי אויף אין שבת. כ"ק אדמו"ר האט
צוגעשאקלט מיטן קאפ און מיר זיינען באלד
אוועק אין יענעם בית מדרש צו דאוונען מעריב.
נאכן דאוונען פיהרט מען זיך צו מאכן א הדלקה

אזוי ווי אין מירון אויף דעם ציון פון דעם הייליגן
תנא רבן שמעון בר יוחאי. אויף אין די אנדערע
שטעט אין ארץ ישראל פיהרט מען זיך צו מאכן א
הדלקה אין דער נאכט פון ל"ג בעומר.

די הדלקה איז אזוי פארגעקומען. מען האט
אויסגעלייגט גרויסע שיסלען אנגעפיהלט מיט
אלטע צוריסענע קליידער, באגאסן מיט בוימל און
עס ארויפגעשטעלט אויף א דאך נעבן דעם בית
המדרש. דער גאנצער עולם איז געשטאנען נעבן
דעם צוים פון בית המדרש און פון דארטן האט
מען אנגעצונדן דעם פייער מיט א לאנגן האלץ ביז
וואנען דער פייער האט זיך אויפגעפלאקערט. מען
האט מכבד געווען פאר כ"ק אדמו"ר אנצינדן דעם
פייער און דער גאנצער עולם האט גענומען טאנצן
און זינגען פארשידענע זמירות לכבוד דעם תנא
רבן שמעון בר יוחאי מיט ספעציעלע ניגונים. מען
האט געזונגען דעם זמר "לכבוד התנא האלקי, רבן
שמעון בר יוחאי" און לכבוד זיין זוהן רבי אלעזר.
מען האט אויך געזונגען: "ואמרתם כה לחי אדונינו
בר יוחאי. ואמרתם כה לחי רבן שמעון צדיקאי".
און מיט א ספעציעלן ניגון: "אמר רבי עקיבא
אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרין ומי מטהר

ל"ג בעומר

רצא

אתכם אביכם שבשמים". א.א.וו. דערנאך טאנצט מען און מען זינגט דעם זמר "בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחבריד" מיט א באזונדערן געשמאקן ניגון. אויך כ"ק אדמו"ר האט געטאנצט און געזונגען מיט וואונדערליכער התעוררות אנטקעגן דעם פייער.

דערנאך האט מען אריינגעפירט אין בית המדרש א קינד פון דריי יאהר, ווי דער שטייגער איז צו אפשערן די האר אין ל"ג בעומר, (פונקט ווי אין מירון וואו מען בריינגט ביים הייליגן ציון פון רבן שמעון בר יוחאי קינדערלאך פון דריי יאהר זיי אפשערן דעם ערשטן מאל און לאזן פיאות'לאך. די עלטערן פון די קינדער גייען אנגעטהון אין שבת'דיגע קליידער מיט א שטריימל אויפן קאפ און מען טאנצט און מען זינגט און מען לויבט דעם אויבערשטן מיט גרויס ברען). דאס קינד איז געווען אנגעטהון אין שיינע קליידער און זיינע פיאות זיינען געווען צוגעקעמט. מען האט איהם אפגעשוירן אין בית המדרש און געטיילט מזונות מיט משקה און דערנאך ארויס אין א טאנץ. דער טאטע פון קינד האט גענומען דעם קינד אויף די אקסלען און

געטאנצט מיט איהם ארום די בימה צוזאמען מיטן
גאנצן עולם. עס איז געווען וואונדערבאר שיין און
הערליך.

(אט דער מנהג ווערט שוין דערמאנט אין
שער הכוונות (פון רבי חיים וויטאל דף פ"ז) "דער
מנהג וואס אידן פיהרן זיך צו קומען ל"ג בעומר
אויפן ציון פון רבן שמעון בר יוחאי מיט זיין זוהן
רבי אלעזר וועלכע ליגן פאהאלטן אין מירון, און
מען עסט און מען פריידט זיך דארטן. איך האב
געזעהן מיין רבין ז"ל (דער אריז"ל) וועלכער איז
דארטן געגאנגען אויף ל"ג בעומר ער מיט זיין
גאנצע הויז געזינד. ער איז דארטן געווען די
ערשטע דריי טעג פון יענע וואך. דאס איז געווען
דעם ערשטן מאל נאכדעם וואס ער איז געקומען
פון מצרים. רבי יונתן שאגיש האט מיר דערציילט
אז דעם ערשטן יאהר איידער איך בין געגאנגען
מיט מיין רבין ז"ל, האט ער דארטן געפיהרט זיין
קליין קינד צוזאמען מיט זיין פאמיליע, דארטן
האט מען איהם אפגעשוירן די האר, און געמאכט
א סעודה מיט גרויס פרייד).

נאנט צו האלבע נאכט האבן מיר געזעהן

ל"ג בעומר

רצג

דורך אונזערע פענסטער וואס געפינען זיך צום
ריכטונג פון מירון, דעם גרויסן פייער וואס מען
האט דארטן אנגעצונדן אויפן הויף פון דעם ציון
פון רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, וואו עס קומט פאר
א גרויסע אומבאגרייכטע פרייד און דאס הויף
איז איבערגעפיהלט מיט טויזנטער אידן וועלכע
געפינען זיך דארטן א גאנצע נאכט.

די ערליכע אידן פון ירושלים און צפת האבן
אבער געראטן פאר כ"ק אדמו"ר ער זאל נישט
פאהרן קיין מירון ביינאכט, ווייל ליידער קומט
דארטן פאר גרויס תערובות, וואו עס קומען זיך
צוזאמען בחורים מיט מיידלאך פון די קבוצים.
מען טאנצט און מען הוליעט צוזאמען און מען
פארשוועכט די קדושה פון דעם הייליגן ארט.
דאגעגן בייטאג איז שוין פיהל לייכטער, ווייל
דאס מערהייט פון די פרייע צופארן זיך אויף
מארגן.

ל"ג בעומר אינדערפרי ווען מיר זיינען
אויסגעפארן פון צפת קיין מירון, האבן מיר נאך
אויספיעט צו זעהן אט די רשעים ווי זיי פאהרן
צוריק פון מירון און זינגען אינגלאך מיט מיידלאך

צוזאמען, ה' ירחם. דער הייליגער תנא רבן שמעון
בן יוחאי זי"ע איז געוויס ברוגז דערויף און ער
וועט עס נישט פארשווייגן. מיר האבן דעריבער
פארבריינגט ביי דער הדלקה אין צפת און די
הדלקה אין מירון האבן מיר נאר געזעהן פון
דערווייטנס.

פרייטאג אינדערפרי איז געקומען דער
אויטאבוס אונז נעמען קיין מירון, מיט גרויס
ציטער האבן מיר זיך צוגעגרייט צו דער נסיעה. די
גאנצע וועג איז געווען אנגעפיהלט מיט מענטשן.
טייל וואס קומען יעצט קיין מירון און טייל וואס
גייען שוין צוריק. די וועג איז זייער א שמאלע און
צוליב דעם גרויסן עולם און פארקעהר וואס טהוט
זיך אויף איהר, איז זייער שווער צו פאהרן. די
שמחה פון דעם יום טוב איז קענטשיג אויף אלע
גאסן. בעזונדער ווען מען קומט צו נענטער צו
מירון, זעהט מען דאן די אויסערגעוויינליכע פרייד
און פייערונג וואס הערשט צווישן די מאסן און
ווען מען קומט אריין אין דעם גרויסן הויף וואס
געפינט זיך ביים ציון פון רבן שמעון בר יוחאי,
דאן גייט די שמחה אריבער אלע גרעניצן. עס איז
ווי א ים מיט כוואליעס מענטשן וועלכע גיסן זיך

ל"ג בעומר

רצה

אַרײַן און אַרויס, ווי אַ גרויסער רײזיגער מאַרק
טאג פון אַ גרויסן שטאט. מען טאנצט און מען
זינגט, מען פויקט און מען שפילט אן אויפהער,
אלעס לכבוד דעם גרויסן הייליגן תנא וועמענס
יום הילולא איז היינטיגן טאג.

(דער חיד"א בריינגט אין זיין ספר מורה
באצבע (ס' ח' אות כ"ג), אז אין דעם טאג ל"ג
בעומר זאל מען זיך פרייען מער ווי אלעמאל
לכבוד רבי שמעון בן יוחאי, ווייל עס איז דאן זיין
יום הילולא, און עס איז באקאנט אז זיין ווילן איז
מען זאל זיך פרייען אין דעם טאג. אויך דער בני
יששכר בריינגט אראפ (אין מאמר ל"ג בעומר)
"איך האב זיך דערוואוסט פון פארלעסליכע
מענטשן אז די פרייד וואס הערשט אין דעם טאג
אויף דעם ציון פון רבי שמעון בן יוחאי איז
איבערנאטירליך, ווי דער פסוק זאגט אור צדיקים
ישמח").

ווען כ"ק אדמו"ר איז אריינגעקומען אין הויף
האט זיך דער גאנצער עולם גענומען צושטופן צו
נעמען שלום, אבער כ"ק אדמו"ר האט זיך
געבעטן מיט פארטרערטע אויגן און א

געבראכענע שטימע:

— לאזט מיר אריינגיין אינווייניג, צום
הייליגן ציון!

עס האט אונז אלעמען ארומגענומען א ציטער
אריינקומענדיג אינווייניג. ווער קען זיך
פארשטעלן די גרויסע הייליגקייט פון דעם
מורא'דיגן ארט וואו אופנים און שרפים זיינען זיך
צוזאמענגעקומען ביים מורא'דיגן תנא און אלע
באשעפענישן האבן זיך געטרייסלט פון זינס א
ווארט. די אלע צדיקים און קדושים פלעגן ציטערן
ווען זיי זיינען צוגעקומען צו דעם הייליגן ארט,
ווי אזוי קענען מיר צוגיין אהער מיט א רוהיגע
הארץ און לייכטן געמיט. אבער ווען מען קומט
צוזאמען מיט אלע אידן, קוקט מען נישט אזוי
שטארק ווער עס קומט.

(דער גאון רבי שמואל העליר זצ"ל, דער רב
פון צפת, שרייבט אין זיין ספר כבוד מלכים: ווען
איך בין נאך געווען יונג, האב איך געהערט פון די
אלטע ספרדישע רבנים וועלכע האבן נאך געהערט
פון זייערע עלטערן, אז דער הייליגער אור החיים,

דער צדיק רבי חיים בן עטר זצ"ל, איז אמאל געווען ל"ג בעומר אין צפת, און ווען ער איז געגאנגען קיין מירון און צוגעקומען צום אנהויב פארן וואו מען גייט ארויף צום הייליגן ציון, איז ער אראפגעשטיגן פון דעם אייזל און ארויפגעקראכן דעם פארן גייענדיג אויף די הענד און אויף די פיס. דעם גאנצן וועג האט ער געהאלטן אין איין שרייען און מרוקען: געוואלד, אוואו גיי איך, אזא נידריגער מענטש, אריין, אין א ארט וואו עס ברענט א פלאם פייער פון אויבערשטן! די גאנצע פמליא של מעלה געפינט זיך דא, און אלע נשמות פון די צדיקים זיינען יעצט דא. ווען ער איז שוין געווען אויבן, האט ער זיך געפריידט אויסערגעוויינליך).

מיר זיינען מיטגעגאנגען מיט כ"ק אדמו"ר און אריין אינווייניג אין צימער וואו עס איז געווען אנגעצונדן אן א שיעור ליכט מיט בוימאיל-לאמטערנעס. דער גאנצער עולם איז געווען פארטהון, דער מיט דאוונען אדער תהלים זאגן, אנדערע האבן געלערנט זוהר און תיקונים, אנדערע האבן געזונגען. טייל זיינען געזעסן אויף דער ערד און טייל זיינען געשטאנען געבויגן,

אנדערע זיינען געווען אויסגעלייגט אויף דער
ערד, זייענדיג פארמאטערט פון צו זיין וואך די
גאנצע נאכט, אנדערע האבן געהאט זייערע
קינדערלאך צו חאלאקען. זיי זיינען געווען
אנגעטהון אין די שבת'דיגע קליידער, זיי האבן
געטיילט לעקאך און בראנפן און צוגעוואונטשן
איינער דעם אנדערן מען זאל זוכה זיין
אויפצוהאדעווען די קינדער צו תורה און יראת
שמים.

ווער עס האט נישט געזעהן מיט די אויגן די
גרויסע התעוררות און אויסערגעוויינליכע שמחה
וואס הערשט דארט אויפן הייליגן ארט, קען זיך
עס גארנישט פארשטעלן. אויך אין גאנץ ארץ
ישראל הערשט אין יענעם טאג א גרויסע פרייד,
אבער עס האט נישט קיין שום פערגלייך צו דער
שמחה וואס הערשט אין יענעם טאג אין מירון
אויפן הייליגן ציון פון רבי שמעון בר יוחאי זי"ע.
דערפון קען מען פארשטיין די גרויסקייט פון דעם
דאזיגן טאג ווען עס הערשט א שמחה אין אלע
עולמות, און ליידער אין חוץ לארץ, אויסער ביי
יחידי סגולה, פארנעמט נישט דער טאג קיין
בעזונדער ארט.

ל"ג בעומר

רצט

כ"ק אַדמו"ר איז צוגעגאנגען נאנט צום
גרויסן שטיין, וואו עס איז אנגענומען אז אויף
יענעם אָרט איז די מערה פון רשב"י זי"ע און מיט
א וויינענדיגע שטים האט ער גענומען לערנען
עטליכע בלאט אין די אדרא קדישא. דערנאך האט
ער פארגעלייענט די קוויטלאך און מתפלל געווען
פארן כלל און פארן פרט. ביים זאגן קאפיטלאך
תהלים איז דער עולם שטארק נתעורר געווארן און
מען האט פארגאסן פיהל טרערן. דערנאך האט
מען געלייגט טלית און תפילין און מען האט זיך
געשטעלט דאוונען.

נאכן דאוונען און אויסטהון דעם טלית און
תפילין, איז כ"ק אַדמו"ר צוגעגאנגען צום אָרט
פון די מערה און גענומען זינגען דעם זמר בר
יוחאי נמשחת אשך, מיט דעם ספעציעלן ניגון
וואס איז דערויף פארפאסט. דער גאנצער עולם
האט געזונגען און געפאטשט ווען כ"ק אַדמו"ר
טאנצט אין מיטן ראד מיט גרויס התלהבות און
דבקות. דער עולם איז געווען זייער געריהרט און
די שמחה איז געווען אויסערגעוויינליך.

נאכן טאנצן האט כ"ק אַדמו"ר זיך אנגערופן

צו זיינע נאנטע:

איהר זאלט זיך נישט וואונדערן ווי אזוי עס
האט געוואגט אזא פראסטער מענטש ווי איך
(אזוי האט ער געזאגט פון גרויס עניווע) צו טאנצן
און זיך פרייען אין אזא הייליגן ארט, פאר דעם
תנא רבן שמעון בר יוחאי, איך האב זיך פארלאזט
אויף דעם זכות פון מיינע עלטערן, ווייל איך בין
דאך א זוהן פון דעם צדיק יסוד עולם, דער מחבר
פון הייליגן ספר "באר לחי רואי" אויף דעם תיקוני
זוהר, און מיטן כח פון זיין הייליגן חבור האט
ער געוויס א גרויסן פארקער און נאנטקייט צו דעם
דעם תנא רשב"י זי"ע. און מיט זיין כח, אלס
זינער א קינד, ערלויב איך זיך אויף צו פרייען אין
אזא פייערדיגן ארט.

"ידיד נפש אב הרחמן"

דער הייליגער צדיק רבי צבי הירש פון זידיטשויב זצ"ל,
איז געזעצן אמאל ביי דעם הייליגן "טיש" מיט זיינע חסידים
אין דער הילולא פון ל"ג בעומר און געזאגט דברי תורה.
צווישן די איבריגע האט דער רבי געזאגט, אז "ידיד נפש אב
הרחמן" איז בגימטריא "רבי שמעון בן יוחאי". (765).

א מחותן צו דער חתונה

ביים מונקאטשער רבין, הצדיק רבי חיים אלעזר שפירא זצ"ל איז ל"ג בעומר געווען א טאג פון א באזונדערער יום טוב. דעם טאג האט ער געהאלטן פאר א גאר געהויבענעם, ווייל דאס איז דער יאהרצייט פון דעם גרויסן תנא, אויף וועלכן עס שטייט אין זוהר הקדוש, אז דער פסוק פון "נעשה אדם" איז אינגאנצן געמיינט געווארן אויף איהם, — אויף דעם אדם השלם, דעם הייליגן ג-טליכן תנא רשב"י זיע"א — דאס איז דער יאהרצייט פון דעם פירכטערליכן תנא וואס אין זכות פון זיין תורה און פון זיין חיבור ערווארטן מיר דעם גואל צדק.

דער מונקאטשער רבי זצ"ל, פלעגט יעדן ל"ג בעומר זיין פערנומען מיט געהויבענע יחודים, געלערנט די סתרי תורה פון רשב"י פון זוהר און תיקונים און געשמועסט וועגן די וואונדער און

געהויבנקייט פון דעם הייליגן בעל הלולא. ער
פלעגט אויך אלע מאל מאכן א סעודה מיט אנשים
חשובים. ביי דער סעודה האט ער געזונגען דעם
זמר "בר יוחאי" מיט א בעזונדער התעוררות, מיט
קולות און בכיות ממש ווי ער וואלט זיך אינגאנצן
פערפלאכטן מיט דער הויכער נשמה.

נאך די סעודה פון ל"ג בעומר, פלעגט ער
ארויס פאהרן אויסער דער שטאט און א ליינגערע
צייט שפאצירט אויפן פרייען פעלד מיט
התבודדות און ער האט דארטן עוסק געווען אין
אונבעקאנטע געהויבענע יחודים, צו וועלכע זיינע
בעגלייטער האבן קיין השגה נישט געהאט.

איינמאל ביי א סעודה וואס איז פארגעקומען
ל"ג בעומר האט דער רבי געזאגט:

— עס זאל אייך נישט וואונדערן פארן וואס
איך ערלויב זיך צו האבן אזא נאנטער שייכות מיט
דער שמחה פון הייליגן תנא רשב"י און מיט זיינע
מורא'דיגע תורות, איהר וועט עס פארשטיין מיט
א מעשה.

דערפיי האט ער דערציילט א מעשה וואס איז

פֿאַרְגַעקומען ביי דעם צדיק רבי משה ב"ר דן זי"ע.

— איינמאל, שמחת תורה גאנץ פֿריה, ווען דער צדיק איז געגאנגען אין מקוה זיך מכין זיין צום דאוונען און צו דעם טאג־עבודה, האט ער געטראפן אויפן וועג א פשוטער מענטש, א שניידער, וועלכער גייט מיטן טלית אין האנד און ער איז זייער אויפגעלייגט. פֿרעגט איהם דער צדיק, פון וואנען ער קומט. ענטפערט דער שניידער אז ער קומט יעצט פון בית המדרש, פון דאוונען. פֿרעגט איהם דער צדיק, וואס האט ער זיך אזוי געאיילט צו אפֿדאוונען. ענטפערט דער שניידער, וויבאלד היינט איז דאך א טאג פון שמחה, דעריבער האט ער פֿריה געדאוונט כדי ער זאל קענען עסן און טרינקען און זיך פֿרייען לִכְבוֹד דעם טאג יום טוב. ער פֿארשטייט נישט ווי דער צדיק גייט אין מקוה אזוי שפֿעט, ווען וועט ער האבן צייט זיך צו פֿרייען לִכְבוֹד דעם גרויסן טאג.

רופט זיך אן צו איהם דער צדיק:

— ווייסטו כאטש וואס איז דער ענין פון שמחת תורה?

— געוויס — ענטפערט דער שניידער —
דאס איז היינט דער יום טוב אין וועלכן מיר
פרייען זיך מיט דער תורה!

רופט זיך אן צו איהם ווייטער דער צדיק:

— האסטו כאטש היינטיגס יאהר געלערנט
אזוי פיהל תורה, וואס דו איילסט זיך אזוי שטארק
פדי זיך צו קענען פרייען אין שמחת תורה?

— גיין, רבי — ענטפערט דער שניידער —
ליידער האב איך היינטיגס יאהר זייער ווייניג
געלערנט, איך בין א גרויסער עם הארץ און קען
קוים זאגן עברי. איך זאג בלויז תהילים און
מעמדות און א גאנצן טאג ארבעט איך אין מיין
ווערק שטיבל.

— אויב אזוי! — פרעגט איהם דער צדיק
— וואסזשע איז די שמחה אזוי גרויס ביי דיר?
צוליב וואס איילסטו זיך אזוי צו דער שמחה?
וואס פאר א שייכות האסטו דען מיט דער תורה?

— איך וויל פרעגן דעם רבין — ענטפערט
דער שניידער — ווען זיין ברוידער מאכט חתונה א

זוהן אָדער אַ טאכטער, קומט דאָ דער רבי געוויס
אויף דער שמחה און ער פריידט זיך מעהר ווי
אנדערע, פרעמדע מענטשן, כאטש ער אליין איז
נישט דער בעל שמחה, נאר זיין ברודער, נאר
וויבאלד ער איז א לייבליכער קרוב, פיהלט ער די
שמחה מעהר ווי א אנדערער.

— מיר אלע אידן זיינען דאָ ברידער —
האט דער שניידער אויסגעפיהרט — און דער רבי
האט דאָ געוויס געלערנט א סאך תורה און ער
פריידט זיך געוויס מיטן ענדיגן די תורה, דאס
גלייכן זיינען דא נאך פיהל אידן וואס האבן דורכן
יאהר געלערנט פיהל תורה און זיי פרייען זיך
היינט אין שמחת תורה, און איך אלס ברודער,
פריי איך זיך מיט צוזאמען מיט זיי, פונקט ווי איך
אליין וואלט געווען דער בעל שמחה.

— אזוי איז אויך מיט מיר — האט דער
מונקאטשער רבי אויסגעפיהרט מיט גרויס עניוה
— כאטש איך האב נישט קיין שום באגריף אין די
תורה פון רשב"י און איך בין זייער ווייט צו קענען
זיינע סתרי תורה, אבער מיין פאטער האט דאָ
זוכה געווען צו פארשטיין די סודות פון דער תורה

און ער האט פארפאסט דעם ספר "באר לחי רא"י"
אויף דעם תקוני זוהר, ער פריידט זיך געוויס אין
דעם היכל פון רשב"י זי"ע אין זיין יום הלולא, און
דעריבער בין איך, אלס לייבליכער זוהן פון דעם
צדיק, אויף פריילאך אין דעם טאג.

דאס האט דער מונקאטשער רבי געזאגט אויף
זיך ברוב ענותנותו. יחידי סגולה ווייסן אבער
טאקע פון דעם אויבערפלעכליכן שמועס גאר
הויכע ענינים און שייכות מיטן הייליגן רבינס
צוגעבונדנקייט צו דער נשמה פון גרויסן תנא רבי
אלעזר ברבי שמעון.

*

אין יאהר תר"צ, ווען דער מונקאטשער רבי
זצ"ל האט געוויילט אין ארץ ישראל איז ער
געווען ל"ג בעומר אין מירון אויפן ציון פון
רשב"י. ער האט דארט מיט גרויס התלהבות
געדאוונט שחרית אין טלית און תפילין און האט
דארט געלערנט דעם אידרא פון זוהר הקדוש מיט
גרויס דביקות און דערפיי פארגאסן טרערן.
דערנאך האט ער מיט דעם ניגון-מיוחד געזונגען

ל"ג בעומר

שז

דעם זמר "בר-יוחאי". בשעת'ן זמר האט דער רב
געטאנצט מיט וואונדערליכע טענץ עד כלות
הנפש.

דעם ספעציעלן בר-יוחאי ניגון האט דער
מונקאטשער רב זצ"ל אין לעצטן ל"ג בעומר, ווען
ער איז געווען העכסט געפעהרליך קראנק,
געהייסן מען זאל איהם דאס פארזינגען. דער ניגון
האט איהם געגעבן א ביסל חיות אין די לעצטע
טעג, ווען ער האט זיך דערמאנט אין זיין בעזוך
אויף די קברי קדושי עליונים ווי רשב"י, מיט זיין
זוהן רבי אלעזר, אויף וועלכע די גמרא זאגט "די
לעולם אני ואתה". דער רב זצ"ל האט ביי זיין
דעמאלסדיגע רייזע, אויף בעזוכט די קברים פון די
מאורי קבלה — דעם אר"י הקדוש, דעם רמ"ק,
בית יוסף און מהר"ש אלקבץ הלוי. איבעראל האט
ער אויסגעגאסן זיין הארץ מיט תפלות ותחנונים.

אין דעם לעצטן ל"ג בעומר פון זיין לעבן
(אין יאהר תרצ"ז) ווען ער איז געווען קראנק,
האט ער געפיהרט טיש ביי איהם אין צימער, און
מיט פארטרערטע אויגן האט ער זייער געביטערט
און געזאגט:

— אוי, געוואלד! מיין הייליגער פאטער
האט ביי היינטיגן טאג געפיהלט א העכערע
קדושה און ווי נידריג איך בין געפאלן אז איך קען
גארנישט טהון.

האט ער דאן גענומען לערנען דעם זוהר
הקדוש און באפוילן דעם חסיד רבי משה
גולדשטיין (דער פערפאסער פון דעם ספר
"מסעות ירושלים") מיט דעם משמש רבי חיים
דוב גרינפעלד, וועלכע זיינען געווען מיט איהם
צוזאמען אויף דער רייזע אין מירון, זיי זאלן איהם
דערמאנען דעם ניגון מיט וועלכן מען האט
געזונגען בר יוחאי ווען זיי זיינען געווען אין
מירון. ער האט דאן געזונגען אייניגע מאל דעם
זמר מיט גרויס התעוררות.

ווי א מלאך פון הימל

דער הייליגער תנא רבי שמעון בר יוחאי — פלעגט
זאגן רבי נחמן ברעסלאווער זצ"ל — איז אין דער בחינה
פון "עיר וקדיש מן שמיא נחית" (דניאל ד) וועלכע איז די
ראשי תיבות "שמעון".

דער מחבר פון דעם שיר "בר יוחאי"

עס פארט זיך א ווינט-שיפל אויפן ים, פון די
מערב לענדער, און איהר ריכטונג איז געווענדעט
צו די הייליגע לאנד. צווישן די רייזענדע געפינט
זיך איינער אויף וועלכן עס איז קענטיג אז ער איז
א העכערער מענטש. זיין חסידות, זיין דאוונען און
זיין דביקות אין באשעפער רופט ארויס צו איהם
גרויס עהרע און פֿבוד. דער נאמען פון דעם דאזיגן
פערזאן איז — רבי שמעון לביא.

פאמעלאך און פארזיכטיג שווימט זיך די
שיפל און שניידט דורך די כוואליעס. זי פארט
זייער נאנט צו די יבשות פון מאראקא, אלדזשיר
און טונים. זי ערלויבט זיך נישט ארויס צו פאהרן
טיפער אין ים, פון פחד און מורא זי זאל זיך נישט
דערטרינקען פון די כוואליעס.

אבער נישט ווי מען וויל גייט עס. ווען די

שיפּל האט זיך געפונען נישט ווייט פון די
טוניסער האפנס, איז אויסגעבראכן א שטארקער
שטורם איבערן ים, די שיפּל איז פארשלעפט
געווארן דורך די כוואליעס וועלכע האבן איהר
געווארפן און געשליידערט ארויף און אראפ, ביז
ענדליך זיי האבן איהר א שליידער געטהון צו א
גרויסן פעלז דורך וועלכן די שיפּל איז
צושמעטערט געווארן.

נאר א הייפעלע מענטשן פון די פאסאזשירן
זיינען געראטעוועט געווארן, צווישן זיי איז אויך
געווען דער צדיק רבי שמעון לביא, וועלכער איז
אנגעקומען צום האפן פון טריפאלי. די איבעריגע
פאסאזשירן זיינען אלע פארשוואונדן געווארן,
נישט איבערלאזנדיג קיין שפור נאך זיי.

די אידישע קהלה אין טריפאלי איז דאן
געווען זייער ארים, סיי אין פמות סיי אין איכות.
קיין סאך מענטשן האט זי נישט געציילט, און אט
דער קליינער הייפּל איז געווען זייער פארגרעכט,
נישט געוואוסט קיין דין אדער מנהג, נישט קיין
אונטערשייד צווישן אסור און מותר, צווישן טמא
און טהור. אפילו רעכט צו דאוונען האבן זיי אויך

ל"ג בעומר

שוא

נישט געקענט, אויף אזוי ווייט אז פרייטאג צו
נאכטס פלעגן זיי דאוונען די וואכעדיגע שמונה
עשרה פון "אתה חונן" אנשטאט "אתה קדש".

דער צדיק האט באקוקט דעם דאזיגן ארימען
צושטאנד פון די אידן אין טריפאלי און ביי זיך
געטראכט:

— ריכטיג, מיין צוועק איז טאקע ארויף צו
קומען קיין ארץ ישראל, אריינאטעמען די לופט
פון די הייליגע לאנד און דארטן לעבן בקדושה
ובטהרה, אבער ווי קען מען מפקיר זיין א עדה
אידן, זיי איבערצולאזן אן קיין פיהרער, זיי זאלן
בלאנדזשען און גיין בארג אראפ אן קיין וועג
ווייזער, ניין, איך וועל עס נישט טהון, אט דא
וועט זיין מיין הויז, און איך וועל אנווענדן אלע
קרעפטן, מיטן אויבערשטנס הילף, זיי
ארויפצופיהרן אויפן גלייכן וועג און ריכטיגן וועג.
געטראכט און געטהון.

*

די אידישע געמיינדע פון טריפאלי האט

די
שיינקייט פון יום טוב

שיב

באלד אנערקענט אין די גרויסקייט און הייליגקייט
פון דעם שיפ'ס געראטעוועטן אידן און זיי האבן
איהם אויפגענומען אלס מנהיג און רב פון דער
געמיינדע.

איין און דרייסיג יאהר, פון דעם טאג וואס ער
איז געראטעוועט געווארן פון די שיף, ביז דעם
טאג וואס ער האט פארלאזט די וועלט, איז רבי
שמעון לביא געזעסן אין טריפאלי. אין משך פון
דער צייט האט די אידישע קהלה באקומען א
אנדער אויסזעהן. ער האט געגרינדעט חדרים,
אויפגעשטעלט ישיבות, געבויעט מקוואות, און
געעפנט צדקה אנשטאלטן, אזוי אז די קהלה איז
דערהויבן געווארן ווי פון טיפן אפגרונד ביז די
גאר הויכן.

אינע פון די תקנות וואס רבי שמעון לביא
האט געגרינדעט אין טריפאלי איז פארבליבן אויף
אין די שפעטערע יאהרן: פרייטאג צו נאכט'ס
זאגט דער חזן די שטילע שמונה עשרה אויפן קול.
די סבה דערפון איז געווען צו ארויסרייסן דעם
אינגעווארצלטן טעות וואס איז געווען אין דער
קהלה צו דאוונען פרייטאג צו נאכט'ס די

ל"ג בעומר

שיג

וואכעדיגע שמונה עשרה.

אין א גוטן עלטער, אנגעפיהלט מיט מצות
און מעשים טובים האט דער צדיק רבי שמעון
לביא פארלאזט די וועלט. דער ארט וואו מען האט
איהם באהאלטן, איז פארוואנדלט געווארן אויף א
געבעט-ארט. מאסן מענטשן האבן געשטראמט
איהן מתפלל צו זיין ביים צדיק, ווער אויף א
ישועה, ווער אויף א צרה, ווער אויף געזונד און
פרנסה, און אויספיהרן די תפלה, פלעגט מען, מיט
די ווערטער: "אלקא דשמעון ענני". אפילו גוים
זיינען אויך געקומען זיך משתטח זיין ביים צדיק,
און כמעט שטענדיג פלעגט מען געהאלפן ווערן.

*

פיהל מעשיות און וואונדער ווערט דערציילט
ביי די טריפאלער אידן וועגן די ישועות וואס
זיינען פארבוינדן מיטן נאהמען פון רבי שמעון
לביא. מיר וועלן דא אראפבריינגען איינע פון זיי:

— נישט ווייט פון טריפאלי געפינט זיך א
דארף מיטן נאמען עמאזש. דארטן איז געווען א
קליינער אידישער ישוב, וועלכער איז געווען

פארבונדן געשעפטליך מיט די שטאט טריפאלי.
די אידן פון עמאזש האבן שטענדיג געהאנדלט
מיט די טריפאלער איינוואוינער. בעזונדערס ווען
עס איז פארגעקומען א מארק טאג, האבן די
עמאזשער איינוואוינער אוועקגעפיהרט זייער
סחורה קיין טריפאלי, וואו מען האט
אויפגעשטעלט צייטווייליג ביידלאך אין וועלכן
מען האט פערקויפט די סחורה.

אין איינעם פון אזא מארק-טאג, האט איינער
פון די עמאזשער אידן מיטן נאמען רבי שמעון
ימין, זיך געשלעפט מיט זיין אייזל וועלכער איז
געווען אנגעלאדנט מיט פל טוב, ציהרונג,
גאלדענע און זילבערנע כלים א.ד.ג.

זייענדיג אויפן וועג צו טריפאלי, זיינען
פלוצלונג ארויסגעשפרונגען א באנדע רויבער,
אויסרופנדיג:

— שוין זאלסטו איבערלאזן דיין סחורה און
פארמעגן, אויב נישט — ווערסטו דערהרגעט!

רבי שמעון ימין איז דערציטערט געווארן,
זיין גאנצער פארמעגן וואס ער האט אנגעזאמלט

ל"ג בעומר

שטו

בַּמֶּשֶׁךְ פִּיהֶל יָאָהֳרָן, וְוִי אוֹיֵף אַ סָאךְ הָאָב און גוֹטֶס
פֿון זַיִנע דָאַרפֿישֶׁע אִידן גַּעפֿינט זיך אוֹיף דַעם
אַיִזל. עַר וועט אומגליקליך ווערן אויב מַען וועט
דאָס אַלעס פֿון אִיהם צונעמען.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָאָט זיך אָפֿער נִישֶׁט פֿאַרלָאָרן.
זַיִענדיג אָנגעזאַפֿט מיט אַ שְׁטאַרקע אַמוֹנָה, הָאָט
עַר גַענומֶען טַרִיבֿן דַעם אַיִזל אין דַעם רִיכטונג
פֿון דַעם ציון פֿון רַבִּי שְׁמַעוֹן לָבִיא אויסרוֹפֿנדיג:

— אין דַיִן זָכוֹת, רַבִּי שְׁמַעוֹן, זָאל אִיךְ
גַעראָטעוועט ווערן פֿון דִי הַעֲנֵד פֿון דִי רויבֿער.

בַּאָלד הָאָט עַר ווידער גַעהערט דִי טַרִיט פֿון
דִי רויבֿערס וועלכֶׁע דַערנענטערן זיך צו אִיהם. זַי
גַייען אַריבֿער נַעבֿן אִיהם אויסרוֹפֿנדיג מיט
וואונדער:

— אַוואו אִיז פֿאַרשוואונדן גַעוואָרן דַער אִיד
וואָס עַר אִיז עַרשֶׁט יַעצט גַעווען נַעבֿן אונז, אָפֿשר
אין דַער זַיט, אָפֿשר אין יַענער זַיט...

דִי רויבֿער הָאָבן זיך צושפּרייט אין עֶטליכֶׁע
רִיכטונגען אִיהם צו זוכֶן, און רַבִּי שְׁמַעוֹן יִמִּין

שטייט מיט זיין פוהלן אנגעלאדענעם אייזל נעבן
דעם ציון פון רבי שמעון לביא, און גאפט פון דעם
גרויסן וואונדער וואס זיינע אויגן זעהען דא. אט
שטייט ער נעבן די רויכער, אט גייען זיי אריבער
נעבן איהם, און זייערע אויגן זיינען ווי
פארבלענדעט געווארן, אין דעם זכות פון דעם
צדיק וואס ליגט דא.

פון דער צדיק און קדוש רבי שמעון לביא,
איז געבליבן פאר אייביגט דער שיר "בר יוחאי"
וואס ער האט פערפאסט ל'כבוד דעם תנא רבי
שמעון בר יוחאי און וועלכער ווערט געזונגען אין
אלע תפוצות ישראל מיט גרויס התלהבות.

נישטא קיין קשת

דעריבער פיהרט מען זיך אין ל"ג בעומר אז די קינדער
גייען ארויס אין וואלד און שיסן מיט א בויגן (קשת), ווייל
ביים לעבן פון רבן שמעון בר יוחאי איז נישט געזעהן
געווארן קיין רעגנבויגן, ווייל זיין זכות האט געשיצט אויפן
דור, און א רמז איז דא דערויף, וויל דאס ווארט "הקשת"
באטרעפט פונקט ווי די ווערטער "רבן שמעון בן
יוחאי" (805).

(אדמו"ר מלענטשנע)

ל"ג בעומר

שיר ברייחאי

להרב המקובל האלקי רבי שמעון לביא זיע"א בעמח"ס כחם פז

בר יוחאי נמשחת אשיריך, שמן ששון מחברייך:

בר יוחאי שמן משחת קדש, נמשחת ממדת הקדש. נשאת ציץ
נזר הקדש. חבוש על ראשך פארך: בר יוחאי

בר יוחאי מושב טוב ישבת, יום נסת יום אשר ברכת. במקורות
צורים שעמדת. שם קנית הודך והדרך: בר יוחאי

בר יוחאי עצי שטים עומדים, למודי יי הם לומדים. אור
מפלא אור היקוד הם יוקדים, הלא המה יורוך מורך: בר יוחאי

בר יוחאי ולשדה תפוחים, עלית ללקט בו מרקחים. סוד
תורה כציצים ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך: בר יוחאי

בר יוחאי נאזרת בגבורה, ובמלחמת אש דת השערה. וחרב
הוצאת מתערה, שלפת נגד צורריך: בר יוחאי

בר יוחאי למקום אבני שיש, הגעת ופני אריה ליש. גם גלת
כותרת על עיש, תשורי ומי ישורך: בר יוחאי

בר יוחאי בקדש הקדשים, קו ירק מחדש חדשים. שבע
שבכות סוד חמשים, קשרת קשרי שין קשריך: בר יוחאי

בר יוחאי יוד חכמה קדומה, השקפת לכבודה פנימה. ל"ב
נתיבות ראשית תרומה, את כרוב ממשח זיו אורך: בר יוחאי

בר יוחאי אור מפלא רום מעלה, יראת מלהביט כי רב לה,
תעלומה ואין קורא לה, נמת עין לא תשורך: בר יוחאי

בר יוחאי אשרי יולדתך, אשרי העם הם לומדך, ואשרי
העומדים על סודך, לבושי חשן תמיד ואורך: בר יוחאי

די
שיינקייט פון יום טוב

וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לַחֲי, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי.

וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לַחֲי, אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

איש אֱלֹהִים קְדוֹשׁ הוּא, אֲשֶׁרֵי עֵין רֵאֲתָהּ, לֵב חָכֵם יִשְׁכִּיל
פִּיהוּ. אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

בְּרוּךְ הוּא מִפִּי עֲלִיוֹן, קְדוֹשׁ הוּא מִהַרְיוֹן, מְאֹר גָּלִיל הָעֲלִיוֹן.
אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

גִּבּוֹר וְאִישׁ מִלְחָמָה, בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מְלֹא מִדֶּע וְחֻכְמָה.
אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

דֹּרֵשׁ כָּל תַּעֲלֹמוֹת בְּעֹז וְתַעֲצוּמוֹת, עֲלֵה מַעְלוֹת רָמוֹת. אַדוֹנֵנוּ
בֶר יוֹחָאִי:

הַחֲבֹא בַתּוֹךְ מַעְרָה, מִפְּנֵי הַגִּזְרָה, שֵׁם לְמַד סִתְרֵי תּוֹרָה, אַדוֹנֵנוּ
בֶר יוֹחָאִי:

וְשֵׁם נִבְרָא מַעֲיֵן לוֹ, וְחֲרוֹב לְמַאֲכָלוֹ, מַה טוֹב חֲלָקוֹ וְגוֹרְלוֹ.
אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

זָכַר צַדִּיק לְבִרְכָּה, דִּין רִיכָא וְכַר רִיכָא, זָכָה וְרַבִּים זָכָה,
אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

חֲדָשׁ בְּמָה הִלְכוֹת, הֵם בְּמִשְׁנַה עֲרוּכוֹת, זֶה הַמְּרָגִיז מִמְּלָכוֹת,
אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

טָהַר אֶת עֵיר טְבִירָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ מִשְׁמִיכָא.
אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

יָדַע כָּל הַנִּסְתָּרוֹת, דְּבָרָיו עוֹשִׂים פְּרוֹת, בְּטָל בְּמָה גִּזְרוֹת.
אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

כָּל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הִקְשֵׁת לֹא נִהְיָה, כִּי הוּא אוֹת עוֹלָם
הָיָה. אַדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

ל"ג בעומר

לְכָל יִשְׂרָאֵל הָאִיר, בְּסוּד תוֹרָה הִבְהִיר, כְּאוֹר הַחֲמָה מְזִהִיר.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

מְקוֹם בְּחָר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אַחִיָּה, זֶה מִבְּנֵי עֲלִיָּה. אֲדוֹנֵנוּ
בֵּר יוֹחָאִי:

נִחְמַד מְאֹד לְמַעְלָה, זָכָה לִיקָר וּגְדֻלָּה, כְּתָר עֲלִיוֹן לוֹ נִגְלָה.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שְׁבַח־בוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תוֹרָה. אֲדוֹנֵנוּ
בֵּר יוֹחָאִי:

עָשָׂה שְׁבָעִים תְּקוּנִים, יְקָרִים מִפְּנִינִים, בָּם תִּקֵּן הָעֲלִיוֹנִים.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

פֶּתַח פִּיו בְּחֻכְמָה, הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלוּמָה, תִּקֵּן זִהְרֵי חֲמָה.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

צִדִּיק יְסוּד עוֹלָם, גָּלָה מִדְּרַשׁ הַנַּעֲלָם, יָכוֹל לִפְטוֹר הָעוֹלָם.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

קוֹלוֹ זָמַר עֲרִיצִים, וְהִכְרִית אֶת הַקּוֹצִים, וְהִצִּיל הַלְּחוּצִים.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

רָאָה פָּנָיו מְאִירִים, בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים, עַת גָּלָה סוּד סִתְרִים.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

שְׁלוֹם רַב עַל מִשְׁכְּבוֹ, מֶה יִפְּיוּ וּמֶה טוֹבוֹ, דּוֹבֵר אֶמֶת בְּלִכְבוֹ.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

תּוֹרָתוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעַדָּנוּ.
אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחָאִי:

די
שיינקייט פון יום טוב

שכ

ספר זה מוקדש לשמו ולזכותו של ב"מ א"ע א"ל
הרב אברהם בן שרה זיסל נרו יאיר ויזרח לעד
ולזכות אשתו הצ' מרת גולדה בת רחל תליט"א

זכות רבינו הקדוש התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
יעמוד להם להתברך בכל מילי דמיטב, בבני חיי ומזוני רויחי,
להנצל מכל צרה וצוקה, לעלות מעלה מעלה במעלות התורה
והיראה, להוציא פרח ולהצץ ציץ, יפרחו כשושנים בגן ה'
ויתברכו בהם הוריהם ומוריהם וכל רואיהם ומכירהם

**ויבנו בית נאמן בישראל לתפארת משפחותיהם הכבודות
והמפוארות, באריכות ימים ושנים. ימלא ה' כל
משאלות לבם לטובה אממן**